Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

Kaikkien maiden proletaarit,
liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 6 KESÄKUU № 6

SISÄLTÖ:

Siv.

1 9 3 6
LENINGRAD
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

MAXIM GORJKI

NKP(b):n Keskuskomitea ja SSSR:n Kansankomissaarien Sovetti syvällä surulla tiedoittavat suuren venäläisen kirjailijan, nerokkaan sanan taiteilijan, työtätekevien uskollisen ystävän, kommunismin voiton puolesta taistelijan — toveri

ALEKSEI MAKSIMOVITSH GORJKIN

kuolemasta, joka tapahtui Gorkassa, lähellä Moskovaa kesäkuun 18 päivänä vuonna 1936.

NKP(b):n Keskuskomitea
SSSR:n Kansankomissaarien Sovetti

NKP(b):n LENINGRADIN ALUE- JA KAUPUNKIKOMITEOILTA

Neuvostoliiton kommunistisen (bolshevikki) puolueen Leningradin Alue- ja Kaupunkikomiteat ilmaisevat Leninin kaupungin ja Leningradin alueen kaikkien työtätekevien syvän surun toveri Aleksei Maksimovitsh Gorjkin — suuren venäläisen kirjailijan, nykyajan yhden parhaimman ihmisen, koko maailman työtätekevien asian puolesta uupumattoman taistelijan kuoleman johdosta.

NKP(b):n LENINGRADIN ALUE- JA KAUPUNKIKOMITEAT.

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU

TOIMITUKSEN OSOITE: Ленинград „24", Харьковская 7, Гос. изд. „КИРЬЯ"

№ 6 (155) KESÄKUU 1936

Työläisten ja talonpoikain sosialistisen valtion Konstitutsio

SOVETTIEN maa on suuren historiallisen tapauksen, uuden Konstitutsion hyväksymisen edessä. Puolueemme KK:n kesäkuun pleenumi hyväksyi pääpiirteissään SSSR:n TPKK:n perustuslakikomissian toveri Stalinin johdolla laatiman projektin uudeksi Konstitutsioksi, katsoen kysymyksen tärkeyden vuoksi tarkoituksenmukaiseksi sovettien yleisliittolaisen edustajakokouksen koolle kutsumisen projektin käsittelyä varten. SSSR:n TPKK:n puhemiehistö päätöksellään kesäk. 11 p:ltä v. 1936 hyväksyi perustuslakikomissian esittämän projektin, päätti kutsua koolle yleisliittolaisen sovettien edustajakokouksen projektia käsittelemään marrask. 25 p:nä v. 1936 ja julkaista projektin yleiskansallista käsittelyä varten.

Toveri Stalinin alotteesta hyväksyivät NKP(b):n KK:n helmikuun (v. 1935) pleenumi ja SSSR:n sovettien VII edustajakokous päätökset muutoksista Sovettiperustuslakiin. Näihin päätöksiin kiinnittäytyy yhä enemmän ei vain Sovettien maan, vaan myöskin koko maailman työtätekevien huomio: jo ennen uuden Sovettiperustuslain hyväksymistä on näistä päätöksistä tullut mitä tärkein poliittinen dokumentti.

Lenin kirjoitti jo v. 1909:

"Konstitutsion olemus on siinä, että valtion perustavat lait yleensä ja lait, jotka koskevat vaalioikeutta edustuslaitoksiin, niiden toimivaltaa ym., ilmaisevat todellisen voimasuhteen luokkataistelussa."

Juuri se, että uudessa Sovettiperustuslaissa löytää ilmauksensa uusi "voimasuhde luokkataistelussa", selittää siihen kohdistuvan syvän mielenkiinnon ja huomion ei vain koko maailman työtätekeväin, vaan myös kapitalististen maiden vallassaolevain luokkain edustajain taholta.

Proletaarisen diktatuurin valtion aikaisemmat etapit löysivät ilmauksensa Sovettiperustuslaeissa vv. 1918 ja 1923.

Ensimmäinen Sovettiperustuslaki, joka laadittiin Leninin ja Stalinin välittömällä johdolla, hyväksyttiin V yleisvenäläisessä sovettien edustajakokouksessa heinäk. 10 p:nä v. 1918. Siinä kuvastuivat proletariaatin diktatuurin, joka oli vallattu vasta kahdeksan kuukautta ennen sovettien V edustajakokousta, luonteenomaiset piirteet. Siihen oli merkitty työväenluokan liittoon työtätekevän talonpoikaiston kanssa nojautuvan proletariaatin diktatuurin valtaukset tällä kaudella ja sosialismin ensi askeleet kansantaloudessa. Ensimmäisen Sovettiperustuslain, jossa Lenin ja Stalin formuleerasivat proletariaatin diktatuurin perustarkoituksen — "kaiken ihmi-

sen harjoittaman toisen ihmisen riiston hävittäminen, yhteiskunnan luokkiin jakautumisen täydellinen poistaminen" — perustalla Leninin-Stalinin puolueen johtamat Venäjän, Ukrainan, Valko-Venäjän, Takakaukasian ym. työtätekevät joukot suojelivat olemassaoloaan, oikeuttaan "yhteiskunnan sosialistisen organisation järjestämiseen".

Kansalaissodan sankarillisina vuosina sovettivalta tuhosi sisäisen vastavallankumouksen ja neljäntoista valtion imperialistisen blokin voimat. Näännytetty maa saattoi vasta v. 1921 ryhtyä todelliseen taloudelliseen rakennustyöhön. Uusi voimain ryhmittyminen oli välttämätön.

Lyötyään trotskilaiset, "työläisopposition" ja muut fraktiomaiset kapituloituvat ryhmäset, puolue siirtyi uuteen talouspolitiikkaan, joka oli laskelmoitu "sosialististen elementtien voittoon kapitalistisista elementeistä", laskelmoitu "luokkien hävittämiseen, sosialistisen talouden fundamentin valmiiksirakentamiseen" (*Stalin*).

Mitä tärkein valtiollis-poliittinen toimenpide oli Sosialistisen sovettitasavaltain liiton muodostaminen v. 1922 lopussa. Toveri Stalinin johdolla laadittiin Liittoperustuslaki, joka saatettiin voimaan SSSR:n 1. kokoonpanon II sessian päätöksellä heinäk. 6 p:nä v. 1923.

Sovettiliitto syntyi ankarassa taistelussa kaikenlaista opportunismia ja shovinismia vastaan. Liittoperustuslaki formuleerasi neuvostollisen kansallisuuspolitiikan perusprinsiipit, joka kansallisuuspolitiikka takaa SSSR:ssä asuvien monilukuisten kansallisuuksien oikeudellisen sekä myöskin faktillisen eriarvoisuuden täydellisen hävittämisen.

Vain Suuri proletaarinen vallankumous, sosialismin ratkaisevat voitot turvasivat sen muodoltaan kansallisten ja sisällöltään sosialististen kulttuurien ennennäkemättömän kukoistuksen, jonka todistajina ja johon osallistujina me olemme. Sovettijärjestelmä ja sen Konstitutsio ovat taanneet kaikkien kansallis-valtiollisten muodostumain, joiden kruununa on SSSR, myrskyisen kasvun.

Sosialistisen rakennustyön menestys, taloudellisen mahdin ja proletaaristen kaadereiden kasvu sekä kulttuurin kukoistus ennaltamääräävät sovettifederalismin ja -autonomismin vastaisen kasvun ja lujittumisen.

V. 1922, Sosialististen sovettitasavaltain liiton I sovettien edustajakokouksen aikana, siihen kuului vain neljä liittotasavaltaa. Nyt on niitä seitsemän ja uuden Konstitutsion projektin mukaan on oleva yksitoista. Sarja autonomisia alueita (Kalmukkien, Mordvan, Udmurtian ym.) on muodostettu autonomisiksi tasavalloiksi. Tsherkessin kansallinen okruga ja Birobidzhanskin juutalainen kansallinen rajoni ovat muodostetut autonomisiksi alueiksi jne.

Aikaisemmin jälkeenjääneet kansallisuudet, erikoisesti SSSR:n pohjois- ja itäosissa, ovat, nojautuen SSSR:n etumaisten kansojen veljelliseen apuun, liittyneet yhteiseen sosialismin uomaan, väistäen kiduttavan kapitalistisen kehitystien.

On kasvanut ja lujittunut sosialistinen taloussysteemi, joka ei tunne kriisejä eikä työttömyyttä ja joka kehittyy proletariaatin diktatuurin perustalla, jonka käsissä kansantaloussuunnitelmat ovat ase joukkojen hyvinvoinnin kohottamiseksi ja SSSR:n taloudellisen, poliittisen ja sotilaallisen mahdin lujittamiseksi.

Monikansallisuuksinen Sosialististen sovettitasavaltojen liitto on ratkaissut sosialistisen rakennustyön tärkeimmät tehtävät. On kasvanut ja lujittunut proletariaatin diktatuuri, yhteiskunnan kommunistisen uudestijärjestämisen perusase.

SSSR on takapajuisesta agraarimaasta muuttunut etumaiseksi, mahtavaksi industriaaliseksi valtakunnaksi, joka on varustettu omalla,

etumaisella korkealla tekniikalla. Proletaarisen vallankumouksen vaikein tehtävä meidän pientalonpoikaisessa maassamme — maaseudun sosialistinen uudestimuodostaminen — on ratkaistu: jo ensimmäisen viisivuotisen täyttämisen tuloksena kolhoosijärjestelmä voitti lopullisesti ja peruuttamattomasti. Sosialistinen omaisuus — sovettijärjestelmän perusta — joka ei ensimmäisen Sovettiperustuslain aikana vielä ollut vallannut vallitsevaa asemaa maassamme, on nyt tullut jakamattomasti vallitsevaksi voimaksi SSSR:ssä. Sovettitalouden monimuotoisuus on siirtynyt menneisyyteen. Kapitalistiset ainekset on likvidoitu; pientavaratalous, joka joskus oli vallitsevana sovettitaloudessa, on nyt yhdeksältä kymmenesosaltaan muuttunut sosialistiseksi taloudeksi. Sosialismi on voittanut sekä kaupungeissa että maaseudulla.

Mahtava stahanovilainen liike, joka on kehkeytynyt uuden tekniikan ja sosialismin valtavien voittojen pohjalla, on selvä todiste puolueen menestyksellisestä taistelusta sosialistisen työntuottavaisuuden luomisen puolesta. Yhä uudet ja uudet tuhannet työn sankarit jälleen kerran kiistattomasti osoittavat maailmalle sosialismin etevämmyyden kapitalismiin verrattuna.

Stalinilaisten viisivuotisten voitokas täyttäminen on ollut ehtona siihen, että "meidän proletaarinen vallankumouksemme on maailmassa ainoa vallankumous, jonka on onnistunut näyttää kansalle ei ainoastaan poliittiset tuloksensa, vaan myöskin aineelliset tulokset" *(Stalin)*. SSSR:ssä on toteutettu sosialismin perusprinsiipit: "Joka ei työtä tee, sen ei syömänkään pidä", "Jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle työnsä mukaan".

Stalinilainen formula "... on tullut parempi elää, toverit. On tullut hauskempi elää" ilmentää selvästi sosialismin voitot, jotka Sovettiliiton työtätekevät joukot ovat saavuttaneet bolshevistisen puolueen ja suuren Stalinin johdolla.

Nämä sosialismin voitot ovat luoneet maassa uuden "voimasuhteen", joka ei voinut kuvastua ensimmäisessä eikä toisessa Sovettiperustuslaissa. Sentähden on välttämätön *uusi Konstitutsio*, voittaneen sosialismin dokumentti, yhden kuudesosan maapallosta käsittävän työläisten ja talonpoikain sosialistisen valtion Perustuslaki.

Tov. Molotov SSSR:n sovettien VII edustajakokouksessa sanoi, että uusi Perustuslaki osoittaa, "mitä tietä kulkee sovettivaltion kehitys... Tämä tie on proletaarisen, sovettidemokratismin kehittämisessä loppuun saakka."

Suuren proletaarisen vallankumouksen synnyttämä sovettidemokratia on syntymisensä ensi päivästä alkaen ollut "miljoona kertaa demokraattisempi kaikkea porvarillista demokratiaa" *(Lenin)*.

Porvarillinen demokratia, joka merkitsee vissiä edistystä absolutismiin verrattuna, samalla kuitenkaan ei ole eikä milloinkaan ole ollut kansanvaltaa, sillä se perustuu "riistetyn enemmistön oikeuksien supistamiseen" ja on suunnattu "tätä enemmistöä vastaan" *(Stalin)*.

Porvarillinen demokratia, joka kuvastuu erilaisissa kapitalististen maiden perustuslaeissa, ei ole vain typistetty, vaan myöskin valheellinen. Porvarillisten perustuslakien pykälät sisältävät oman ominaisen vastakohtaisuutensa: "... vapaus — yleisessä fraasissa, vapauksien peruuttaminen — varauksissa" *(Marx)*.

Sovettivalta on esiintynyt maailmassa ensi kertaa todellisena kansanvaltana, todellisena demokratiana. Sovettivalta, proletaarinen demokratia, ollen proletariaatin diktatuurin muotona, on syntymisensä ensi päivästä alkaen ollut demokratiaa väestön yhdeksälle kymmenesosalle. Suuri proletaarinen vallankumous hävitti iänikuisen vastakohtaisuuden yhteiskunnan ja valtion väliltä, mi-

kä on luonteenomaista kaikille riistäjävaltioille. Sovettivalta on hävittänyt iänikuisen kuilun muodollisten vapauksien ja niiden "aineellisen olemassaolon" väliltä. Sovettivalta ei ole vain julistanut yhdistymis-, kokoontumis-, mielenosoitus-, lausunto-, paino- ja omantunnonvapautta, vaan on myös taannut näiden vapauksien reaalisen olemassaolon työtätekeville, antaen heidän käytettäväkseen kaikki "teknilliset ja aineelliset välineet": entiset palatsit, yhteiskunnalliset rakennukset, kirjapainot, paperin yms., avaten työtätekeville laajimman pääsyn maksuttomaan sivistykseen ja todelliseen, kaikelle pimentolaisuudelle ja pappismaisuudelle vieraaseen tieteeseen.

Mutta sovettidemokratia ei kehityksensä ensi aikoina vielä ollut täydellistä demokratiaa: se oli demokratiaa väestön yhdeksälle kymmenesosalle, työtätekeville — työläisille ja talonpojille. Yhdelle kymmenesosalle väestöä — riistäjille ja heidän palvelijoilleen — proletariaatin diktatuuri ei voinut antaa poliittisia oikeuksia: tehtävänä oli kapitalististen ainesten kukistaminen ja likvidoiminen. Sitä paitsi Sovettiperustuslaki sääsi etuoikeutetun edustuksen (suunnilleen 2,7 kertaa) työväenluokalle talonpoikaistoon verrattuna kaikkien valtaelinten vaaleissa, jotta olisi lujittanut työväenluokan johtavan roolin kumouksellisimpana, järjestyneimpänä, etumaisimpana ja poliittisesti tietoisimpana luokkana.

Nämä ja vain nämä rajoitukset ovat sovettidemokratialla olleet sen ensimmäisillä etapeilla. Itse nämä rajoitukset johtuivat yhteiskunnan luokkiin jakaantumisen hävittämistehtävästä ja sen ehdoista sekä välttämättömyydestä antaa perustuslaissa asianomainen muoto proletariaatin johtavalle roolille sen liitossa talonpoikaiston kanssa.

Mutta vieläpä näin rajoitettunakin proletariaatin diktatuuri turvasi mitä laajimman demokratian, jota väestön ehdoton, työtätekevistä muodostunut enemmistö käytti reaalisesti hyväkseen.

Nyt, kun SSSR:ssä on likvidoitu riistäjäluokat ja "meidän yhteiskuntamme — kuten toveri Stalin on osoittanut — muodostuu yksinomaan kaupunkien ja maaseudun vapaista työihmisistä — työläisistä, talonpojista ja intelligenteistä", on poistunut sovettidemokratian aikaisempain rajoitusten välttämättömyys.

Sovettidemokratia muodostuu demokratiaksi SSSR:n koko väestöä varten. Uudessa Sovettikonstitutsiossa säädetään yleinen vaalioikeus, ja riistetään tämä oikeus vain yksityisiltä henkilöiltä yksinomaan oikeuden päätöksen perustalla.

Kun kapitalistisissa maissa kehitys kulkee, kuten sanoi tov. Molotov, "demokratian kieltämisen ja fasismiin siirtymisen suuntaan", niin Sovettimaassa kukoistaa todellinen demokratia, kansanvalta. Vain "sovettiparlamentissa" on täydellisesti toteutuva todellinen yleinen, yhtäläinen, välitön vaalioikeus, äänestyksen ollessa salainen.

SSSR:ssä on vaalikamppailu "laajin mitä laajimpien työtätekevien joukkojen valtiolliseen rakennustyöhön osallistuttamisen muoto" *(Kaganovitsh)*. Uusi vaalijärjestelmä ja sen "vaalitaistelu" sosialistisen rakennustyön käytännöllisten kysymysten ympärillä on voimakas joukkojen poliittisen aktiivisuuden edelleen kohottamisen ase ja koko sovettikoneiston työn parantamisen väline. "Yleiset, yhtäläiset, välittömät ja salaiset vaalit SSSR:ssä ovat olevat väestön käsissä ruoska huonosti työskenteleviä valtaelimiä vastaan" *(Stalin)*.

Sovettidemokratian kehitys loppuun saakka edellyttää joukkojen poliittisen ja tuotannollisen aktiivisuuden jatkuvaa myrskyistä kasvua, niiden itsetoiminnallisuuden ja järjestyneisyyden kasvua. Bolshevistisen puolueen johtamat yhteiskunnalliset joukkojärjestöt: ammattiliitot, sovetit, nuorisoliitto, kooperatiivit ja erilaiset yhdistykset saavat työs

sään ennennäkemättömän laajuuden. Näiden järjestöjen johdolla ja niihin kuuluen kaupunkien ja maaseudun vapaat työihmiset antavat uusia näytteitä luomisinitsiatiivistaan ja sankaruudestaan taistelussa kapitalismin jätteiden lopullisen likvidoimisen puolesta taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa.

Uusi Sovettiperustuslaki, ollen työtätekevien sosialistisen valtion edelleen lujittumisen ja luokkavihamielisten ainesten jätteiden taholta tapahtuvain tuholaistekojen lopullisen tukahduttamisen ase, merkitsee ja lujittaa työtätekevien lopullisen vapautumisen riistosta, luokka- ja kansallisesta eriarvoisuudesta sekä naisten eriarvoisuudesta. Vallankumouksellinen laki rankaisee kaikki yritykset palauttaa nämä eriarvoisuudet ja riiston SSSR:ään.

Sosialistista yhteiskuntaa, sanoi toveri Stalin keskustelussa herra Roy Howardin kanssa,

> "me emme valmiiksirakentaneet typistääksemme henkilökohtaista vapautta, vaan sitä varten, että ihmispersoona tuntisi itsensä todella vapaaksi. Me rakensimme sen todellisen henkilökohtaisen vapauden vuoksi, vapauden ilman lainausmerkkejä. Minun on vaikea käsittää, minkälainen "henkilökohtainen vapaus" voi olla työttömällä, joka kuleksii nälkäisenä eikä löydä työlleen käyttökohdetta. Todellinen vapaus on vain siellä, missä on hävitetty riisto, missä eivät toiset ihmiset sorra toisia, missä ei ole työttömyyttä eikä kurjuutta, missä ihminen ei vapise pelosta, että huomenna hän voi menettää työnsä, asuntonsa, leipänsä. Vain tällaisessa yhteiskunnassa on mahdollinen todellinen, eikä papereilla oleva, henkilökohtainen ja kaikki muu vapaus."

Vain sosialistinen yhteiskunta takaa kansalaisilleen todellisen vapauden.

Selvänä esikuvana siitä, miten puolue ja hallitus takaavat työtätekevien todellisen vapautumisen kaikenlaisesta eriarvoisuudesta ja riistosta, on aborttien kieltämistä, synnyttäville annettavaa apua, synnytyslaitosten, seimien ym. verkoston laajentamista koskevan lakiehdotuksen jättäminen työtätekeväin laajasti käsiteltäväksi. Laki aborttien kieltämisestä, avusta synnyttäville, synnytyslaitosten ja seimien yms. verkoston laajentamisesta on uusi aste taistelussa naisen lopullisen vapauttamisen puolesta, sillä tälle laille asetetaan heti samalla reaalinen pohja valtavasti lisäämällä paikkojen lukua synnytyslaitoksissa, uusia kätilöpunkteja, seimiä ja lastentarhoja ja lisäämällä valtion synnyttäville ja isoperheisille antamaa apua.

Porvarillisessa valtiossa kaikki perusoikeudet olivat riistäjillä, ja kaikki perusvelvollisuudet riistetyillä. Kirkko siunasi tämän "jaon" biblian tarulla Noakista ja hänen kolmesta pojastaan, joista Seem, pappi, "rukoili kaikkien puolesta"; Jafet, tsaari, "huolehti kaikista" ja Haam "teki työtä kaikille". Sosialistinen moraali, joka on taottu työväenluokan taistelussa sosialismin puolesta, leimaa häpeällä jokaisen ilman työntekoa eläjän, ja sovettilait yksinkertaisesti riistävät heiltä leivän: "Joka ei työtä tee, sen ei syömänkään pidä."

Talouden sosialistinen organisatio, joka sulkee pois kriisit ja työttömyyden, on taannut SSSR:n työtätekeville todellisen oikeuden työhön, oikeuden lepoon ja oikeuden maksuttomaan sivistykseen. SSSR:n työtätekeville luodaan kaikki mahdollisuudet hyvinvoinnin jatkuvaan kasvuun, kulttuuriseen ja varakkaaseen elämään.

Tuottava, yhteiskunnallis-hyödyllinen työ kaikissa sen eri muunnoksissa ja kaikessa monimuotoisuudessaan on jokaisen työkykyisen sovettikansalaisen ensimmäinen velvollisuus. Työ SSSR:ssä on todella muuttunut *"kunnian* asiaksi, *maineen* asiaksi, *uljuuden ja sankaruu-*

den asiaksi" *(Stalin)*. Tuhannet ja tuhannet kunniamerkeillä palkitut — työntekijät tuotannon, tieteen ja taiteen eri aloilta — ovat siitä selvänä todisteena.

Jos lorvailijat ja prokuloitsijat ovat ihmisiä, joita sovettiyhteiskunta halveksii, niin kaikkia niitä, jotka hävittävät sosialistista omaisuutta, synnyinmaan pettäjiä ja terroristeja, sovetti-ihmiset ja lait pitävät pahimpina rikollisina, kansan vihollisina, joihin nähden on voimassa vain yksi sääntö: "Vihollinen on tuhottava".

Rehellisen työhön suhtautumisen, sovettiperheen lujittamisen ja kasvavasta polvesta huolehtimisen rinnalla on sovettikansalaisen perusvelvollisuutena sosialistisen omaisuuden varjeleminen ja lisääminen, itseuhrautuva synnyinmaan puolustus ja taistelu kaikkia ja kaikenlaisia uuden yhteiskunnan vihollisia vastaan aina niiden täydelliseen hävittämiseen saakka. Näiden velvollisuuksien rehellinen täyttäminen on SSSR:n kansalaisen oikeuksien järkkymättömyyden ehto.

Uudella Sovettikonstitutsiolla, säätäen "kansalaisen perusoikeudet ja velvollisuudet", on ensiluokkainen osa sosialistisen oikeustajunnan edelleen kehittämisessä ja lujittamisessa. SSSR:n työtätekevät eivät, heitettyään pois kaiken riiston ja sorron vuosisataiset kahleet ja verisessä taistelussa puolustettuaan oikeuttaan sosialismiin, voi sukoillen suhtautua näiden oikeuksien rikkomiseen.

Sosialistinen laillisuus, joka suojelee sovettijärjestelmän perustaa — sosialistista omaisuutta — ja valtion etuja, seisoo SSSR:n kansalaisen oikeuksien vartiopaikalla.

Sosialismin voitto SSSR:ssä tekee mahdolliseksi ryhtyä koko lainsäädäntötyömme normalisoimiseen ja järjestelyyn, oikeusjärjestelmän lujittamiseen. Sosialististen suhteiden lujuus on tärkein ehto lujalle, enemmän tai vähemmän pidemmäksi aikaa lasketulle sovettilainsäädännälle, ilman siinä tähän asti välttämättömiä korjauksia, muutoksia ja lisäyksiä. Sovettilain täytyy olla selvä, joukoille ymmärrettävä ja kestävä. Sovettilainsäädännön kestävyyden tärkeimpänä ehtona on sosialistisen valtion peruslaki — sen Perustuslaki. Perustuslaki on luja perusta koko monimuotoiselle valtiolliselle operatiiviselle ja lainsäädännölliselle työlle.

Valtiokoneiston oikea funktsioneeraus, tarkka toiminnoiden jaotteleminen eri valtaelinten välillä, yhtenäisen sosialistisen laillisuuden luja noudattaminen, ankara kuri ja alempien valtaelinten tilintekovelvollisuus ylemmille samoin kuin myös deputaattien selostusvelvollisuus valitsijoille — sellaiset ovat vaatimukset, jotka asetetaan nyt työssään laajoihin työläis-talonpoikaisjoukkoihin ja heidän yhteiskunnallisiin järjestöihinsä nojautuvalle neuvostolliselle valtiokoneistolle. Neuvostolliselle valtiokoneistolle asetetaan nyt uusia vastuunalaisia tehtäviä joukkojen taistelulla vallatun sosialistisen yhteiskunnan edelleen lujittamisen ja kehittämisen alalla.

Tämän kaupunkien ja maaseudun vapaiden työntekijäin yhteiskunnan täsmällisenä ilmauksena on uusi Sovettikonstitutsio, joka on laadittu suuren Stalinin johdolla.

Sadonkorjuun ja maataloushankintojen tämän vuoden ohjelma

K. LEPOLA

Sosialistisen maatalouden alalla meillä on nyt toteutettavana tämän stahanovilaisen vuoden tärkeimmät ja edesvastuullisimmat tehtävät, sadonkorjuun ja maataloushankintojen täsmälleen täyttämisen tehtävät. Näiden tehtävien tarkasti toteuttamiseksi ovat puolueemme KK:n kesäkuun pleenumin päätökset ohjelma, joka on joka suhteessa käytännössä realisoitava.

Kevätkylvöistä suoriuduttiin voitokkaasti kevään huomattavasta myöhästymisestä huolimatta. Kaikkien viljelyskasvien kylvöt suoritettiin edelliseen vuoteen verraten huomattavasti lyhemmissä määräajoissa ja maanmuokkaus oli samalla parempi. Kolhoosijärjestelmän voitokkuus ilmeni erikoisen kirkkaasti kylvökamppailussa. Sosialistisen kilpailun mahtava nousu ja stahanovilaisen liikkeen laajentuminen, siitä kertovat innostavaa ja kehottavaa kieltä tämän kevään kylvöt myöskin Leningradin alueelta ja Karjalasta. Päivälehtiä seuraamalla olemme nähneet, miten kaikissa rajoneissa, useilla konetraktoriasemilla ja kymmenissä kolhooseissa oli kasvanut jo suuri joukko peltotöiden ja vihannesviljelysten todellisia stahanovilaisia. Mutta vielä emme kyenneet riittävän laajassa mitassa toteuttamaan kaikille puolue- ja sovettijärjestöille kuuluvaa yhtä tämän kauden perusvelvollisuutta: stahanovilaisen liikkeen laajentamista näiden etumaisten esimerkin mukaisesti laajaksi, kaikkia sosialistisen isänmaamme peltojen työntekijöitä koskevaksi liikkeeksi.

Mainitsimme jo, että kolhoosijärjestelmän voitto loi edellytykset sosialistisen kilpailun nousulle, joka kilpailu jo nykyisessä laajuudessaankin vaikutti huomattavasti kylvöjen lyhyissä määräajoissa suorittamiseen. Ratkaiseva osuus kevätkylvövoittoihin on puolueemme ja sovettivallan suuremmoisesti kasvaneella avunannolla kolhooseille, jota osoitetaan suoranaisen taloudellisen avun kautta, traktorien ja maatalouskoneiden muodossa konetraktoriasemien kautta sekä kolhoosien agronoomisen ja kulttuurisen palveluksen suurella tehostamisella. Yksistään nämä suurenmoista huolenpitoa osoittavat toimenpiteet, välitön taloudellinen avustus, mekanisoinnin valtavat saavutukset ja agrotekniikan monipuolisten metoodien laaja hyväksikäyttäminen ovat niin suuria sosialismin voiton asioita, että jos niitä tarkastamme vanhan järjestelmän aikaisten olojen ja kapitalististen maiden talonpoikain nykypäiväin olojen taustaa vastaan, niin jokaisen sovetti-ihmisen, suuren kotimaamme jokaisen työtätekevän sydän täyttyy riemulla ja sovettipatriotismin kyllästämällä ylpeydellä. Ja kuitenkin tämä on vain yksi osa siitä suuresta stalinilaisesta huolenpidosta, jota meillä osoitetaan ihmisiämme kohtaan ja erikoisesti myös kolhoosilaisväen monikymmenmiljoonaista perhettä kohtaan.

Kas mitä antaakaan puolueemme ja hallituksemme tämän yhden ainoan vuoden aikana maamme sosialistiselle maataloudelle, kolhoositalonpojillemme. Tämän yhden ainoan vuoden aikana konetraktoriasemien traktorimäärän yleinen voimateho kasvaa 1.650.000 hevosvoimalla. Maamme konetraktoriasemat saavat tämän vuoden kuluessa entisen koneaseistuksensa lisäksi mm. 19.200 mahtavaa ensiluokkaista "Stalinets"-mallista ketjutraktoria, 40.000 pyörätraktoria, 52.000 kombainia ja näiden

lisäksi 16.000 erikoismallista "Universal"-traktoria teknillisten viljelyskasvien hoitamista ja korjaamista varten.

Nämä muutamat numerot ovat todella kasvavaa voitontahtoa synnyttäviä. Niistä kuvastuu mitä kirkkaimmin suuren sosialistisen kotimaamme nopean edistymisen voittokulku.

Mutta nämä sosialismin voitosta kertovat numerot ovat äärimmäisen velvoittavia. Ne vaativat mekanisoinnin vankasti juurruttamista maataloustuotannon kaikille aloille. Ne vaativat sitä, että maatalouden etummaisten ihmisten suuret työkokemukset ja saavutukset yleisesti omaksutaan. Ne vaativat, että niiden ihmisten alotteellisuus, työtaito ja kokemukset, jotka ovat vallanneet maiden muokkauksen ja korjuutöiden korkeimman konetekniikan, on järjestävän työn kautta siirrettävä yhä laajemmille joukoille. Meillä valitettavasti vielä äskeistenkin kevätkylvöjen aikana tapahtui sellaista, että Leningradin alueen eräissä suomenkielisissä kolhooseissa seisotettiin rivikylvökoneita joutilaina ja kylvöt viivästyivät. Mm. Matoksin, Kelton ym. konetraktoriasemilla osa traktoreista johdon ja traktoristien huolimattomuuden vuoksi joutui seisomaan käyttämättömänä kevätkylvöjen kiireimpänä työkautena. Vaikka tällaiset ilmiöt ovatkin harvoja poikkeusilmiöitä ja vaikka useimpien konetraktoriasemien tirehtöörit jo suurella ylpeydellä alleviivaavat sitä, että heillä tänä keväänä oli hyviä traktoriprikaadeja moninverroin enemmän kuin huonoja, niin poikkeusilmiöinäkin nuo kielteiset seikat vaativat päättäviä toimenpiteitä niiden täydelleen hävittämiseksi ja velvoittavat mitä sitkeimpään työhön mekanisoinnin vankasti juurruttamiseksi laajojen joukkojen keskuuteen.

Meillähän on tälläkin alalla mahtava sarja mainioita myönteisiä esimerkkejä. Ja meillä on mahtava voittojen summa osoittamassa traktoritöiden määrän ja laadun kaikinpuolista kohoamista. Konetraktoriasemillamme ja sovhooseissamme on kasvanut tunnustusta ansaitseva tekniikan omaksunut kaaderisto. Palkinskin konetraktoriaseman mainion traktoristin Jegorovin alote muodostui sähköistävän sytyttäväksi. Muutamassa päivässä se nostatti alueillamme esiin kymmeniä stahanovilais-jegorovilaisia traktoristeja, sosialististen peltojemme mekanisoinnin uljaita tienraivaajia. Jelisavetinon KTA:n ja useiden muiden konetraktoriasemien voitot puhuvat tästä havainnollista kieltä.

Edelläesitetystä ilmenee osa niistä piirteistä, jotka ovat ominaisia tämän stahanovilaisen vuoden kevätkylvökaudelle, kaudelle, joka oli ensimäisenä tärkeänä vaiheena taistelussa korkean sadon valloittamiseksi tänä vuonna. Entistä lyhyemmässä määräajassa suoritetut kevätkylvöt ovat osaltaan suurena tekijänä siihen, että koko sosialistista kotimaatamme yhä voimakkaammin innoittaa korkean sadon valloittaminen. Maamme kaikkia rehellisiä työtätekeviä innostaa ja kannustaa yhä tarmokkaampaan työhön syvä tietoisuus siitä, että me pystymme puolueemme lujalla johdolla täyttämään kaikki ne velvollisuudet, mitä korkean sadon valloittamistehtävä meiltä vaatii.

Mutta vaikka näin onkin, niin olisi syvästi virheellistä, jos jäätäisiin voitoista ja saavutuksista huumaantuneina odottelun valtaan ja lyötäisi laimin ne jokapäiväiset velvollisuudet, mitä korkean sadon valloittaminen meiltä vaatii. Korkean sadon valloittamistehtävä ei ole ohimenevä kamppailukysymys, johon esim. vain kevätkylvökautena huomio kiinnitettäisiin. Ei! Tässä on kysymyksessä mitä laajakantoisin jatkuva taistelutehtävä. Korkean sadon valloittaminen tulee olla huomiomme keskiönä jatkuvasti.

NKP(b):n Keskuskomitean kesäkuun pleenumin päätöksessä *"Sadonkorjuusta ja maataloustuotteiden*

hankinnoista" osoitetaan yksityiskohtaisesti tämän vuoden tehtävät ja niihin osoituksiin nojaten tiukasti vaaditaan:

"NKP(b):n KK:n pleenumi muistuttaa kaikkia puolue- ja sovettijärjestöjä siitä, että myöhäisen kevään aiheuttamien vaikeuksien menestyksellinen voittaminen on vain ensimäinen askel taistelussa korkean sadon saamiseksi v. 1936, kolhoosilaisten varakkuuden edelleen kohoamisen ja maatalouden uuden nousun puolesta.

Pleenumi varottaa sovetti- ja puoluejärjestöjä välttämättömyydestä päättävästi voittaa omahyväisyyden ja saavutettuihin menestyksiin viehättymisen mielialat sekä huomion tylsymisen murskatun luokkavihollisen jätteiden hajoittavaa toimintaa kohtaan.

Kaikkien puolue- ja sovettijärjestöjen huomion keskiönä on oltava taistelun sekä viljan että myöskin teknillisten kasvien runsaan sadon puolesta, peltojen huolellisen kitkennän, kultivoinnin sekä rikkaruohoista ja maatalouden tuholaisista puhdistamisen puolesta, kombainien mallikelpoisen työskentelyn ja sadon aikanaan korjaamisen puolesta, maataloustuotteiden valtiolle luovuttamisvelvollisuuksien täydelleen ja aikanaan täyttämisen puolesta sekä taattava v. 1936 maataloustuotteiden yltäkylläisyys ja kolhoosilaisten varallisuuden uusi nousu."

Puolueemme kesäkuun pleenumin päätös on suurimerkityksellinen ohjelma suuren sadon valloittamiseksi v. 1936. Se osoittaa suuren joukon yksityiskohtaisia tehtäviä viljelysten hoidossa ja sadon korjuussa. On korostettava sitä, että tämä puolueemme historiallisen pleenumin päätös on erinomainen asiakirja taistelussa ihmistemme hyvinvoinnin kohottamiseksi. Se kiinnittää erikoista huomiota puuvillan, sokerijuurikkaan, pellavan ym. teknillisten kasvien hoitoon ja korjaamiseen. Täten siinä asetetaan perustakeet maamme kevyenteollisuuden ja elintarveteollisuuden mahtavalle kasvulle. Emme kuitenkaan tässä yhteydessä pysähdy yksityiskohtaisemmin näihin suuriarvoisiin kysymyksiin, vaan sen sijaan korostamme siinä päätöksessä osotettuja niitä tehtäviä, jotka välittömästi koskevat myöskin Leningradin alueen ja Karjalan kaikkia kolhoosilaisia, kaikkia sosialististen peltojemme työntekijöitä ja erikoisesti puolue- ja sovettijärjestöjämme.

NKP(b):n KK:n pleenumin päätöksessä velvoitetaan puolue- ja sovettijärjestöjä osoittamaan erikoista huomiota siemenkysymykseen. Jokaisen kolhoosin on täydellisesti turvattava itsensä paraslaatuisilla siemenillä. KK:n kesäkuun pleenumin päätöksessä mm. sanotaan:

"NKP(b):n KK:n pleenumi kiinnittää puolue -ja sovettijärjestöjen erikoista huomiota siihen, että sen kautta kun kolhooseissa SSSR:n Sovnarkomin ja NKP(b):n KK:n helmikuun 10 p:nä v. 1936 tekemän päätöksen mukaisesti erotetaan erikoiset siemenviljapalstat, on jokaisen kolhoosin täydellisesti turvattava itsensä paraslaatuisilla siementarpeilla, jota varten on:

a) huolellisesti puhdistettava siemenpalstat ei ainoastaan rikkaruohoista, vaan myöskin huolellisesti toimitettava lajittelukitkentä, poistaen viljelyksistä kaikki sekaan joutuneet muiden viljalajien sekotteet;

b) siemenpalstoilta on vilja korjattava vasta viljan täydellisesti tuleennuttua ja suoritettava se enintäin 3—4 työpäivässä;

c) siemenpalstoilta saatava vilja on puitava erikseen erillisillä puimatantereilla;

d) siemenviljan säilytystä varten on erotettava erilliset viljasäiliöt, kieltäen käyttämästä niitä elintarve- tai rehuviljan varastoina;

e) siemenfondit on muodostettava vasta siemenviljan huolellisen puhdistuksen jälkeen.

8) Säädetään, että kaikki siemenviljapalstoilta puitu viljamäärä on täydellisesti käytettävä kolhoosien ja sovhoosien turvaamiseksi tarvittavilla hyvälaatuisilla siemenillä vuoden 1937 viljasatoa varten.

Rikosoikeudelliseen edesvastuuseen vetämisen uhalla kielletään siemenpalstoilta saatua viljaa käyttämästä mihinkään muihin tarkoituksiin paitsi siemeneksi."

Tästä näemme miten suurenmoisen huomion puolueemme kiinnittää siihen, että kaikki kolhoosimme tulevat turvatuiksi hyvillä siemenillä. Tehtävämme on hinnalla millä tahansa täyttää nämä suuriarvoiset ohjeet. Edelläsanotun lisäksi annetaan erikoiset ohjeet parhaiden pellava- ja hamppupalstain järjestämisestä siementä varten ja samalla kiinnitetään poikkeuksellisen suuri huomio heinänsiemenkysymykseen. SSSR:n Maa-asiain kansankomissariaatti se-

kä paikalliset puolue- ja sovettijärjestöt velvoitetaan "viimeistään heinäkuun 1 päivään mennessä kauttaaltaan tarkastamaan siemeneksi jätettyjen apilas- ja luzernipalstojen suuruudet ja laadun sekä turvaamaan, että huonot siemenpalstat vaihdetaan heinänkasvun suhteen parempiin palstoihin". Tämä siemenkysymys yleensä ja erikoisesti kysymys apilaan siemenistä on tärkeä ja on sitä mitä vakavimmin selvitettävä kaikissa puolue- ja sovettijärjestöissä, kaikissa kolhooseissa ja toteutettava tinkimättä puolueen osoittamat toimenpiteet. Heinänviljelyssuunnitelmien täyttäminen oli äsken päättyneissä kylvöissä esim. Leningradin alueella yhtenä kaikkein ahtaimpana paikkana. Siksipä nyt tätä puolueemme päätöstä kokonaisuudessaan toteuttaessamme on tiukasti asetettava kysymys myös heinän siemeniä koskevan päätöksen kohdan täydellisestä toteuttamisesta.

Siemenkysymystä ei saa jättää taka-alalle puinnin aikanakaan. Päinvastoin puolueen ohjeita tiukasti noudattaen tulee siemenviljan puintiin kiinnittää aivan erikoinen huomio samoinkuin siementen puhdistamiseen ja säilyttämiseenkin. Mutta myös kaiken muunkin viljan puiminen on yksi vastuunalaisimmista tehtävistämme. Taistelussa korkean sadon valloittamiseksi on puinnilla samoinkuin itse sadonkorjuullakin mitä suurin merkitys. Huolimattoman sadonkorjuun ja kelvottomasti suoritetun puinnin vuoksi hävitetään suuri määrä peltojemme arvokasta satoa. Puolue vaatii, että viljankorjuu suoritetaan nopeasti ja korkealaatuisesti ja että sen puinti tehdään huolellisesti ja aikanaan. Jo useissa yhteyksissä ovat johtavat puolue- ja sovettijärjestöt osoittaneet joukon konkreettisia toimenpiteitä riihien ja viljasäiliöiden kunnostamiseksi, puintivälineiden ajallaan kuntoonlaittamiseksi. Puolueemme KK:n kesäkuun pleenumi sanoo viljan korjuusta ja puinnista mm. seuraavaa:

"Säätää, että syysviljojen ja varhaisten tähkäviljojen (rukiin, vehnän kauran, ohran) leikkuukoneilla korjaaminen on suoritettava enintään 12—15 työpäivässä.

Sadon häviämisten välttämiseksi ja sadon täydellisesti säilyttämiseksi on:

a) kaikki leikattu vilja sidottava lyhteille ja kasattava kuhilaille;

b) laitettava kaikki vilja närtteisiin siten, että tämä työ saataisi päätetyksi viimeistään 10—15 päivän kuluttua leikkuun päättymisestä;

c) ei-mustanmullan vyöhykkeellä ja itäisillä seuduilla on katokset ja kuivauslaitteet kolhooseissa rakennettava viimeistään elokuun 1 päivään mennessä;

d) kaikki korjuukoneet on turvattava jyvien pidätyslaitteilla ja pellot, joilta vilja jo on korjattu, on kauttaaltaan haravoitava käsi- ja hevosharavoilla sinne jääneiden tähkien keräämiseksi;

e) kaikki koko maataloudellinen korjuukalusto on desinfisoitava eikä saa sallia viljaa puitavan vanhoilla puintitantereilla ilman, elleivät ne ole ennakolta polttamalla puhdistettu;

f) viljan puinti on alotettava viimeistään 3—5 päivän kuluttua leikkuun alkamisesta, taaten, että kaikki käytettävissä olevat monimutkaiset puimakoneet saadaan työskentelemään vähintäin 20 tuntia vuorokaudessa."

Edelläesitetystä jo näkyy se poikkeuksellisen suuri huomio, jota puolueemme KK osoittaa sadon hoitoon, korjuuseen, puintiin ja säilytykseen. Sato on korjattava häviöittä! Tämä on ehdotonta. Mutta se tulee oikein täytetyksi vain ehdolla, että täydellisesti toteutamme nuo puolueemme antamat ohjeet. Tämä tulee ennenkaikkea kaikkien kommunistien muistaa.

Vastuu sadonkorjuusta keskitetään entistä määritellymmin konetraktoriasemien ja sovhoosien tirehtööreille, kolhoosien puheenjohtajille ja prikadiireille. *Sato on asetettava mitä tiukimman tilinpidon alaiseksi*. Peltoprikadiirien on otettava prikaadinsa ja jäseniltä korjatut peltopalstat päivittäin vastaan aktin mukaan. Työn laatu on samoin tarkastettava. Ja vilja on jo puintipaikoilla ehdottomasti punnittava samoin viljan kasaamispunkteilla ja varastoon otettaessakin.

KK:n pleenumin päätöksen tätä koskeva kohta on seuraava:

"NKP(b):n KK:n pleenumi kehoittaa kaikkia konetraktoriasemien tirehtöörejä, kolhoosien hallintoja ja sovhoosien tirehtöörejä järjestämään korjattujen peltojen huolellisen vastaanoton töiden laadun mukaan, ottamaan sadon mitä tiukimman tilinpidon alaiseksi sekä turvaamaan sadon säilymisen varastelulta jossa tarkoituksessa:

a) säädetään, että peltoprikaadien prikadiirien on päivittäin aktin mukaan otettava vastaan pellot joilta vilja jo on korjattu, antaen arvionsa korjuutöiden laadusta. Pelto katsotaan korjatuksi vasta senjälkeen kun kolhoosin puheenjohtaja — ja sovhooseissa haaraosaston tai farmin johtaja on ottanut pellon vastaan prikadiirilta;

b) säädetään, että vilja on ehdottomasti punnittava välittömästi puimakoneiden ääressä, sitten viljan kasaamispunkteilla kolhooseissa hinkalojen luvun mukaan ja vihdoin viljaa varastoon otettaessa;

c) vastuu viljan säilymisestä langetetaan: puintipaikoilla — kussakin prikaadissa sen prikadiirille ja kolhoosissa kokonaisuudessaan — kolhoosin puheenjohtajalle."

Tämäkin puolueen mainio ohje osoittaa, että suuren sadon valloittaminen ja sosialistisen sadon suojaaminen on alusta loppuun vastuunalaista tehtävää. Sitä on kaikilta osiltaan tietoisesti toteutettava sillä tarkkuudella ja päättäväisyydellä, johon vain bolshevikit pystyvät.

KK:n pleenumin päätöksessä ei kosketella vihannesviljelyskysymystä. Mutta me tiedämme, miten suuren huomion puolueemme ja hallituksemme kiinnittää tähän kysymykseen. Erikoisesti Leningradin ympäristörajoneissa on taistelu korkean vihannessadon puolesta keskiötehtävä. Mutta suuri merkitys sillä on myöskin etäisimmissä rajoneissa ja Karjalassa. Tällä alalla on alueillamme jo kevätkylvökautena astunut esiin joukko rohkeita korkean sadon mestareita. Eräät heistä ovat asettaneet päämääräkseen saada erikoisesti varatuilta ja tarkoituksenmukaisesti kunnostetuilta koepalstoilta hehtaaria kohden tuhannen sentnerin kaalisadon. Paljon muita hyviä alotteita on. Asianomaiset alotteentekijät ovat tehneet vakavaa työtä näiden alotteidensa eteenpäinviemiseksi. Nyt vaaditaan sitä, että kolhoosien hallinnot ja kaikki paikalliset puolue- ja sovettijärjestöt voimakkaasti tukevat näitä korkean vihannessadon tienraivaajia, ympäröivät heidät jokapäiväisellä tuella ja avunannolla ja tekevät kaikkia näitä etumaisten saavutuksia tunnetuksi kolhoosilaisten laajoille joukoille.

Perunan viljelyksellä on Leningradin alueella ja myöskin Karjalassa suuri merkitys. Perunaan nähdenkin kiinnittää puolueen KK:n kesäkuun pleenumi suurta huomiota. On tuotettava lajiperunaa siemeneksi. KK:n pleenumin päätöksessä sanotaan:

"SSSR:n Maa-asiain kansankomissariaattia, puolue- ja sovettijärjestöjä kehoitetaan:

a) vähintäin kahteen kertaan huolellisesti kitkemään ja 2—3 kertaan suorittamaan perunapelloilla vakojenvälisen multauksen rikkaruohojen täydellisesti poistamiseen saakka;

b) suorittamaan kaikkien lajiperunapalstojen hyväksymisen sekä siemenpalstojen puhdistamisen muista perunalajeista;

c) viimeistään elokuun 20 päivään mennessä vahvistamaan suunnitelmat lajiperunain käytöstä, edellyttäen niissä lajiperunoiden keskinäisvaihdot suoritettavaksi syksyllä, perunannoston aikana;

d) heti perunannoston jälkeen on perunapellot ehdottomasti äestettävä, samalla poimien pois pelloille jääneet perunat, sekä sen jälkeen on perunamaat kynnettävä, jolloin on jälleen toistamiseen poimittava perunajäännökset kaikilta perunapelloilta."

Maataloudessa on meillä parhaillaan käsillä mitä kiireellisimmät työt. Vihanneksia kitketään ja mullataan. Kesantoja kynnetään. Valmistetaan siilosrehua. Heinänniitto on täydessä vauhdissa. Karjalle rehuja kootessa ja valmistaessa suoritetaan yhtä tärkeintä osaa yhäti kasvavan karjataloutemme jatkuvan kehityksen turvaamiseksi. Meidän on varustettava karjallemme riittävästi korsi- ja vihantarehua ja samalla luotava vararehujen varasto. Heinänniitto ja varastoiminen on päätettävä ennen viljankorjuun joukkomitassa alkamista ja viimeistään kuukauden sisällä heinänniiton alkamisesta laskien. "Kaikkialla, missä se vaan ilmastosuhteiden vuoksi on mahdollista, on heinä niitettävä kahteen kertaan." Näin sanotaan KK:n

pleenumin päätöksessä. Mutta samalla siinä osoitetaan, että karjataloutemme täydellinen turvaaminen vaatii kaikkien rehuvarojen täydellistä talteenottamista.

Jo nyt samanaikaisesti heinänkorjuun kanssa ja ennen jyväviljojen korjuun alkamista on valmistettava *siilosrehua* rikkaruohoista, villinä kasvavista heinistä ja kasveista, nuorista kaisloista ja varhain valmistuvista kylvetyistä siiloskasveista. Vähintäin 50 % siiloksen valmistamisen vuosisuunnitelmasta Leningradin alueella ja Karjalassa tulee jo nyt heinänkorjuukautena täyttää. Sitä vaatii puolue. Ei saa jättäytyä sellaisten mielialojen valtaan, mitä esim. vielä viime vuonna monissa kolhooseissa tapahtui, että ei yritettykään heinänkorjuukautena valmistaa siilosrehua. Puolueen KK:n pleenumin päätös on myös tältä heinänniiton ja siilosrehun valmistuksen osalta tinkimätön, joka on toteutettava. Sitä vaatii karjataloutemme menestys, sitä vaatii maamme kolhoosilaisten ja työtätekevien varakkaan elämän jatkuva nousu, maan ja karjan antimien yltäkylläisyyden takaaminen.

Leningradin alueella samoin kuin Karjalassakin on nyt heinänkorjuu täydessä vauhdissa. Mutta aivan pian on esillä rukiinleikkuu ja muut sadonkorjuutehtävät. Kaikki nämä vaativat huolellista ja tunnollista työhön suhtautumista. Ja ne vaativat sitä, että yhä edelleen voimistetaan sosialistista kilpailua ja etumaisten esimerkin mukaan järjestetään stahanovilainen työ jatkuvaksi kaikilla pelloillamme. Kaikkien näitten tehtävien ohella ja yhteydessä on muistettava, että *valtion hankinnat* ovat keskeisimpänä ja tärkeimpänä tehtävänämme. Valtion hankinnat ovat velvoitus ja laki, jonka täyttämisessä ei ole vähäistäkään tinkimistä.

Valtion velvoittamain hankintain luovutusnormit on määritelty SSSR:n Kansankomissaarien neuvoston ja NKP(b):n Keskuskomitean päätöksessä helmik. 27 päivältä v. 1936. Sen päätöksen mukaan on esim. Leningradin alueella kolhoosien, joita konetraktoriasemat palvelevat, luovutettava valtiolle hankintajärjestyksessä 0,5 sentneriä viljaa jokaista kylvöhehtaaria kohti. Ja nämä valtion velvoittamat viljanhankinnat on kolhoosien täytettävä vehnään, rukiiseen ja muihin viljakasveihin nähden viimeistään lokakuun 15 päivään mennessä, ja yksityistalonpoikien on täytettävä valtion velvoittavat hankinnat viimeistään lokakuun 1 päivään mennessä. Tämä on edelleen voimassa. Puolueen KK:n kesäkuun pleenumi velvoittaa täyttämään hankinnat noissa edellämainituissa SSSR:n Sovnarkomin ja NKP(b):n KK:n helmikuun 27 päivänä v. 1936 tekemässä päätöksessä asetetuissa määräajoissa.

Valtion velvoittamain hankintain merkitystä ja täyttämistä on syvällisesti selvitettävä kaikille kolhoosilaisille. Tätä koskevat velvollisuudet on tehtävä selväksi myöskin kaikille yksityistalonpojille. Meidän on kaikessa työssämme lähdettävä siitä, että valtion velvoittamain hankintain täyttäminen on jokaisen kolhoosin, jokaisen yksityistalonpojan ensivuoroinen ja kunniakas velvollisuus. Mikä onkaan sen kunniakkaampaa kuin tukea ja puolustaa valtiota, joka niin suurenmoisella huomiolla ympäröi ihmiset, suuren kotimaamme kaikki työtätekevät. Tämän kunniakkaan velvollisuuden täyttäminen vaatii sitä, että valtion määräämät hankinnat ehdottomasti täytetään ensi puinnista saadusta parhaasta viljasta. Kolhooseissa ei saa muodostaa minkäänlaisia viljafondeja, — lukuunottamatta siemenpalstoilta puidusta viljasta muodostettuja siemenfondeja — kunnes on täydellisesti täytetty valtion määräämät hankinnat ja palautettu viljalainat sekä maksettu konetraktoriasemille niiden suorittamista töistä sopimusten mukaiset luontaismaksut.

Puolue- ja sovettijärjestöillä on hankintakysymyksen alalla jokapäi-

väinen velvollisuus valvoa, että kolhoosien ja yksityistalouksien viljan valtiolle luovutus tapahtuu tarkalleen annettuja luovutusvelvollisuuksia vastaavasti. Vehnää, ruista, papua ja maissia on luovutettava kutakin lajia nimenomaan se määrä, mikä valtion määräämissä hankinnoissa on asetettu. Sen sijaan muita viljakasveja voivat säädettyjen ohjeiden mukaan kolhoosit luovuttaa niinä viljalajeina, joissa kukin kolhoosi oman valintansa mukaan tahtoo ja haluaa ne luovuttaa.

Edellä olemme esittäneet vain eräitä peruskohtia puolueemme Keskuskomitean kesäkuun pleenumin päätöksestä, joka on meille rautainen laki. Korostamme vielä kerran sitä, että tätä päätöstä on perusteellisesti selvitettävä rajoni- ja seinälehdissä ja maaseudun kaikissa puolue- ja sovettijärjestöissä ja kaikissa kolhooseissa. Sen päätöksen mukaisesti on kaikkien kommunistien, kaikkien maaseututyöntekijäin toimittava. Sen kaikki kohdat on toteutettava. On järjestettävä sosialistisen kilpailun innoittama stahanovilaisen työskentelyn nousu korkean sadon valloittamiseksi.

Suuri johtajamme toveri Stalin puheessaan etummaisten kombainerien ja kombainerinaisten neuvottelussa joulukuun 1 päivänä v. 1935 osoitti, että nyt elämäämme kautta silmälläpitäen ovat aivan oikeita puheet siitä, että me olemme jo ratkaisseet viljaprobleemin. Ja edelleen hän tähän ratkaistuun viljaprobleemiin viitaten jatkoi:

"Tämä tietysti on hyvä tätä päivää varten. Mutta me emme voi rajoittua vain tähän päivään. Meidän on ajateltava myös huomista päivää, lähitulevaisuutta. Mutta jos katsomme asiaa huomisen päivän kannalta, niin saavuttamamme tulokset eivät voi meitä tyydyttää. Kuinka paljon me tarvitsemme viljaa lähitulevaisuudessa, sanokaamme 3—4 vuoden kuluttua? Me tarvitsemme vähintäin 7—8 miljardia puutaa viljaa. Kas näin on asia toverit. Siis meidän on jo nyt ryhdyttävä toimenpiteisiin sitä varten, että viljan tuotanto kasvaisi meillä vuosi vuodelta ja että me olisimme tuohon aikamäärään mennessä täysin valmentuneita tämän mitä tärkeimmän tehtävän täyttämiseen."

Tämä on ohjelmamme viljatuotannon alalla. Tämän stalinilaisen tehtävän täydelleen toteuttamiseksi on nyt kaikkialla rynnättävä. Enemmän viljaa, enemmän kaikkia elintarpeita! Korkea sato on valloitettava! Meillä on kaikki edellytykset sen valloittamiseksi. Opportunistista rauhoittuneisuutta, omahyväisyyttä ja töllistelyä vastaan on entistä tulisemmin hyökättävä. Bolshevistista tarkkanäköisyyttä ja luokkavalppautta on terästettävä. Kuluva vuosi on tuonut jatkuvasti toinen toistaan mahtavimpia osoituksia siitä, miten suurenmoisesti puolueemme ja hallituksemme huolehtii maamme kaikista työtätekevistä, niiden kohottamisesta varakkaaseen ja kulttuuriseen elämään. Kas tämä on seurausta sosialismin voitoista maassamme. Se on bolshevistisen taistelun tulosta. Stalinilainen huolenpito ihmisistä ympäröi alati meidät. Tämä kaikki velvoittaa ja innoittaa meitä yhä eteenpäin, moninverroin tehostamaan valppauttamme ja parantamaan kaikkea työtämme. Näin ja juuri näin me jo tänä vuonna takaamme maataloustuotteiden ennen tuntemattoman runsauden ja kolhoosilaisten ja koko sosialistisen isänmaamme varallisuuden uuden valtavan nousun.

Luokkien likvidoimisesta SSSR:ssä

A. STETSKIJ

KESKUSTELUSSA amerikalaisen sanomalehtiyhtymän "Schipps-Howard Newspapers"'in edustajan hra Roy Howardin kanssa sanoi toveri Stalin antaessaan neuvostojärjestelmän luonnekuvausta:

"Meidän yhteiskuntamme muodostuu yksinomaan kaupungin ja maaseudun vapaista työnahertajista, — työläisistä, talonpojista ja intelligenssistä. Kaikilla näillä kerroksilla voi olla omat erikoisetunsa ja ne voivat ilmaista ne meille olevien monilukuisten yhteiskunnallisten järjestöjen kautta. Mutta niin pian kun luokat lakkaavat olemasta, niin pian kun häipyy ero eri luokkien välillä, niin pian kun jää vain vissi mutta ei perusteellinen ero sosialistisen yhteiskunnan eri kerroksien välille, ei voi olla hyötyisää maaperää keskenään taistelevien puolueiden luomista varten. Missä ei ole useampia luokkia, ei voi olla useampia puolueita, sillä puolue on luokan osa."

Näissä toveri Stalinin sanoissa kuvastuu Neuvostoliiton työväenluokan ja bolshevistisen puolueemme voittojen koko suuruus. Proletariaatin diktatuurin valloittamisen jälkeen toinen yleismaailmallis-historiallinen tehtävä — luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan valmiiksirakentaminen SSSR:ssä — on pohjaltaan ratkaistu.

SSSR:ssä on likvidoitu kapitalistinen talousjärjestelmä, poistettu tuotantovälineiden yksityisomistus ja hävitetty ihmisen riistäminen toisen puolelta. SSSR:n yhteiskuntajärjestyksen perustan muodostaa sosialistinen talousjärjestelmä ja tuotantovälineiden sosialistinen omistaminen. Neuvostoliiton työtätekevien joukkojen ja bolshevistisen puolueen eteen nousee tehtävä — sitkeässä taistelussa valloitetun sosialistisen järjestelmän lujittaminen ja kehittäminen.

Taistelussa sosialistisen järjestelmän lujittamisen puolesta SSSR:ssä ja edellytyksien luomisen puolesta siirtymiselle täydelliseen kommunismiin on vielä paljon tehtävää. Tarvitaan vielä paljon ponnistuksia, jotta sosialistisen yhteiskunnan kaikki ihmiset saadaan kasvatetuiksi työkurin henkeen, kohotetuksi työn kulttuuri ja joukkojen yleinen kulttuurisuus, stahanovilais-liike laajennetuksi ja stahanovilaisten ennätykset tehdyksi jokapäiväiseksi ilmiöksi teollisuudessamme, liikenteessä ja maataloudessa, kymmenkertaistetuksi yhteiskunnallinen varallisuus, moninkertaistetuksi tekniikka ja SSSR tehdyksi yltäkylläisyyden maaksi. Meidän pitää loppuun asti hävittää riistäjäluokkien jätteet, joita vielä on olemassa ja jotka yrittävät vahingoittaa sosialismin asiaa, antaa meille salakähmää iskuja.

Näiden tulevien tehtävien yhteydessä on välttämättä oikein ymmärrettävä saavutetun luokkien likvidoimisasteen erikoisuudet, tämän asteen omalaatuisuus, nähtävä myös se, mitä vielä ei ole loppuun asti tehty ja mikä pitää tehdä luokkien likvidoimisen täydelleen päättämiseksi SSSR:ssä.

Luokkien hävittämiskysymyksen oikea ymmärtäminen on nyt erikoisen tärkeä, koska nyt saavutetun luokkien hävittämisasteen väärä arviointi tuo mukanaan kiertämättömästi vääriä johtopäätöksiä, virheitä politiikassa ja käytännöllisessä työssä.

Eräät toverit paljastavat, että he metafyysillisesti käsittelevät kysymystä luokkien likvidoimisesta SSSR:ssä. Marx, Engels, Lenin ja Stalin ovat aina korostaneet, että elävä todellisuus on ristiriitainen ja että ylimalkaan ei ole olemassa vanhan ja uuden väliltä heti tyyten hävitettävissä olevia rajoja. Aivan samoin kuin vanhassa on olemassa uuden ituja, samoin on syntyvässä uudessa vielä pitkät ajat edelleen olemassa vanhan palasia, osasia.

"Elämä näyttää meille joka askeleella vanhan jätteitä uudessa, sekä luonnossa että yhteiskunnassa", sanoo Lenin. Taito ottaa vanha ja uusi niiden keskinäissuhteessa niin kuin se itse elämässä on, sitä on dialektinen todellisuuden käsittely.

Kuitenkin eräät toverit asettavat metafyysillisesti kysymyksen vain tällä tavalla: onko meillä luokkia vai eikö ole? Toiset yhtä usein ja yhtä metafyysillisesti rajottuvat vastaukseen: "kyllä" taikka "ei". Ja kun metafyysillisesti, yksinkertaistetusti asetetaan ja ratkaistaan tämä kysymys, niin meillä toisinaan päätellään, että luokkien hävittämisprosessi SSSR:ssä muka on kokonaan ja täydellisesti päätetty, että enää ei ole minkäänlaisia luokkaeroavaisuuksien jäännöksiä. Ja tästä luonnollisesti tehdään vääriä johtopäätöksiä monissa muissa oleellisissa kysymyksissä. Sillä jos luokkien hävittämisprosessi jo on kokonaan ja täydellisesti päätetty, jos SSSR:ssä ei enää ole minkäänlaisia luokkaeroavaisuuksia, niin väitetään, että me emme enää saa puhua työväestä ja talonpojista, että työväenluokka ei enää olekaan työväenluokka, että, edelleen, samalla muka poistuu kysymys työväenluokan etujoukko-osasta, johtaja-osasta. Ja jos jo on lopussa työväenluokan etujoukko-osa, niin jotkut alkavat mietiskellä: mikä sitten on nyt kommunistinen puolueemme, mikä on valtiomme, tarvitaanko tätä valtiota ylimalkaan ja voimmeko sanoa, että meille on tämä valtio, neuvostovaltiomme, välttämätön?

Jotta oikein ymmärrettäisiin luokkien likvidoimisen tila SSSR:ssä tällä etapilla ja omaksuttaisiin se, mitä toveri Stalin sanoi keskustelussa Roy Howardin kanssa, pitää ennenkaikkea varottaa siitä, ettei tätä kysymystä aseteta kaavallisesti, abstraktisesti, siten kuin toisinaan vaativat jotkut takapajuiset puoluejäsenet, jotka sanovat: "No sanokaapa, onko meillä luokkia vai eikö, onko vai ei" — ja siinä kaikki.

Jotta kysymys luokkien likvidoimisesta SSSR:ssä ymmärrettäisiin oikein, täytyy se selvittää historiallisessa perspektiivissä, — sen valtavan työn perspektiivissä, minkä työväenluokka yhdessä työtätekevän talonpoikaiston kanssa on tehnyt Leninin-Stalinin puolueen johdolla taistelussa sosialistisen yhteiskunnan valmiiksirakentamisen puolesta.

Pitää muistaa, edelleen, että kun puhumme luokkien likvidoimisesta Neuvostoliitossa, niin kysymys on 170-miljoonaisen väestön maasta, kysymys on maasta, jossa on valtava määrä vielä lopullisesti poistamatonta taloudellisten ja kulttuuristen ehtojen erilaisuutta, maasta, jossa on moninaisia kansallisuuserikoisuuksia. Kysymys on maasta, jossa vielä hiljattain pitivät valtaa kapitalistit, jossa ennen vallankumousta oli vahvoja feodalismin jätteitä, jossa vielä äskettäin oli vallitsevana barbaarisen takapajuinen talonpoikainen pikku talous.

Pitää myöskin, jotta ymmärrettäisiin työn jättimäinen, yleismaailmallis-historiallinen mitta, muistuttaa mieliin Marxin ja Engelsin sanat, "Kommunistisen Manifestin" sanat: "Koko tähänastisen yhteiskunnan historia on luokkien taistelun historiaa".

Sillä, että olemme ottaneet ratkaisevat askeleet luokkien hävittämisessä, sillä, että olemme luoneet sosialistisen yhteiskuntajärjestyksen ja ainiaaksi hävittäneet ihmisen riistämisen toisen puolelta, sillä olemme laskeneet lopun ihmiskunnan vanhalle historialle ja avanneet ihmiskunnan uuden historian.

Siksi vallankumoustamme nimitetäänkin Suureksi proletaariseksi sosialistiseksi vallankumoukseksi. Nimenomaan tämä Suuri proletaarinen sosialistinen vallankumous, proletariaatin diktatuurin valloittaminen, on luokkien hävittämisen alkuna maassamme.

Tämä yleismaailmallis-historiallinen tehtävä — luokkien likvidoiminen, ihmisen toisen ihmisen puo-

lelta riistämisen hävittäminen, — on paitsi selvästi esitetty bolshevistisen puolueemme ohjelmassa, myöskin kirjoitettu proletaarisen valtion tehtävänä jo VSFNT:n ensimäisessä perustuslaissa, jonka VSFNT:n neuvostojen V edustajakokous hyväksyi v. 1918 puolivälissä. Tässä laissa, joka määritteli neuvostovaltion rakenteen perusteet, joka määritteli valtion päämäärät ja tehtävät ja joka oli Leninin ja Stalinin kirjoittama, sanottiin selvästi, että uuden neuvostovaltion perustuslain päätehtävänä on

"kaupungin ja maaseudun proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurin pystyttäminen voimakkaan yleisvenäläisen neuvostovallan muodossa tarkoitusperänä porvariston täydellinen nujertaminen, ihmisen toisen ihmisen puolelta riistämisen hävittäminen ja sosialismin vakaannuttaminen, jonka aikana ei tule olemaan ei jakautumista luokkiin eikä valtiovaltaa".

Näin ollen, vallankumouksemme asetti alun perin tehtäväkseen koko yhteiskunnan tietoisen, suunnitelmallisen, sosialistisen uudestirakentamisen. Tämä tehtävä, jonka proletaarisen diktatuurin valtio on täyttänyt, jonka proletariaatti liitossa työtätekevän talonpoikaiston kanssa on toteuttanut, on ollut tavattoman mutkikas tehtävä, ja sen ratkaiseminen on käynyt erittäin vaikeissa historiallisissa oloissa.

Proletaarinen diktatuuri alotti tämän tehtävän ratkaisemisen rappiotilan vallitessa, oloissa, jolloin imperialistinen sota oli ehdyttänyt ja köyhdyttänyt maan. Se alotti tämän tehtävän ratkaisemisen vallasta syöstyjen riistäjäluokkien epätoivon vimmalla vastustaessa, ja näiden luokkien voima oli sangen suuri. Venäjän porvaristo oli läheisesti sidottu ulkomaiden imperialistiseen pääomaan, sillä oli hallussaan suurteollisuus, rautatiet, koko hallintokoneisto. Toisen riistäjäluokan — kartanoherrain luokan — hallussa oli leijonan osa maamme koko maa-alasta. Maaseudulla oli olemassa kulakisto, johon kuului muutama miljoona taloutta ja joka punoi pauloihinsa maaseudun, imi sen elinnesteet, riisti batrakkeja ja köyhälistöä.

Näitä riistäjäluokkia vastaan, toteuttaen luokkien hävittämistehtävää, kävi maamme työväenluokka liitossa työtätekevän talonpoikaiston kanssa taistelua Suuren proletaarisen sosialistisen vallankumouksen ensi askelista alkain.

Pitää ottaa huomioon, että niissä vaikeissa, raskaissa oloissa, joissa taistelu luokkien hävittämiseksi alkoi, takapajuisessa ja köyhdytetyssä maassa, oli voitto saavutettavissa ainoastaan siirtymistoimenpiteiden sarjan kautta. Bolshevistinen puolue ja neuvostohallitus suorittivat sarjan ennakkotoimia, siirtymistoimenpiteitä, ennenkaikkea kehitettiin koko mittaansa taistelu kartanoherra- ja porvaristoluokkain hävittämiseksi. Kun, sanokaamme, yhtenä neuvostovallan ensi teoista oli kartanoherrain maanomistuksen hävittäminen, kartanoherrain yksityisen maaomaisuuden takavarikoiminen, niin että maa tosiasiallisesti tuli aivan Suuren proletaarisen vallankumouksen alusta alkain yleiskansalliseksi, valtiolliseksi omaisuudeksi, niin teollisuuslaitoksia, rautatieliikennettä jne yhteiskunnallistuttamaan ei proletaarinen valtio joutunut heti. Puolueemme ja neuvostovalta eivät itse Lokakuun sosialistisen vallankumouksen edellä, eivätkä vallankumouksen ensi aikana vielä asettaneet itselleen kaikkien yritysten ja kaikkien tuotantovälineiden välittömästi käsiinsä ottamista: Lokakuun sosialistisen vallankumouksen alussa työnnettiin etualalle työväen kontrollin pystyttäminen yksityiskapitalistisen teollisuuden yli.

Tässä suhteessa kannattaa muistuttaa mieliin Leninin artikkelit ennen Lokakuun vallankumousta "Uhkaava katastrofi ja kuinka sitä vastaan on taisteltava" ja "Säilyttävätkö bolshevikit valtiovallan?" ym., joissa on selvästi ja täsmällisesti määritelty, mitkä lähimmät tehtävät

puolueemme asetti proletaarisessa vallankumouksessa: "Ei sosialismin 'käytäntöönottaminen' *välittömänä* tehtävänämme, vaan siirtyminen heti vain *kontrolloimaan* Työväen Edustajain Neuvostojen puolelta yhteiskunnallista tuotantoa ja tuotteiden jakoa" (Lenin). Näin asetettiin kysymys Suuren proletaarisen vallankumouksen aattona.

Vasta sen jälkeen, kun onnistuttiin järjestämään työväenluokka ja opastamaan se tuotannon hallintaan, ja myöskin lujittamaan taakseen talonpoikaiston työtätekevien massojen kannatus, — vasta tämän jälkeen proletariaatin diktatuuri, likipitäin keväästä v. 1918 alkoi jaella jatkuvia ratkaisevia iskuja porvaristolle, ottaen siltä pois tärkeimmät tuotannon välineet ja kansallistuttaen ne, tehden ne yleiskansalliseksi omaisuudeksi.

Tällöin yksityiskapitalistisen omaisuuden kansallistuttaminen, joka oli alkanut vastavallankumouksellisen porvariston vastustaessa dekreettiä työväenkontrollista ja sitten tämän porvariston, liitossa interventtien kanssa, järjestämän kiihtyvän kansalaissodan oloissa, oli luonteeltaan jyrkkää ja säälimätöntä porvariston suhteen.

Kun puhumme kansallistuttamisesta, on puhuttava täsmällisesti: on huomautettava, että Marx esim. piti visseissä oloissa mahdollisena kansallistuttamisen eräiden tuotantolaitosten porvaristolta lunastusoston muotoisena. Eräässä kirjeessään hän sanoo, että "kenties meidän täytyy ostaa itsemme vapaiksi tuolta ryövärijoukkiolta".

Meillä kansallistuttaminen suoritettiin erittäin jyrkässä ja säälimättömässä muodossa — takavarikoimisen muodossa, porvaristolta kaikkien tuotantovälineiden pois ottamisen, korvauksettoman pakkoluovuttamisen muodossa.

*

Riistäjäluokkien h ä v i t t ä m i n e n maassamme kävi kiivaan luokkataistelun oloissa.

Lenin osoitti monasti sen, että porvariston kukistaminen, siltä tuotantovälineiden pakkoluovuttaminen, sen hallitsevan aseman pois ottaminen kymmenkertaistuttavat sen vastustuksen.

Maamme työväenluokka ja työtätekevä talonpoikaisto ovat sen käytännössä omassa nahkassaan kokeneet. Yhdessä kartanoherrain kanssa tarttui porvaristo kaikkein terävimpiin, kaikkein ratkaisevimpiin taistelukeinoihin proletariaatin diktatuuria vastaan: se järjesti kansalaissodan neuvostovaltiota vastaan, se kutsui avukseen ulkomaisen pääoman armeijoja intervention, aseellisen hyökkäyksen kautta Neuvostojen maan työtätekevien kimppuun kukistaakseen proletariaatin diktatuurin, palauttaakseen jälleen maan, pankkien ja tehtaiden yksityisen omistamisen, ryöstääkseen työväenluokalta ja talonpoikaistolta heidän voittojensa hedelmät ja jälleen painaakseen heidät kapitalistisen orjuuden ikeeseen.

Tässä taistelussa vastavallankumouksellista porvaristoa vastaan, taistelussa, jota ei käyty vain ulkoisilla rintamilla, vaan jonka seuralaisina olivat salaliitot ja kapinat proletariaatin diktatuuria vastaan maan rajojen sisäpuolella, oli puolueemme pakko vuorostaan turvautua päättäviin, säälimättömiin, vallankumouksellisiin luokkataisteluotteisiin. Aivan lyhyessä ajassa loi neuvostovaltio, työtätekevien uhrautuvaiseen kannatukseen nojaten, voimakkaan Punaisen armeijan torjumaan interventtien armeijaa, kartanoherrain ja porvariston armeijaa. Luotiin sellaisia valtiollisia elimiä kuin erikoiskomiteat taistelua varten sabotaasia ja vastavallankumousta vastaan, jotta kaikella voimalla ja kaikella terävyydellä nujerrettaisiin porvariston vastustus ja murskattaisiin vastavallankumoukselliset järjestöt.

Tämän rinnalla puolueemme ratkaisi toistakin tehtävää: lopullisesti reväistävä porvaristolta pois taloudellinen pohja, otettava siltä pois ne taloudelliset varat, joita sen hallussa vielä oli ja joita se käytti proletaarista diktatuuria vastaan. Tätä päämäärää palveli sotakommunismin politiikka. Kansalaissodan aikana, niinkuin tunnettua on, täytyi raskaiden sodan olojen takia, sen takia että oli pakko mobilisoida kaikki varat taisteluun, porvariston epätoivon vimmalla vastustaessa, ja osittain tarkoituksena tämän vastustuksen nujertaminen, toteuttaa sotakommunismin politiikkaa. Tämän politiikan avulla kykeni proletaarinen valtio antamaan erittäin voimakkaan iskun porvaristolle taloudellisella alalla, sillä sotakommunismin aikana vietiin yksityiskapitalistisen omaisuuden kansallistuttaminen, yksityiskapitalististen yrityksien kansallistuttaminen johdonmukaisesti loppuun asti.

Kansalaissota päättyi työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston voittoon vihollisistaan. Kun kansalaissota oli päättynyt, kävi puolueemme Leninin johdolla pystyttämään oikeita taloudellisia keskinäissuhteita talonpoikaiston kanssa, pystyttämään taloudellista smytshkaa talonpoikaiston kanssa, rauhallisen rakennustyön ja pitemmälle sosialismiin siirtymisen oloissa lujittamaan työläisten johtamaa työväenluokan liittoa talonpoikaiston kanssa.

Puolueemme palasi kansalaissodan päätyttyä siihen politiikkaan, jonka Lenin viitotti jo syksyllä 1918, politiikkaan, jonka tarkoitusperänä oli sosialismin rakentaminen sellaisin menetelmin, sellaisin keinoin, mitkä vastasivat jo saavutettua työväenluokan voiton astetta.

Neuvostovaltio oli keskittänyt käsiinsä pääasialliset tuotantovälineet, suurimmat tuotantolaitokset, liikenteen, ratkaisevat asemat kaupan alalla, pankkitoimen. Kaikki nämä kansantalouden johtavat, hallitsevat ylänteet olivat proletariaatin diktatuurin käsissä.

Neuvostovaltio antoi talonpojille vissin vaihtovapauden, jotta talonpoikaistalous kohoaisi aluksi sillä pienen tavaratalouden pohjalla, jolla se silloin oli olemassa.

Neuvostovaltio suostui visseissä rajoissa sallimaan myös yksityistä pääomaa. Lenin sanoi, että meidän on välttämättä käytettävä hyväksemme vississä määrin myöskin valtiokapitalismia, että tämä valtiokapitalismi antaa etuja proletaariselle valtiolle taistelussa pikkuporvarillista luonnonvoimaisuutta vastaan.

Ei ole tarpeen tässä pysähtyä yksityiskohtaisesti luonnehtimaan uutta talouspolitiikkaa, sen päämääriä ja tehtäviä. Tämän politiikan määritelmä, jonka toveri Stalin on antanut ja joka on kaikille tunnettu, selvittää täydellisesti ja tyhjentävästi tämän kysymyksen.

Mutta kansalaissodan päättymisen jälkeen saatu "hengähdyshetkikin" on ollut sangen ehdollinen hengähdyshetki. Edessä oli jatkuva taistelu, sitkeä ja raskas, se vaati jännittämään voimat yhtä kireälle kuin sota interventtejä vastaan: taistelu talouden jälleenrakentamisen puolesta, sosialistisen rakennustyön kehittämisen puolesta, taistelu talousrintamalla pikkuporvarillista luonnonvoimaisuutta vastaan, sisäisen kapitalismin voimia vastaan.

Maassa, jonka imperialistinen sota ja interventio olivat äärimmilleen rappeuttaneet, oli vallitsevana talonpoikainen pientalous. Antaessaan v. 1918 luonnekuvausta Neuvosto-Venäjän taloudesta ja sitten v. 1921 toistaessaan tämän luonnekuvauksen tunnetussa kirjasessaan "Luontaisverosta" Lenin osoitti, että "pikkuporvarillisessa maassa vallitsee, eikä voi olla vallitsematta, pikkuporvarillinen luonnonvoimaisuus: enemmistö, ja valtava enemmistö maanviljelijöistä on pikkutavaratuottajia". (XXVI, s. 322.)

Mikä tuo talonpoikainen pientalous on, mikä on pikku tavaratuot-

taja, siitä ovat Lenin ja Stalin tavan takaa puhuneet.

He ovat osoittaneet, että pikku talonpojalla — keskivarakkaalla — on kaksi sielua: hän on työn ahertaja, ja samalla hän on pikku isäntä, kauppamies, ja tällä linjalla hän saattaa liittyä yhteen kapitalistin kanssa. Lenin ja Stalin sanoivat — ja se on tullut täydellisesti vahvistetuksi meidän käytännössämme — että talonpoikainen pientalous on yksityispääoman kasvua muonittava perusta. Enemmänkin: Lenin puhui, tarkottaen talonpojan pikkuomistaja-luontoa, hänen yksityiskapitalistista tendenssiään, talonpoikaistosta viimeisenä kapitalistisena luokkana. Ja se on oikein, sillä tästä luokasta, talonpoikaistosta, kaupan perustalla, pikku tavaratalouden perustalla saattoi kapitalismi todella kasvaa ja kasvoi.

Siksi Lenin kaikella voimalla, kaikella terävyydellä asetti puolueemme eteen kysymyksen "kuka kenet"; hän varotti puoluetta, että edessä oli raskas ja sitkeä taistelu sisäistä kapitalismia vastaan, joka kasvaa esiin pikku tavaratalouden perustalta, että tällä kapitalismilla oli tuona aikana vankempi taloudellinen perusta kuin sosialismilla ja että tuo taistelu on todella elämän ja kuoleman taistelua. Tunnettu asia, kuinka polttava tuo kysymys oli monissa puolueemme ja neuvostojemme edustajakokouksissa, kuinka tarkasti täytyi laskea jokainen askel, valtiotaloutemme jokainen liikahdus, ja toiselta puolen, kuinka valppaasti täytyi seurata yksityispääoman, kulakin jokaista askelta ja jokaista manööveriä.

Se oli raskas taistelu, jossa puolueen ja työväenluokan on täytynyt jännittää kaikki voimat, jotta kaikkialla: sekä kaupassa että maakylissä, että teollisuudessa, missä pääoma julkisen toimintansa ohella yritti naamioituneena rappeuttaa koneistoamme, — saataisiin pääomalta vallatuksi asema toisensa perään, laajentamalla ja lujittamalla sosialistista sektoria. Nojautuen proletariaatin diktatuurin mahtiin, nojautuen työväenjoukkojen horjumattomaan kannatukseen, nojaten keskivarakkaan kanssa lujan liiton politiikkaan, toimien sosialistisen suunnitelman pohjalla syrjäytti, rajotti ja tunki proletaarinen valtio askel askeleelta pois kapitalistisia aineksia.

Tällöin piti puolueemme ohjeenaan Leninin testamenttivelvoitusta, että on lujitettava ennenkaikkea sosialismin perustaa — suurteollisuutta, että on toteutettava maan sähköistäminen, jota ilman sosialismin valmiiksirakentaminen on mahdoton. Päivä päivältä kasasivat puolue ja neuvostovaltio voimia ja varoja, lujittivat ja kasvattivat sosialistista suurteollisuutta, vahvistivat ja laajensivat talouden sosialistista sektoria. Ei saa unohtaa, että yksityispääoma oli vielä kymmenkunta vuotta sitten aika iso voima. Jos puhumme kaupasta, niin v. 1923/24 oli pienten kapitalistien ominaispaino 57,7 %. Ratkaisevat vipusimet olivat siinäkin kyllä proletaarisen valtion käsissä, mutta 57,7 % koko tavaravaihdosta oli silloin yksityisten kapitalistien ja pikku kapitalistien käsissä. V. 1924/25 väheni yksityiskaupan ominaispaino 42,5 %:iin. V. 1925/26 teki se 42,3 %. V. 1926/27 se väheni 36,9 %:iin. V. 1928 teki se enää 22,5 %, v. 1929 vain 13,5 % ja v. 1930 ainoastaan 5,6 %. Näin on askel askeleelta käynyt kapitalististen ainesten pois tunkeminen kaupasta.

Yksityisen teollisuuden osalle tuli koko teollisuuden bruttotuotannosta v. 1923/24 23,7 %, v. 1924/25 19 %, v. 1926/27 14 %, v. 1927/28 13,1 %, v. 1929 10,5 %, v. 1930 5,6 %, v. 1932 0,45 %, v. 1934 0,33 %.

Nykyään on kapitalistiset ainekset lopullisesti tungettu pois sekä teollisuudesta että kaupasta.

*

Kun talouden jälleenrakentamisprosessi oli päättymässä, niin puo-

lueemme toveri Stalinin johdolla julisti ja alkoi toteuttaa maan industrialisoimispolitiikkaa ainoana politiikkana, joka kykeni turvaamaan neuvostovaltion voiman ja riippumattomuuden ja joka kykeni luomaan pohjan koko taloutemme sosialistiselle raiteelle siirtämistä varten. Maan industrialisoimista toteuttaessaan seurasi bolshevistinen puolueemme Leninin—Stalinin oppia sosialismin voiton mahdollisuudesta maassamme. Puoluetta vastaan tällä ratkaisevalla murros-etapilla kävi vastavallankumouksellinen zinovjevilais-trotskilainen oppositio, joka yritti murtaa puolueelta uskon sosialismin voiton mahdollisuuteen maassamme, yritti raahata puoluetta toiselle tielle, mikä olisi väistämättä vienyt kapitalismin restauratsioon, kaikkien asemiemme luovuttamiseen. Puolueemme löi zinovjevilais-trotskilaisen opposition murskaksi ja siten puhdisti tien puolueen jäsenistön tiivistämiseen, kaikkien työtätekevien mobilisoimiseen maamme industrialisoimisen ja sosialistisen järjestelmän valmiiksirakentamisen suuren asian ympärille.

Maamme industrialisoimis-politiikkaa ovat julmasti vastustaneet paitsi sisäiset, myöskin ulkoiset viholliset — ulkolaiset kapitalistit ja heidän apurinsa, jotka olivat konspiroineet itsensä ja toimivat täällä meillä johtavissa elimissämme, Gosplaanissa, teollisuus- ja maatalouskomissariaateissa ja virastoissa, toimivat kaikennäköisten spesialistien naamarin suojassa tehdäkseen tyhjäksi teollistamistoiminnan, vahingoittaakseen meitä, valmistaakseen edellytyksiä interventiota varten.

Puolueemme toteutti sitkeästi päämääräänsä ja askel askeleelta lisääntyvin tempoin ajoi industrialisoimispolitiikan lävitse. Vuodesta 1924/25 vuoteen 1929 — suuren murroksen ja kauttaaltaan kollektivisoinnin vuoteen — ei ollut kovin montaa vuotta, mutta näinä vuosina oli teollisuutemme niin suurentunut, teollinen tuotanto siinä määrin maassamme kasvanut, että sosialistinen teollisuutemme oli alkanut todellisuudessa näytellä sitä osaa, minkä puolueemme oli sille aikaisemmin asettanut. Sosialistisesta teollisuudesta tuli paitsi riippumattomuutemme perusta, Neuvostoliiton lujuuden perusta, myöskin avain koko kansantalouden rekonstruoimiseen ja ensi kädessä avain maatalouden rekonstruoimiseen, avain sen uudestirakentamiseen sosialistisille perusteille.

Kun täysiverinen sosialistinen teollisuus alkoi antaa koneita, maatalouskaluja, kun talonpoika tunsi tämän uuden tekniikan voiman, silloin alkoi murros talonpoikaiston keskuudessa. Paitsi köyhälistö, myöskin keskivarakkaat, joita puolueemme aikaisempi politiikka oli valmentanut, tulivat teossa vakuutetuiksi kooperation eduista, suurtalouden eduista, uuden tekniikan eduista, ja alkoivat joukkomitassa mennä kolhoosien tielle, yhteiskunnallisen suurtalouden tielle.

Ensimäisen pjätiletkan vuosina kehkeytyi viimeinen, ratkaiseva taistelu kulakistoa vastaan, kulakistoa, joka oli monilukuisin jälellä olevista kapitalistisista luokista ja josta Lenin sanoi, että se on "kaikkein petomaisimpia, kaikkein karkeimpia, kaikkein villeimpiä riistäjiä, jotka muiden maiden historiassa ovat usein jälleen pystyttäneet kartanoherrain, tsaarien, pappien ja kapitalistien vallan".

Tämä viimeinen ja ratkaiseva taistelu kulakistoa vastaan käytiin kauttaaltaan kollektivisoinnin pohjalla. Kun kävi ilmi, että talonpoikaa vetää kolhoosiin, kun siirtymisprosessi kolhooseihin veti mukaansa aina laajenevia talonpoikaisjoukkoja, silloin puolueemme teki käänteen kulakiston rajottamis- ja poistunkemispolitiikasta kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan kauttaaltaan kollektivisoinnin pohjalla.

Kaikki tietävät, kuinka kiivasta ja julmaa oli taistelu kolhoosien puolesta kulakkia vastaan, joka kai-

kin tavoin yritti jaella iskuja neuvostovaltiollemme, saboteerasi viljahankintoja, taisteli sovhooseja vastaan, koetti repiä rikki kolhooseja, pelotteli talonpoikia, kävi agitatiota kolhoosien rakentamista vastaan.

Se oli kaikkein kiihkeimmän luokkataistelun hetki, ja tämä taistelu sai heijastuksensa puolueen sisälläkin.

Voidakseen toteuttaa tämän suuren tehtävän, maatalouden sosialistisen uudestirakentamisen, täytyi puolueemme lyödä nurin, murskata ja tuhota oikeisto-opportunistit, jotka koettivat tätä puolueen politiikkaa vastustaa, taistelivat sekä industrialisoimista että maatalouden sosialistista uudistamista vastaan, yrittivät kiskoa meitä taaksepäin, tielle, joka aivan samoin kuin trotskilaisen opposition tie, olisi vienyt kapitalismin restauratsioon.

Puolue murskasi oikeisto-opportunistisen ukloonin, joka oli kulakiston agentuurina NKP(b):n sisällä, puolue liitti uudella portaalla yhteen työväenluokan ja talonpoikaiston, sytytti niissä innostuksen tulen. Aina on sukupolvien muistossa säilyvä ensimäisen pjätiletkan suuri innostus ja rakennustyön paatos, tuon ajan, jona työväki osoitti sankarillista alotteellisuutta, mitä suurinta itseuhrautuvaisuutta taistelussa uuden, sosialistisen teollisuuden luomisen puolesta, taistelussa sellaisten jättiläisten kuin Magnitogorsk, Dneprostroi, Kuznetsk, traktoritehtaat ja kokonainen sarja muita laitoksia, joista tuli uuden, sosialistisen teollisuuden perusta.

Puolueemme oikea ohjaustyö ja sitkeä taistelu opportunisteja vastaan saivat aikaan sen, että Leninin—Stalinin idea sosialismin voiton mahdollisuudesta maassamme tuli todellisuudeksi. Sosialismi voitti maassamme. Maamme on nyt sosialistinen maa. SSSR:ssä on luotu ensiluokkainen sosialistinen teollisuus, joka varustaa kansantalouden kaikki alat etumaisella tekniikalla. Luotu on sosialistinen suurmaatalous, kolhoosien ja sovhoosien pohjalle, ja se toimii nykyaikaisimpien ja täydellisimpien koneiden avulla. Kaupasta huolehtivat valtion ja osuustoimintajärjestöt; se on neuvostokauppaa ilman kapitalisteja ja keinottelijoita.

V. 1921 kirjasessaan "Luontaisverosta" Lenin sanoi, että "lausuma 'Sosialistinen neuvostotasavalta' merkitsee sitä, että Neuvostovalta on päättänyt toteuttaa siirtymisen sosialismiin, eikä lainkaan nykyisen talousjärjestelmän tunnustamista sosialistiseksi". Nyt voimme nimittää isänmaatamme sosialistiseksi maaksi muutoinkin kuin siihen päämäärään viittaamisen mielessä, joka on ohjenuorana puolueellemme, työväenluokalle ja työtätekevälle talonpoikaistolle; nyt määritelmä "sosialistinen maa" vastaa täydellisesti sitä todellisuutta, mikä meillä nykyään SSSR:ssä on.

Neuvostovaltiossamme vallitsee nyt jakamattomasti sosialistinen talous. Sekä teollisuudessa että liikenteessä toimivat valtion sosialistiset laitokset. Meillä on maaseudullakin, maataloudessa, valtion laitoksia — KTA:t ja sovhoosit — ja sen lisäksi kolhoosi-yritykset, jotka aivan samoin ovat sosialistisia laitoksia, minkä yhteydessä viimeisten vuosien aikana on tapahtunut paitsi kolhoositalouden huomattava kasvu, itse näiden kolhoosien lujittuminen, järjestyksen ja kolhoosikurin lujittuminen.

Jotta ymmärrettäisiin sen mullistuksen koko suuruus, mikä tällä alalla on tapahtunut, on muistutettava mieliin, että vielä vain kymmenen vuotta sitten, v. 1927 oli kolhooseissa vain 0,8 % kaikista talonpoikaistalouksista ja niiden kylvöala oli vain 0,7 % koko kylvöalasta. Maatalouden kollektivisoimisen kulku on vuosittain ollut tällainen:

Vuosi	Kollektivisoimisprosentti. taloudsista	kylvöalasta
1927	0,8	0,7
1928	1,7	1,2
1929	3,9	3,6

1930	23,6	30,9
1931	52,7	63,0
1932	61,5	75,7
1933	64,4	81,0
1934	71,4	84,7
1935 (1/IV)	81,0	—
1936 (1/IV)	89,0	—

Siis jo v. 1931 oli maataloudesta enemmän kuin puolet kollektivisoitu. Nyt on ennakkotietojen mukaan 89 % kaikista talonpoikaistalouksista vedetty kolhooseihin, ja kylvöalasta on ainoastaan 3 % yksityisten, yksilötalouksien käsissä.

Näin meillä niin kaupungissa kuin maaseudullakin jakamattomasti vallitsee sosialistinen talous.

Sanomme "jakamattomasti vallitsee" siksi, koska sanonta, että sosialistinen talous on ainoa maassamme, olisi epätäsmällinen, se ei vastaisi asiain todellista tilaa, sillä noin 10 % väestöstä on vielä sidottu yksityistalouteen: talonpoikaiseen pientalouteen, käsityöhön, joka vielä usealla paikkakunnalla hoitaa talouttaan itsenäisesti eikä ole vedetty osuustoiminnan piiriin. Tämän pienen yksityistalouden prosentti ja sitäkin enemmän sen ominaispaino ja sen osuus ovat mitättömät. Mutta se on vielä olemassa ja pitää ottaa huomioon.

On siis oikeampaa sanoa, että sosialistinen talous on maassamme jakamattomasti hallitsevana. Tämä se määrää asiaintilan täydelleen ja kokonaisuudessaan.

Sosialistinen talous on perustava, jakamattomasti hallitseva voima maassamme, voima, joka suuntaa kaiken, joka kaiken määrää. Ja kun puhumme luokkien hävittämisestä pitää meidän luonnollisesti ennenkaikkea lähteä siitä perusseikasta, josta tov. Stalin puhui keskustelussa hra Roy Howardin kanssa:

"Meidän sovettiyhteiskuntamme on sosialistinen, sillä tehtaiden, maan, pankkien, liikennevälineiden yksityisomistus on meillä poistettu ja vaihdettu yhteiskunnalliseen omistukseen. Sitä yhteiskuntajärjestöä jonka olemme luoneet, voidaan nimittää sosialistiseksi, sovetti-organisatioksi joka ei vielä ole täydelliseksi rakennettu, mutta juuriltaan on yhteiskunnan sosialistinen organisatio. Tämän yhteiskunnan perustana on yhteiskunnallinen omistus: valtiollinen s.o. yleiskansallinen sekä kolhoosi-kooperatiivinen omistus."

Siinä tulos, joka nykyään voidaan vetää, siinä tulos, minkä puolueemme ja proletaarinen diktatuuri on saavuttanut sitkeän, kiivaan luokkataistelun tuloksena, tuloksena työväenluokan kaikkien voimien mobilisoimisesta, niiden järjestämisestä yhdessä työtätekevän talonpoikaiston kanssa, liitossa sen kanssa, rakentamaan sosialistista yhteiskuntaa.

*

Tämä lähtökohtana pitää meidän tarkastaa kysymystä luokista ja niiden hävittämisestä maassamme.

Missä mielessä luokat ovat meillä hävitetyt? Artikkelissa "Suuri alote", joka kirjan "Valtio ja vallankumous" ohella on nyt välttämättä luettava ja uudelleen luettava, sentähden että näissä tuotteissa on valtavan rikas ajatusmäärä, joka välittömästi koskee nykyistä aikajaksoa, Lenin sanoo:

"Entä mitä merkitsee 'luokkien hävittäminen'? Kaikki, jotka sanovat itseään sosialisteiksi, tunnustavat tämän sosialismin loppupäämäärän, mutta eivät läheskään kaikki syvenny ajattelemaan sen merkitystä. Luokiksi nimitetään suuria ihmisryhmiä, jotka eroavat toisistaan asemansa puolesta historiallisesti määrätyssä yhteiskunnallisen tuotannon systeemissä, (suurimmalta osaltaan laeissa kiinnitetyn ja määritellyn) suhteensa puolesta tuotantovälineisiin, roolinsa puolesta yhteiskunnallisessa työnorganisatiossa, ja siis yhteiskunnallisen rikkauden sen osan saamistapojen ja määrien puolesta mikä heidän käytössään on. Luokat, ne ovat sellaisia ihmisryhmiä, joista toinen voi omaksua itselleen toisen työn niiden aseman erilaisuuden takia määrätyssä yhteiskunnallisen talouden muodossa."

(XXIV s. 337)

Jos me nyt syvennymme ajattelemaan nykyistä tilannetta tämän Leninin antaman luokkien määritelmän kannalta, kun otamme huomioon, että Leninin mukaan luokat ovat sellaisia ihmisryhmiä, joista toinen voi omaksua itselleen toisen työn seurauksena niiden aseman erilaisuudesta määrätyssä yhteiskunnallisen tuotannon muodossa, ja jos asetamme kysymyksen: entä onko meillä nykyään neuvostomaassamme sellaisia ihmisryhmiä, jotka voivat omaksua itselleen toisten ihmisten työn, jotka voivat riistää toisia ihmisiä oman asemansa takia yhteiskunnallisessa tuotannossa? — niin tähän kysymykseen täytyy meidän vastata kieltävästi.

Onko meillä nykyään olemassa riistäjäluokkia? Selvä asia, että meidän yhteiskunnallinen organisatiomme on nykyisellä kehityksen asteella sellainen, että se ei enää anna tilaisuutta näiden riistäjäluokkien olemassaololle, ei anna mahdollisuutta sellaisten ihmisryhmien olemassaololle, jotka omaksuvat itselleen ja voivat omaksua itselleen toisten ihmisten työn.

Tämän olemme saavuttaneet Suuren sosialistisen vallankumouksen voittojen tuloksena ja viimeisinä aikoina — tuloksena sosialistisen rakennustyön laajasta kehittämisestä, kapitalististen aineksien poistunkemisesta ja likvidoimisesta, kulakiston likvidoimisesta luokkana kauttaaltaan kollektivisoimisen pohjalla. Maassamme ei ole kapitalisteja, ei kartanoherroja, ei kapitalistisia kauppiaita eikä kulakkeja.

Pitää kuitenkin ottaa huomioon, että meillä on vielä olemassa yksityisomistusta tuotantovälineisiin pientaloudessa, on yksilötalouden jätteitä, on käsityöläisiä. Jos oltaisiin välinpitämättömiä, niin saattaisi vieläkin syntyä sellainen tila, että noiden joukosta alkaisi kasvaa pikkukapitalisteja, keinottelijoita, kaupustelijoita jne.

Sentähden, mitenkään rajoittumatta ainoastaan toteamaan tuota menestystämme, on sekä lakimme että käytäntömme suunnattava niin, että tuo yksityistalous, joka vielä on olemassa ja jota sallitaan, olisi todella työtaloutta, s.o. jotta tuo talous saisi tulonsa ja olisi olemassa ei toisia ihmisiä riistämällä, ei keinottelemalla, vaan tosiaan henkilökohtaisella työllä tässä pientaloudessa.

Maassamme on riistäjäluokat lopullisesti hävitetty, pohja niiden jalkain alta lopullisesti poisreväisty. Niitä ei meillä ole, ja sosialistisen yhteiskunnan yhteiskunnallinen organisatio ei tarjoa niille mitään olemassaolon eikä syntymisen mahdollisuuksia.

Tällainen on ensimäinen niistä perusteista, joiden nojalla tov. Stalin keskustelussa hra Roy Howardin kanssa saattoi sanoa, että maassamme ei nyt ole oleellisella tavalla toisistaan eroavia luokkia. Toisena perusteena on ollut se talonpoikaiston sosialistisen uudestimuokkaamisen prosessi, joka nyt lähenee päätettään.

Millainen on nyt talonpoikaiston asema maassamme ja minkälaiset ne keskinäiset suhteet, mitkä työväen ja talonpoikaiston välillä SSSR:ssä ovat? Eroavatko nämä luokat nyt toisistaan samoin kuin erosivat aikaisemmin, silloin kun työväenluokka teki työtä suurissa valtion sosialistisissa laitoksissa, mutta talonpoika oli edelleen pikkuomistaja ja teki työtä yksityisessä pikkutaloudessaan?

Onko olemassa edelleenkin samassa muodossa kuin muutamia vuosia sitten oleellinen luokkaero yksityisten pienomistajain luokan — talonpoikaiston — ja työväenluokan välillä, joka tekee työtä tyypiltään johdonmukaisen sosialistisissa laitoksissa?

Ei, tätä oleellista eroa ei nyt ole. Nykyään tekevät niin työläiset kuin kolhoosilaistalonpojat työtä sosialistisissa laitoksissa, tekevät työtä sosialistisen talousorganisation puitteissa, sosialistisen talouden puitteissa.

Jonkunlainen ero työläisten ja kolhoosilaisten välillä suhteessa tuotantovälineisiin on vielä olemassa, ja siitä puhumme edempänä, mutta *juurtavaa* luokkaerotusta työläisten ja talonpoikain välillä ei maassamme nyt enää ole. Sekä työläinen että kolhoosilainen tekevät nyt yleensä työtä sellaisten tuotantovälineiden avulla, jotka ovat sosialistista yhteiskunnallista omaisuutta.

Talonpojat tekevät työtä kolhooseissa, joissa pääasialliset tuotantovälineet ovat yhteiskunnallistutettuja, he tekevät työtä joko sellaisilla tuotantovälineillä, jotka kuuluvat kolhoosille ja siksi ovat yhteiskunnallista, sosialistista omaisuutta, taikka sellaisilla tuotantovälineillä (traktorit, kombainit ja muut koneet), jotka kuuluvat sosialistiselle valtiolle, ja jotka valtio KTA:in kautta antaa kolhooseille käytettäviksi määrätyillä ehdoilla, auttaen niitä kehittämään, rakentamaan ja kohottamaan sosialistista maanviljelystä.

Kun puhumme osallisuudesta yhteiskunnalliseen tuloon, yhteiskunnallisesta tulosta tulevan osuuden saannin muotojen ja metoodien kannalta katsoen, niin tässäkin voidaan samoin sanoa, että niin työväenluokka kuin kolhoosilaiset saavat tulo-osuutensa yhteiskunnallisesta, sosialistisesta varastosta, saavat sen yhteiskunnallisesta, sosialistisesta tulosta.

Tässäkin on työläisten ja talonpoikain välillä olemassa vielä erotus, ja sangen oleellinen. Siitä samoin tulee puhe jälempänä.

Perustavaa sittenkin on se, että nyt talonpoika-kolhoosilainen saa tulonsa toisin kuin sen aikaisemmin sai yksityinen talonpoika, joka hoiti talouttaan hänelle henkilökohtaisesti kuuluvilla tuotantovälineillä talonpoikaisen pientalouden pohjalla. Kolhoosilaiset saavat nyt tulonsa siitä, että tekevät työtä sosialistisessa, yhteiskunnallisessa suurtaloudessa ja osallistuvat sen tuloihin.

Siksi voimme sanoa, että on saavutettu ratkaiseva porras luokkien hävittämisessä Neuvostoliitosta — ratkaiseva porras siksi, että maamme koko väestö, pienin poikkeuksin, joista on ollut puhe, että maamme koko väestö, niinkuin toveri Stalin sanoi, on kaupungin ja maaseudun vapaita työnahertajia — työläisiä, kolhoosilaisia ja intelligenttejä, jotka tekevät työtä sosialistisissa laitoksissa ja saavat tulonsa yhteiskunnallisesta sosialistisesta varastosta.

Tässä mielessä täytyy sanoa, että nykyään on otettu ratkaisevat askeleet luokkien hävittämisessä, koska on hävitetty tuotantovälineiden yksityisomistus, joka on luokkajaon perusta, on pohjana ihmisen riistämiselle toisen puolelta ja luokkataistelulle, on sotien lähteenä. Tuotantovälineet maassamme ovat vähäisin poikkeuksin yhteiskunnallista omaisuutta, sosialistista omaisuutta. Siinä pääasia.

Tämän lisäksi täytyy vielä sanoa, että maassamme vallitsee nykyään sosialismin periaate: "Joka ei työtä tee, ei sen syömänkään pidä".

Tunnettua on, kuinka Lenin pani suuren merkityksen tälle periaatteelle. Samalla Lenin korosti, kuinka erikoisen tärkeätä on tämän periaatteen tosiasiallinen toteuttaminen ja kuinka välttämätön on siekailematon taistelu kaikkia niitä vastaan, jotka välttelevät sen noudattamista ja rikkovat sitä. Ja todellakin, nykyään maassamme, ehkäpä vähäisin poikkeuksin (siksi, että varsinkin näin suuressa maassa kuin meidän maa, saattaa olla kaikenlaisia poikkeuksia), koko väestö saa tulonsa tuloksena työstä sosialistisissa laitoksissa ja voi hankkia itselleen vauraan ja kulttuurisen elämän edellytykset vain siinä tapauksessa, että tekee työtä. Tyhjäntoimittajia — sitä ihmisryhmää, joka aikaisemmin ei tehnyt työtä, mutta eli ylellisesti työläisiä ja talonpoikia riistämällä — ei nyt maassamme ole. Ne on likvidoitu, niiden syntymisen mahdollisuuden sulkee pois yhteiskunnan sosialistinen organisatio.

Meillä toteutetaan periaatetta, joka on kommunismin ensivaiheen tunnusmerkkinä: "kultakin kykyjensä mukaan, kullekin työnsä mukaan." Sitä toteutetaan paitsi valtiolaitoksissa, tyypiltään johdonmukaisen sosialistisissa laitoksissa, myöskin kolhooseissa. Nimenomaan siksi, että kolhooseissa on onnistuttu laskemaan työ tälle sosialistisen periaatteen pohjalle, nimenomaan siksi ovat kolhoosit lujittuneet, työ niissä mennyt eteenpäin ja tullut paremmaksi vuosi vuodelta.

Sosialistinen periaate "kultakin kykyjensä mukaan, kullekin työn mukaan" on eräs tärkeimpiä sosialismin kehittämisen ja lujittamisen periaatteita, työväenluokan kohottamisen, työkurin tehostamisen ja työntuottavaisuuden kasvun periaatteita. Se on epäämätöntä. Ja siksi valtiomme tehtävänä on mitä johdonmukaisimmin ja, kun tarvitaan, ankaralla tavalla toteuttaa tätä sosialistista periaatetta ja valvoa sen toteuttamista.

Sosialistisessa valtiossamme on ensi kerran historiassa tosiasiallisesti turvattu oikeus työhön, josta aikaisemmin pitivät suukopua kaikenlaiset sosialistiset ja liberaaliset suunsoittajat. Ne yrittivät julistaa tätä periaatetta kapitalistisen tuotannon oloissa (kuten kaikenlaiset porvarilliset utopistit ja fraasimaakarit nytkin paikotellen yrittävät menestyksettä tehdä). Se ei heille onnistunut, eikä koskaan onnistu, siksi että teollinen reserviarmeija, työttömien armeija, on kapitalistiseen järjestelmään välttämättä kuuluva, ja tämä armeija kasvaa sitä mukaan kuin kapitalistinen tuotanto kehittyy. Tämä työttömien ja kurjien armeija laajenee katastroofisesti talouspulien aikoina, jotka eivät ole kapitalismissa vältettävissä.

SSSR:ssä on rakennettu sosialistinen talousjärjestys, ja tämän sosialistisen tuotanto-organisation ja talouden suunnitelmallisen ohjauksen ansiosta on poistettu itse pulien mahdollisuus, ainiaaksi poistettu työttömyys.

Samalla olemme valtiossamme turvanneet jokaiselle kansalaiselle oikeuden taatun ja maksetun työn saantiin. Olemme turvanneet reaalisen oikeuden työhön Neuvostomaamme jokaiselle kansalaiselle.

Maaseudulla on ainiaaksi poistettu talonpoikaiston differentioituminen. Kaikille kolhoosilaisille on luotu mahdollisuus kohota vauraaseen, kulttuuriseen elämään.

Tämä on vankasti valloitettu, eikä tätä meiltä kukaan pois ota. Tämä on yksi Neuvostomaamme, neuvostojärjestelmämme suurimmista saavutuksista.

Siksi voimme nykyään puhua siitä, kuinka meillä on saavutettu ratkaiseva porras luokkien hävittämisessä, kuinka pääosa luokkien hävittämisestä jo on tehty, kuinka on valmiiksi rakennettu pohjaltaan sosialistinen yhteiskunnan organisatio.

*

Mutta meidän pitää nähdä muutakin kuin se tulos, mikä valtaavasta historiallisesta työstä on saatu: meidän pitää nähdä myöskin luokkaeroavaisuuksien jäännökset, joita vielä maassamme on olemassa. Meidän pitää muistaa, että *luokkien hävittämisen prosessi ei ole vielä päätetty,* että *luokkien hävittämisen prosessi vielä jatkuu.*

Keskustelussa hra Roy Howardin kanssa osoitti toveri Stalin, että meidän sosialistisessa yhteiskunnassamme ei ole perinjuurin toisistaan eroavia luokkia, mutta on erilaisia yhteiskuntakerroksia. Pysähtykäämme tarkemmin näiden kunkin kerroksen merkitykseen.

Joskus kokouksissa esitetään kysymys, voimmeko nyt puhua työväenluokasta maassamme, voimmeko nimittää neuvosto-työläisiä proletaareiksi.

Vastaukseksi tähän kysymykseen voidaan sanoa seuraavaa: työväenluokan asema on meillä tietysti pe-

rinjuurin muuttunut. Proletariaatilla on aina ymmärretty kapitalistisen yhteiskunnan palkkatyöläisten riistettyä luokkaa, luokkaa, jolla ei ole tuotantovälineitä ja jonka on pakko myydä työvoimaansa. Mutta jo Engels "Anti-Dühringissä", Marxia seuraten, osoitti, että silloin kun "proletariaatti ottaa valtiollisen vallan ja muuttaa tuotantovälineet ensinnä valtiolliseksi omaisuudeksi" "se samalla hävittää itsensä proletariaattina". Proletariaatti, vallattuaan valtiollisen vallan, pakkoluovutettuaan kapitalistien yksityisomaisuuden ja tehtyään sen yhteiskunnalliseksi omaisuudeksi, tultuaan hallitsevaksi luokaksi, lujitettuaan diktatuurinsa, ei enää ole proletariaatti sanan vanhassa merkityksessä. Työväenluokka Neuvostoliitossa ei ole proletariaatti sanan entisessä merkityksessä, s.o. ei ole nujerrettu luokka, porvariston riistämä luokka.

Proletariaatti meidän maassa on muuttunut hallitsevaksi luokaksi, luokaksi, joka johtaa sosialismin rakentamista, luokaksi, joka liitossa talonpoikaiston kanssa luo sosialistista yhteiskuntaa.

Näin ollen työväenluokan asema maassamme eroaa perinjuurin sen entisestä asemasta ja proletariaatin asemasta kapitalistisissa maissa.

Mutta työväenluokka meidänkin maassa eroaa vielä väestön muista ryhmistä, sillä työväki on SSSR:n väestön johtava osa, on parhaiten järjestynyt, poliittisesti tietoisin kulttuurisin osa synnyinmaamme työtätekevästä väestöstä. Työväki on ollut ja on nyt kaikkien työtätekevien etujoukko sosialistisessa rakennustyössä SSSR:n poliittisessa elämässä.

Talonpoika meidän maassa on lakannut olemasta pikku omistaja, lakannut olemasta pikku isäntä, lakannut olemasta luokka, joka ennen oli kapitalistisia aineksia muonittavana perustana. Se on lakannut olemasta luokka, joka jakautui kerroksiin, differentioitui, erottaen toisaalta vähälukuisen rikkaiden, riistäjien huippukerroksen, ja toisaalta erottaen itsestään huomattavat köyhien kerrokset.

Talonpojat ovat nykyään sosialististen laitoksien työntekijöitä. Kolhoosijärjestelmän voitto on tehnyt työväenluokan ja talonpoikaiston liiton murtumattomaksi. Talonpoikakolhoosilaiset ovat neuvostovaltion vankka tuki.

Uusi, sosialistisiksi laitoksiksi yhtynyt neuvostomaan talonpoikaisto, joka kasvaa kulttuurisesti ja poliittisesti, rakentaa käsi kädessä työväen kanssa uutta, sosialistista järjestelmää, yhdessä työväen kanssa moninkertaistaa synnyinmaansa mahdin, rikkauden, kulttuurin, kohottaa elämän vauraaksi Neuvostomaan kaikille kansalaisille.

Mutta kun puhumme luokkaeroavaisuuksien jätteistä, niin tässä on oleellinen merkitys sillä seikalla, jonka toveri Stalin merkitsi keskustelussaan hra Roy Howardin kanssa, kun hän viittasi sosialistisen, yhteiskunnallisen omaisuuden kahteen muotoon maassamme. Hän mainitsi ensiksi valtiollisen, s.o. yleiskansallisen omaisuuden, ja toiseksi kooperatiivis-kolhoosi-omaisuuden. Tämä seikka on sangen oleellinen. Meidän pitää aina huomioida nämä sosialistisen, yhteiskunnallisen omaisuuden muodot.

Näiden sosialistisen omaisuuden kahden muodon välinen ero ei ole päässä keksitty. Ei, nämä muodot ovat historiallisesti syntyneet, ne ovat syntyneet koko vallankumouksemme historian tuloksena, tuloksena työväenluokan ja talonpoikaiston taistelusta sosialismin puolesta. Enemmänkin: voimme sanoa, että nämä kaksi omistuksen muotoa ovat koko nykyisen elämämme, koko rakennustyömme perusta. Jokaista päätöstä tehtäessä, jokaista poliittista askelta otettaessa on välttämättä pidettävä mielessä paitsi näiden sosialistisen omistuksen kahden muodon yhteisyys, myöskin niiden erilaisuus. Aina on pidettävä mielessä ne erikoisuudet ja eroavaisuudet.

jotka ovat valtion laitoksien — tyypiltään johdonmukaisten sosialististen laitoksien — ja kooperatiiviskolhoosi-laitoksien välillä, jotka viimemainitut myös ovat sosialistisia. Tavallisesti jätetään tämä eroavaisuus meillä huomiota vaille. Jotkut toverit heittävät kaiken yhteen läjään ja hämäävät erotuksen, joka on näiden kahden sosialististen laitoksien tyypin välillä, unohtavat mikä on kolhoosi ja mikä on valtion tehdas, unohtavat millaisia eroavaisuuksia on meillä työläisten ja kolhoosilaisten asemassa.

On ihmisiä, joiden silmissä häipyvät kaikki eroavaisuudet, ihmisiä jotka ovat niin "henkeä täynnä" loistavien voittojen jälkeen, että heidän silmissään on kaikki alkanut mennä sekaisin ja he ovat alkaneet kadottaa näköpiiristään sen tärkeän, sen oleellisen joka juuri onkin nykyään perustavaa koko järjestelmällemme.

Meillä on maassamme toiselta puolen valtiollinen omistus, jonka toveri Stalin määrittelee yleiskansalliseksi omistukseksi ja joka on johtavana perustana koko neuvostovaltiossamme, yhteiskunnallinen omistus, jonka pohjalla toimivat tyypiltään johdonmukaisen sosialistiset laitoksemme. Niitä ovat valtion tehtaat, transportti jne. Tämä on sitä, jonka työväenluokka ensimäisen aikajakson kuluessa vallan valloittamisen jälkeen otti pois, pakkoluovutti porvaristolta. Tämän omaisuuden oli valmentanut yhteiskunnallistettavaksi jo itse kapitalismin kehitys, sillä ne olivat jo olemukseltaan yhteiskunnallisia tuotantovälineitä, jotka tullakseen käytetyiksi vaativat suurten työläisjoukkojen ponnistuksia, mutta olivat yksityisessä kapitalistien omistuksessa.

Työväenluokka konfiskoi tämän omaisuuden, muutti sen heti ensi askeleesta yleiskansalliseksi; edelleen, työväenluokka, sosialismin rakentamisen tuloksena, itseuhrautuvan työn tuloksena on *moninkertaistuttanut tätä omaisuutta* siinä määrin, että se nyt on useampia kertoja isompi kuin oli ensi vuosina vallankumouksen jälkeen.

Ja tämä omaisuus, jonka työväenluokka on luonut, jonka on luonut proletariaatti, kaikkien työtätekevien joukkojen johtaja, — tämä omaisuus, joka on neuvostovaltion käsissä, on yleiskansallista omaisuutta. Tässä valtio määrää kaikesta omaisuudesta; tässä on ainoana isäntänä itse sosialistinen valtio, joka toimii kaikkien työtätekevien eduksi, sosialismin eduksi.

Valtio on valtion laitosten kaikkien aineellisten varojen omistaja, niiden liikkuvien ja kaikkien muiden pääomien omistaja. Valtio laatii suunnitelman ja työohjelman jokaiselle laitokselle, ja tämä työohjelma on jokaisen laitoksen tinkimättömästi täytettävä, sentähden että se on valtiollinen tehtävä, se on sellaisen isännän antama tehtävä, joka toimii koko kansan eduksi.

Näitä valtion laitoksia ei miltään osaltaan saa myydä eikä siirtää toisille ilman valtion suostumusta. Meillä on voimassa määrätty laki, joka kuuluu, että yksikään trusti, yksikään taloushallinto, joka on valtiollinen elin, ei ole oikeutettu myymään mitään omaisuudestansa. Laitoksiemme valtiollista omaisuutta ei saa myydä: sitä voidaan vain siirtää toiselta laitokselta toiselle, toiselta valtiolliselta järjestöltä toiselle, ja ainoastaan valtiohallinnon ylempien elinten päätöksellä.

Tätä se merkitsee valtiollinen omistus. On aivan selvää, että tämä omaisuus, johon kuuluvat ratkaisevimmat renkaat maamme kansantaloudessa, johon kuuluvat kaikki teollisuuslaitokset: kaivokset, tehtaat, pankit, kauppaliikkeet, rautatiet, ilmaliikenne jne — että tämä omaisuus, aivan samoin kuin maaperäkin, joka on yleiskansallista valtiollista omaisuutta, on ratkaiseva voima, ratkaiseva vipusin taloudessamme.

Tästä omistuksesta eroaa koopera-

tiivis-kolhoosi-omistus. Tämäkin omistus on sosialistista omistusta. kolhoosit ovat työnahertajien yhtymiä, jotka toimivat yhteiskunnallistettujen tuotantovälineiden avulla ja niiden tuotantovälineiden avulla, joita valtio niille antaa. Ne tekevät työtä maalla, joka on yleiskansallista omaisuutta, mutta joka kiinnitetään kolhoosien käyttöön määräämättömäksi ajaksi, s.o. ikuisiksi ajoiksi. Työssään pitävät kolhoositkin ohjeenaan yleisvaltiollista sosialistista suunnitelmaa.

Jotta oikein ymmärrettäisiin paitsi se yhteinen, myöskin se ero, mikä on valtiollisen, s.o. yleiskansallisen omaisuuden ja kooperatiivis-kolhoosi-omaisuuden välillä, pitää tarkastaa, kuinka kooperatiivis-kolhoosi-omistus on historiallisesti syntynyt, muutoin saatetaan joutua loppumattomiin viisasteluihin.

Ylempänä on jo puhuttu siitä pitkästä ja vaikeasta tiestä, jota pitkin työväenluokka on ohjannut talonpoikaiston kollektivisoitumaan.

Kooperatiivis-kolhoosi-omistus syntyi talonpoikaiston koopereerautumisen kautta. Puolue ohjasi talonpoikaistoa vähitellen tätä koopereerautumista kohti, tuotannollisten arttelien luomista kohti, pyrkien opastamaan talonpoikia kaikkein helpointa, jokaiselle talonpojalle helpoimmin astuttavaa ja helpoimmin ymmärrettävää tietä pitkin sosialismia kohti.

Kooperatiivis-kolhoosi-omistus syntyi tuloksena siitä, että erilliset työnahertaja-talonpojat — keskivarakkaat ja köyhät — liitettyään omat tuotantovälineensä yhteen kolhooseiksi, saivat sitten valtiolta uusia tuotantovälineitä toimiakseen yhdessä, yhdessä rakentaakseen yhteiskunnallista, sosialistista suurtaloutta.

Näin se historiallisesti kävi kooperatiivis-kolhoosi-omistuksen sosialistisen muodon syntyminen. Missään tapauksessa ei saa jättää pois tätä historiallista tietä, sillä se vie usein kevytmielisiin johtopäätöksiin ja turmiollisiin seurauksiin: milloin on syntynyt "sovhoosisoimisen" teoria, kun ihmiset alkavat muuttaa kolhooseja sovhooseiksi, milloin on alettu kaukaisempia mutta ei yhtään vaarattomampia kiertoteitä, tarkoitusperänä muka kolhoosien auttaminen, kiinnittää kolhooseja sovhooseihin ja näin estetty kolhoosien oikealla tavalla kehittyminen ja niiden todellinen pitävä lujittuminen, milloin taas on esiintynyt maatalous-arttelin stalinilaisen ohjesäännön karkeata kevytmielistä rikkomista.

Ei saa toki unohtaa, että kun kaiken yleiskansallisen omaisuuden täysivaltaisena isäntä on neuvostovaltio, joka edustaa koko yhteiskunnan etuja, niin niiden tuotantovälineiden isäntänä, jotka ovat kolhoosien käsissä, ovat kolhoosilaiset itse. Tämä on meillä paperille kirjoitettuna, säädettynä ja fikseerattuna ratkaisevissa laeissa, joita ei missään tapauksessa saa unohtaa. Tämä erotus valtiollisen omistuksen ja kooperatiivis-kolhoosi-omistuksen välillä on kirjoitettuna puoluekokouksien ja neuvostokongressien päätöksissä, ja se on aina mielessä pidettävä.

Kolhoosilaiset itse määräävät kolhoosin tuotantovälineistä. Totta kyllä, valtio auttaa heitä alati lisääntyvässä määrässä. Valtio on järjestänyt maaseudulle kone-traktoriasemain verkon, se antaa kolhoosien käyttöön kombaineja, antaa traktoreja, traktori-auroja jne määrättyä maksua vastaan. Tässä säätyvät määrätyt sopimusperäiset suhteet kolhoosin isännän — kolhoosilaisten — ja valtiollisen järjestön, KTA:n, välille, mutta mitä tulee muihin tuotantovälineisiin, joita kolhoosissa on, niin niiden täysvaltaisena isäntänä on kolhoosi itse.

Tämä on sangen oleellinen ero, josta edelleen johtuu eroavaisuus työnjaossa ja hallinnan järjestämisessä sekä eroavaisuus kolhoosilaisten ja työläisten välillä tulojen saamisessa.

Valtion laitoksissa määräävät

työn organisation valtion elimet, luonnollisesti kaikkien työläisten myötävaikutuksella, heidän järjestöjensä avulla, heidän aktiivisella osanotollaan.

Entä kuinka on asia kolhooseissa? Niissä määräävät työn organisation kolhoosilaiset itse maatalousarttelin malliohjesäännön pohjalla — ohjesäännön, jonka kaikki kolhoosilaiset ovat hyväksyneet ja hyväksyvät vapaaehtoisesti. Tämä seikka on sangen oleellinen.

Sitten, valtion laitoksissa on kaikki tuotanto valtion omaisuutta.

Mutta miten on kolhooseissa? Kolhooseissa, sitten kun on suoritettu ne velvoitukset, jotka kolhoosit täyttävät valtion suhteen, on kolhoosien koko tuotanto kolhoosilaisten omaa — näiden kunkin kolhoosilaitoksen isäntien omaa.

Työläinen saa tulonsa työpalkan muodossa yleiskansallisesta fondista, ja tämä fondi määritellään erikoisella tavalla ja kukin laitos saa sen taloudellisen laskelman perustalla.

Kolhoosilainen saa tulonsa välittömästi kolhoosinsa tulosta, työpäivien mukaan, s.o. sosialistisen jakoperiaatteen perustalla, mutta hän saa sen kolhoosinsa tuloista.

Edelleen niiden toverien tietoon, jotka unohtavat kolhoosien ja valtiollisten yritysten eron ja jotka tahtovat kuvitella asian siten kuin meillä jo tyyten olisi likvidoitu kaikki luokkaeroavaisuudet, täytyy muistuttaa mieliin eräs oleellinen seikka, jonka ekonomistit ja teoreetikot toisinaan unohtavat.

Se on kysymys siitä, että kolhoosilaiset myyvät tuotteitaan. Kolhoosilla, sen jälkeen, kun se on täyttänyt velvoitteensa valtiolle, on mahdollisuus myydä tuotantonsa. Sillä on oikeus viedä tuotteensa markkinoille ja myydä ne. Eikä ainoastaan kolhooseilla kokonaisuuksina, vaan myöskin itse kolhoosilaisilla on mahdollisuus ja oikeus, sen jälkeen kun ovat täyttäneet yleisvaltiolliset velvoitteensa, viedä kolhoosista saamastaan osuudesta maataloustuotteita markkinoille ja myydä niitä.

Tätä me emme voi emmekä saa unohtaa. Emme saa unohtaa sitäkään, että kolhoosilaisilla on yhteiskunnallisen talouden ohella omassa käytössään maatalousarttelin ohjesääntöjen edellyttämä maa-ala asuntonsa ympärillä, on oma heille henkilökohtaisesti kuuluva vähäinen kalusto, heillä on oma lehmänsä, lampaansa, siipikarjansa jne.

Nähdäksemme oikein perspektiivin, rakentaaksemme oikein politiikan, ymmärtääksemme minkä portaan luokkien hävittämisessä olemme saavuttaneet, pitää meidän nähdä mainitut sosialistisen omistuksen kahden muodon eroavaisuudet, koska näillä eroavaisuuksilla on hyvin suuri merkitys kaikessa rakennustyössämme.

Olemme ottaneet ratkaisevat askeleet luokkien hävittämisessä. Työläisistä ja talonpojista maassamme on tullut työtätekeviä, jotka uurastavat sosialistisissa laitoksissa, saavat maksun sosialistisen jakoperiaatteen pohjalla mutta heidän välillään on vielä säilynyt luokkaeroavaisuuksien jätteitä. Nämä luokkaeroavaisuuksien jäännökset ovat yhteydessä sosialistisen omistuksen niiden muotojen eroavaisuuksien kanssa, joita meillä on kolhooseissa ja valtionlaitoksissa. Ne ovat yhteydessä myös sen työn organisation kanssa, mikä meillä on näissä kummassakin. Ne ovat yhteydessä vihdoin myös työväenluokan ja kolhoosilaisten tietoisuuden, kurinalaisuuden ja kulttuurisuuden erilaisen tason kanssa.

Artteli ei tietysti aina säily arttelina. Niinkuin toveri Stalin puolueen XVII edustajakokouksessa sanoi, artteli tietysti kasvaa kommuuniksi. Mutta niitä tovereita, jotka nykyaikana tolkuttavat, että kaikki rajat kolhoosien ja valtionlaitoksien väliltä ovat jo nyt milteipä täydellisesti häipyneet, pitää yhä ja yhä uudelleen neuvoa lukemaan se kohta toveri Stalinin esityksestä puolueen XVII edustajakokouksessa, jossa

puhutaan maatalousarttelin ja kommuunan eroavaisuudesta. Niiden toverien, jotka ovat kärsimättömiä, jotka tahtovat nopeammin, kaikenlaisin keinotekoisin toimenpitein muuttaa kolhoosit johdonmukaisen sosialistisiksi laitoksiksi, pitää lukea ja uudelleen lukea nämä kohdat toveri Stalinin puheesta puolueen XVII edustajakokouksessa, sillä niillä on nyt ratkaiseva merkitys.

Tov. Stalin sanoi puolueen XVII edustajakokouksessa kommuuneista:

"...Kommuuna on tarpeellinen ja se tietysti on kollektiivitalousliikkeen korkein muoto, mutta sitä ei ole nykyinen kommuuna, joka syntyi kehittymättömän tekniikan ja elintarpeiden riittämättömyyden pohjalla ja joka itse siirtyy arttelin asemaan, vaan tuleva kommuuna, joka syntyy kehittyneemmän tekniikan ja elintarpeiden yltäkylläisyyden pohjalla. Nykyinen maatalouskommuuna syntyi heikosti kehittyneen tekniikan ja elintarpeiden riittämättömyyden pohjalla. Tämä oikeastaan selittääkin, miksi se harjoitti tasasuhtaisuutta ja vähän välitti jäsentensä henkilöllisistä ja elinoloja koskevista eduista, jonka vuoksi sen on pakko siirtyä nyt arttelin asemaan, jossa järkiperäisesti yhdistyvät kollektiivitalouksien jäsenten henkilökohtaiset ja yhteiskunnalliset edut. Tuleva kommuuna kasvaa kehittyneestä ja varakkaasta arttelista. Tuleva maatalouskommuuna syntyy silloin, kun arttelin pelloilla ja farmeilla tulee olemaan yllinkyllin viljaa, karjaa siipikarjaa, juurikasveja ja kaikkia muita elintarpeita, kun arttelien yhteydessä tulee olemaan mekanisoituja pesulaitoksia, nykyaikaisia ruokaloita, leipätehtaita jne. kun kollektiivitalouden jäsen näkee, että hänelle on edullisempaa saada lihaa ja maitoa farmilta, kuin pitää omaa lehmää ja pikkukarjaa, kun kolhoosinainen näkee, että hänelle on edullisempaa ruokailla ruokalassa, ottaa leipä leipätehtaalta ja saada pestyt vaatteet yhteiskunnallisesta pesulaitoksesta, kuin itse tehdä tätä työtä. Tuleva kommuuna syntyy kehittyneen tekniikan ja kehittyneemmän arttelin pohjalla, elintarpeiden yltäkylläisyyden pohjalla. Milloin tämä tulee? Ei tietysti piankaan. Mutta se tulee. Olisi rikoksellista keinotekoisesti jouduttaa arttelin muuttumisprosessia tulevaksi kommuunaksi. Se sekottaisi kaikki kortit ja helpottaisi vihollistemme asiaa. Arttelin tulevaksi kommuunaksi muuttumisen tulee tapahtua vähitellen, sitä mukaa kuin kaikki kollektiivitalouksien jäsenet tulevat vakuutetuiksi tällaisen muuttumisen välttämättömyydestä".

Eroavaisuus sosialistisen omistuksen kolhoosimuodon ja valtion laitostemme johdonmukaisen sosialistisen omistusmuodon väliltä tulee vähitellen häipymään sitämukaa kuin työntuottavaisuus kasvaa ja tekniikka kasvaa, mutta tämän eroavaisuuden täydellinen likvidoiminen saavutetaan nähtävästi vasta täydellisessä kommunismissa.

Niinpä kun puhumme luokkien hävittämisestä maassamme täytyy meidän pitää mielessämme kaikki nämä seikat, luokkien likvidoimisessa nyt saavutetun asteen monimutkaisuus ja omalaatuisuus.

Tuskin maksaa erikoisesti pysähtyä kysymykseen intelligenssistä, sillä sehän on nyt selvä. Siitä, että meillä on valtavia liikahduksia neuvostointelligenssissämme, on todistuksena vastikään Kremlissä pidetty insinöörien ja teknillisten työntekijäin vaimojen neuvottelukokous. Se oli sangen paljon puhuva. Se osoittaa, että jopa vanha porvarillinen intelligenssi, joka aikaisemmin oli kiinteästi kytketty teollisuus- ja pankkipääomaan ja joka ei pitkiin aikoihin tunnustanut neuvostovaltaa, vaan useissa tapauksissa sitkeästi taisteli proletariaatin diktatuuria vastaan, sosialismia vastaan, vieläpä usein sekaantui kaikenlaisiin tuholaisjärjestöihin, on nykyään pääosaltaan vankasti ja varmasti siirtynyt neuvostovallan puolelle. Sosialismin puolelle ovat astuneet paitsi insinööri-teknilliset työntekijät itse, myöskin heidän elämäntoverinsa, työtoverinsa.

Se tietysti on valtava sosialismin voitto. Se puhuu siitä, että intelligenssistä on niinikään tullut neuvostoyhteiskuntamme tasaoikeuksinen kerros, että intelligentitkin ovat neuvostovaltiomme tasaveroisia kansalaisia.

Niinikään täytyy pitää mielessä, että kun puhumme neuvostointelligenssistä, meidän pitää ottaa huomioon, että viime aikoina ei ole vain tapahtunut vanhan teknillisen intelligenssin kääntyminen sosialismin

puolelle, vaan on käynnissä myös uuden, nuoren neuvostointelligenssin, työväenluokan ihmisistä lähteneen intelligenssin valtavan kasvun prosessi.

Tämä nähdään nyt jokaisessa tehtaassa. Ottakaamme Stalinin tehdas (ent. AMO). Siellä on 968 insinööriä; niistä ennen vallankumousta työskennelleitä insinöörejä 61, mutta neuvostovallan muovaamia insinöörejä, insinöörejä, jotka ovat päättäneet korkeakoulun neuvostovallan aikana, eivätkä siis olleet työskennelleet insinööreinä kapitalistisissa laitoksissa, on 907.

Ottakaa tehdas "Krasnij bogatir". Siinä on kaikkiaan 81 insinööriä. Niistä on ennen vallankumousta työskennelleitä insinöörejä 12, neuvostovallan muovaamia insinöörejä 69.

Ja vielä "Trjohgornaja manufaktuura". Siinä on 50 insinööriä; niistä työskenteli ennen vallankumousta 1, neuvostovallan muovaamia on 49. Teknikkoja, (ja teknikoilla on iso merkitys) on 115, niistä ennen vallankumousta työskennelleitä 25 ja uusia 90.

Näin on sen valtavan uusien kaaderien kasvattamistyön tuloksena, minkä puolueemme on suorittanut, tapahtunut oleellinen muutos neuvostointelligenssin kokoonpanossa. Nähdään, että huomattavassa määrin olemme tässä tekemisissä neuvostovallan vuosina kasvatettujen sukupolvien kanssa. Nyt muodostuu intelligenssi sellaisista ihmisistä, jotka vankasti seisovat neuvostovallan platformulla, jotka tekevät työtä neuvostovaltion ja sosialismin hyväksi halusta, eikä pakon alla, jotka usein esittävät iskurityön esikuvia, näyttävät sankaruuden esikuvia ja jotka neuvostohallitus on palkinnut kunniamerkeillä — korkeimmilla ansiomerkeillä mitä maassamme on.

Kun ennen intelligenssi oli hallitsevien luokkien ja niiden valtion palveluksessa, niin uusi, neuvostointelligenssi rakentaa yhdessä työläisten ja talonpoikain kanssa sosialismia.

Se on neuvostoyhteiskuntamme *tasaoikeudellinen* osa.

*

SSSR:ssä on näin otettu ratkaisevat askeleet luokkien likvidoimisessa, mutta täytyy pitää mielessä, että meidän on välttämättä vielä paljon paljon tehtävä työtä saadaksemme luokkien hävittämisprosessin päätetyksi. Ja mitä merkitsee luokkien lopullisen hävittämisen prosessi, siitä sanoo Lenin artikkelissaan "Suuri alote":

> "Selvää on, että luokkien täydelliseksi hävittämiseksi täytyy ei ainoastaan kukistaa riistäjät, kartanoherrat ja kapitalistit, ei ainoastaan lakkauttaa heidän omistuksensa, täytyy lakkauttaa vielä k a i k k i n a i n e n tuotantovälineiden yksityisomistus, täytyy hävittää sekä kaupungin ja maaseudun välinen eroavaisuus että ruumiillisen ja henkisen työn välinen eroavaisuus".

Tätä se merkitsee Leninin mukaan luokkien täydellinen hävittäminen. Luokkien täydellinen hävittäminen, sanoo Lenin, "se on hyvin pitkä työ. Jotta se tulisi täytetyksi, tarvitaan valtava askel eteenpäin tuotantovoimien kehityksessä, täytyy voittaa pientuotannon monilukuisten jäännösten vastustus (usein passiivinen, joka on erikoisen sitkeää ja joka on erikoisen vaikeasti voitettavissa), täytyy voittaa näiden jäännöksien kanssa yhteenkytketty tottumuksen ja luutuneisuuden valtava voima".

Näiden Leninin osoituksien valossa ratkeaa kysymys myöskin luokkataistelusta maassamme. Toverit, jotka metafyysillisesti, yksinkertaistetusti käyvät käsiksi kysymykseen luokkien likvidoimisesta SSSR:ssä, asettavat yhtä yksinkertaistetusti ja metafyysillisesti kysymyksen myös luokkataistelusta SSSR:ssä. He sanovat: Kun kerran luokat on SSSR:ssä likvidoitu, niin siis SSSR:ssä ei enää ole luokkataistelua. Sanalla sanoen näille tovereille käy samoin kuin niille opportunis-

teille, joista tov. Stalin sanoi, että he tulevat vasikkamaisen riemun valtaan ja olettavat, että luokattoman yhteiskunnan tuloa odotellessa voi hyvin panna maata, olla rauhallinen, luopua valppaudesta.

Ei niin, taistelussa maassamme voittaneen sosialismin lujittamisen puolesta on edessämme vaikeuksia. Vielä on edessä suuri taistelu, joka on luokkataistelua, vaikkakin toisissa muodoissa kuin aikaisemmin.

Tästä johtuu kysymyksen ratkaisu työväenluokan etujoukko-osuuden suhteen. Suuria rajoja, juurtavia eroavaisuuksia työväenluokan ja talonpoikaiston välillä ei kyllä ole olemassa: ne ovat häipyneet. Mutta työväenluokka on nytkin etumaisin, poliittisesti tietoisin, kulttuurisesti kehittynein voima neuvostovaltiossamme. Tämän unohtaminen olisi rikos. Riittää kun mainitsee vain yhden asian, stahanovilaisen liikkeen, jotta tajutaan työväenluokan koko voima, sen johtavan osan koko suuruus sosialistisessa maassamme. Tällä roolilla on nytkin jättimäinen merkitys. Työväenluokka toteuttaa sitä suuremmassa mitassa, suurempana sisällöltään ja suuremmalla voimalla kuin koskaan aikaisemmin. Työväenluokka on näyttänyt olevansa nytkin etujoukko; se ohjaa perässään kaikki muut työtätekevien kerrokset meille ratkaisevimmassa kysymyksessä — taistelussa korkean työntuottavaisuuden puolesta, taistelussa sosialismin lopullisen voiton puolesta. Työväenluokka vie perässään työtätekevät uuden yhteiskunnallisen kurin luomisessa, kurin, jota ilman korkean työntuottavaisuuden luominen ei tietysti ole mahdollinen.

Siksi on luonnollista, että myös bolshevistinen puolueemme on ja tulee olemaan, mikäli vain voimme eteenpäin nähdä, työväenluokan etujoukko, sen taisteleva, johtava järjestö, joka valikoi itseensä ja tiivistää paitsi sen parhaan, mikä työväenluokan keskuudessa on, myöskin parhaan siitä, mitä on muiden työtätekevien kerrosten keskuudessa. Se valikoi ja järjestää parhaat ihmiset työväenluokasta ja työtätekevien muista kerroksista, jotta saisi viedyksi työtätekevät kommunismin täydelliseen voittoon. Tämän unohtaminen, tästä vaikeneminen, tämän kysymyksen kiertäminen olisi niinikään rikos.

Samoin täytyy meidän sanoa valtiostammekin, että edessä olevana aikajaksona täytyy sosialistisen, neuvostovaltion toimia ja lujittua.

Monet heittävät kysymyksen, minkälainen on tämän valtion luonne ja tarvitaanko sitä yhteiskunnassa, jossa luokat likvidoidaan. Tietysti valtiomme luonne on vississä määrin muuttunut sentähden, että valtiomme on nyt todella yleiskansallinen valtio, ja tämä tulee heijastetuksi Neuvostoliiton uudessa Perustuslaissa.

Maassamme on tapahtunut valtavia muutoksia. Näiden muutoksien tuloksena ei nykyään ole välttämätöntä, koska ei ole riistäjäluokkia, enää toteuttaa niitä rajotuksia, joita edelliset perustuslait ottivat käytäntöön näiden luokkien suhteen. Voimme siirtyä ja siirrymme yleiseen, yhtäläiseen, välittömään vaalioikeuteen salaisine äänestyksineen.

Kun talonpojista nyt on tullut kolhoosilaisia ja työväenluokan liitto talonpoikaiston kanssa on yhä enemmän lujittunut, tullut lopullisesti murtumattomaksi, voimme nykyään likvidoida ne etuoikeudet, joita työväenluokka perustuslain mukaan nautti talonpoikiin verraten neuvostojen vaaleissa. Vaalioikeus tulee yhtäläiseksi ja yleiseksi tämän sanan täydellisessä merkityksessä.

Mutta vaarallista pötyä olisi sanoa sosialistisen valtion suhteen, että siinä on tehty loppu työväenluokan johtavasta osasta.

Työväenluokka tulee uudenkin perustuslain aikana toteuttamaan johtavaa osaansa. Mutta tämä osa tulee toteutettavaksi toisin keinoin: ei muodollisen lain avulla, joka turvaa

ja kiinnittää työväenluokan etuoikeudet, vaan sen kautta, että työväenluokalle on voitettu mitä suurin luottamus työtätekevien kaikkien kerrosten puolelta.

Kun puhumme siitä, minkälainen nyt tulee työväenluokan rooli olemaan, millainen tulee olemaan proletariaatin diktatuurin rooli, niin on muistutettava mieliin Leninin sanat, joilla on valtavan suuri merkitys:

"Proletariaatin diktatuuri, — sanoo Lenin, — merkitsee jos tämä latinalainen, tieteellinen, historiallis-filosofinen määritelmä käännetään yksinkertaisemmalle kielelle, seuraavaa:

ainoastaan määrätty luokka, juuri kaupunki- ja yleensä tehdasteollisuustyöläiset kykenevät johtamaan koko työtätekeväin ja riistettyjen joukkoa taistelussa kapitalismin ikeen kukistamiseksi, itse kukistamisprosessin kulussa, taistelussa voiton säilyttämiseksi ja lujittamiseksi, uuden, sosialistisen yhteiskunnallisen järjestelmän luomisasiassa kaikessa taistelussa luokkien täydelliseksi hävittämiseksi." (Lenin, teos XXIV, siv. 336).

Proletariaatin diktatuuri ei tietenkään pysy samana sosialistisen rakennustyön eri asteilla. Muuttaessaan yhteiskuntaa, rakentaessaan uusiksi yhteiskunnallisia suhteita se itsekin muuttuu.

Tov. Stalin sanoo proletariaatin diktatuurin muodoista ja metoodeista:

"Proletariaatin diktatuurilla on vaihekautensa, erikoismuotonsa, erilaiset työmetodinsa. Kansalaissodan aikana pistää erikoisesti silmään diktatuurin väkivaltainen puoli. Mutta tästä ei suinkaan seuraa, että kansalaissodan aikana ei suoritettaisi minkäänlaista rakennustyötä. Ilman rakennustyötä on kansalaissodan käyminen mahdoton. Sosialismin rakennuskaudella sitävastoin pistää erikoisesti silmään diktatuurin rauhallinen, organisatoorinen, kulttuurinen työ, vallankumouksellinen laillisuus jne. Mutta tästä ei taaskaan seuraa, että diktatuurin väkivaltainen puoli olisi poistunut tai voisi poistua rakennustyön kaudella. Kukistamiselimet, armeija ja muut järjestöt, ovat nyt rakennusaikana välttämättömät aivan samoin kuin kansalaissodan kaudellakin. Ilman näitä elimiä on mahdoton vähänkään turvatumpi diktatuurin rakennustyö. Ei pidä unohtaa, että vallankumous on toistaiseksi voittanut vain yhdessä ainoassa maassa."

Maassamme on luokkavihollisten sirpaleita, jäännöksiä. Niitä vastaan proletariaatin diktatuuri toimii ja tulee toimimaan kaikella voimalla, kaikella terävyydellä ja aivan siekailematta. Mutta se ei tietenkään enää ole samaa kuin meillä oli muutamia vuosia sitten ja aivan vallankumouksen alussa, jolloin proletariaatin diktatuurin päätehtävänä oli nimenomaan väkivalta, nimenomaan kukistettujen riistäjäin luokan nujertaminen, niiden vastustuksen nujertaminen, proletariaatin herruus porvariston yli. Nyt on maassamme riistäjäluokat hävitetty.

Nyt työntyy etutilalle toinen tehtävä — kasvatustehtävä, työtätekevien kaikkien kerroksien johtamistehtävä taistelussa kapitalismin jäännöknöksien täydelliseksi hävittämiseksi taloudesta ja ihmisten tietoisuudesta, taistelussa ihmisten sosialistisen uudestikasvatuksen puolesta sekä luokkien ja kaikkien luokkaeroavaisuuksien loppuun saakka likvidoimisen puolesta.

Ja tässä mielessä, johtamisen mielessä, voimme puhua siitä, että proletariaatin diktatuuri jää. Proletariaatti vetää perässään työtätekevät massat, johtaa työtätekevien muita kerroksia ja tulee johtamaan edelleen uuden neuvostoperustuslain rajoissa ja puitteissa, kehityksen uudella asteella, sosialistisen yhteiskunnan puitteissa, jolloin on pestävä pois kaikki syntymämerkit, mitä kapitalismista on jälelle jäänyt.

Luokkataistelu maastamme ei poistu. Työtätekevien joukkojen sosialistinen uudestikasvattaminen on sekin luokkataistelun erikoinen muoto. Taistelu yhteiskunnallisen omaisuuden lujittamisen ja säilyttämisen puolesta — se on luokkataistelua; taistelu yhteiskunnallisen kurin lujittamisen puolesta — se on luokkataistelun erikoinen muoto.

Totta kyllä me emme toimi tässä vain pakotuksen menetelmin, vaan myöskin vakaumukseen vaikuttamisen menetelmin, mutta se on luokkataistelua vanhan yhteiskunnan

voimia, tottumuksia ja perinteitä vastaan.

Tämä pitää selvästi nähdä, tämä on pidettävä silmien edessä ymmärtääkseen nykyisen tilanteen omalaatuisuuden.

Meille on valtio tarpeen sosialisminkin aikana. Se on tarpeen, jotta suojellaan yhteiskunnallista, sosialistista omaisuutta, joka on neuvostojärjestelmän perusta. Se on meille tarpeen, jotta suojellaan, toteutetaan ja valvotaan sosialistisen periaatteen "kultakin kykyjensä mukaan, kullekin työn mukaan" noudattamista. Meille on valtio tarpeen, jotta kasvatetaan ja lujitetaan uusi yhteiskunnallinen, sosialistinen kuri, velvollisuuden tunto, rehti suhde työhön. Ilman tätä emme voi sosialismia luoda.

Kasvattaessamme ihmisiä sosialismin hengessä me toimimme vakaumukseen vaikuttamisen menetelmin, me vaikutamme etumaisimpain, työväenluokan tietoisimpien edustajain esikuvan kautta, sen valtiollisten henkilöiden esikuvan kautta, jotka vetävät perässään muuta massaa.

Mutta meidän pitää tässä vaikuttaa myös neuvostovaltion auktoriteetilla, meidän täytyy vaikuttaa sosialistisen oikeuden normien avulla, oikeuden, joka sanoo: 'kunnioita yhteiskunnallista omaisuutta, kunnioita työtä, suhtaudu rehellisesti velvollisuuteesi ja yhteiskunnalliseen työhösi, suhtaudu rehellisesti velvollisuuksiisi sosialistisen valtion edessä, kunnioita yhteiskunnallista kuria, sentähden, että ilman sitä me emme voi toteuttaa kommunismiin siirtymistä, mikä vaatii tietoisuuden, kurin, organisatooristen tottumuksien ja kykyjen uutta nousua. Ja näiden normien takana on sosialistinen neuvostovaltio koko koneistoineen ja kaikkine valtiovallan attribuutteineen.

Meille on tarpeellinen neuvostovaltio myös siksi, että lujitettaisiin maan puolustusta, punaista armeijaamme, suojeltaisiin maatamme imperialististen ryövärien hyökkäyksiltä, tehdäksemme lyhyen lopun näiden ryövärien agenttuurin tuhotyöstä maamme rajojen sisäpuolella.

Puolueemme on työväenluokkaa ja kaikkia työtätekeviä johtaessaan saavuttanut nykyään ratkaisevia menestyksiä luokkien hävittämisessä. Perustava, juurtava ero työläisen ja kolhoosilaisen väliltä on hävitetty, mutta luokkaeroavaisuuksien jätteitä on vielä olemassa, luokkien hävittämisprosessi nykyään jatkuu. Puolueen jäseniltä vaaditaan uutta valppauden, kurin ja järjestyneisyyden nousua, vaaditaan laajasti kehittämään kasvatustyötä, jotta suuren *Stalinin* johdolla kyetään kulkemaan edelleen kohti luokkien ja luokkaeroavaisuuksien lopullista hävittämistä, kohti täydellisen kommunistisen yhteiskunnan valmiiksi rakentamista.

Sovettioikeus ja sovettidemokratia

A. VYSHINSKIJ

SOVETTIEN VII edustajakokous viitoitti sovettidemokratian edelleen kehittymisen tiet ja päätti tehdä SSSR:n perustuslakiin muutokset niitä muutoksia vastaavasti, joita maamme taloudessa ja sen koko elämässä on viime vuosina tapahtunut.

Työväenluokan sankarillisilla ponnistuksilla liitossa kolhoosilaisjoukkojen kanssa, kommunistisen puolueen johdolla, johtajamme ja opettajamme toveri Stalinin ollessa johdossa, on sosialismi SSSR:ssä voittanut lopullisesti ja peruuttamattomasti. Sosialistinen talous ja tuotantovälineiden sosialistinen omistus, jotka muodostavat SSSR:n taloudellisen perus-

tan, ovat nyt sovettitalouden vallitsevana muotona, ainoana määräävänä voimana kansantaloudessamme.

Yhteiskunnalliseen, sosialistiseen omistukseen nojautuvan uuden sosialistisen taloussysteemin vankalla perustalla on joukkojen yhteiskunnallinen ja henkilökohtainen hyvinvointi ja kulttuuritaso kohonnut ja yhä edelleen kohoaa, joukkojen, jotka eivät tunne riistoa, ei työttömyyttä, ei kurjuutta. Tämän ohella ovat myöskin sovettikansan, joka taloudellisen ja kulttuurisen rakennustyön kaikilla aloilla antaa jatkuvasti yhä uusia ja uusia näytteitä saavutuksista, tarpeet valtavasti kasvaneet.

Poliittisen tietoisuuden kasvu, valtava sovettipatriotismin tunne, valtiollisen poliittisen vastuun tunne, jotka laajasti valtaavat uudet, valtiolliseen elämään ja valtiolliseen luomistyöhön vedetyt miljoonat työtätekevät, henkilökohtaisen työinnon ja initsiatiivin suunnaton laajuus, todellinen sosialistisen työn intomieli, joka on saanut ilmaisunsa yleiskansallisessa stahanovilaisessa liikkeessä, — kas siinä se mikä nyt luonnehtii sovettikansaa, joka juhlii sosialismin lopullista ja peruuttamatonta voittoa suuressa kotimaassaan — kaupunkien ja maaseudun vapaiden työntekijäin valtakunnassa.

Sovettivaltio on yleiskansallinen valtio. Koko kansan tehtävänä on huolehtia valtiollisen ja yhteiskunnallisen kurin ja oikeusjärjestyksen lujittumisesta maassa, jossa talouselämän suuntaa ja määrää valtion kansantaloussuunnitelma yhteiskunnallisten arvojen lisäämisen, työtätekevien aineellisen ja kulttuuritason kohottamisen, SSSR:n riippumattomuuden lujittamisen ja sen puolustuskuntoisuuden voimistamisen etuja silmälläpitäen.

Vuonna 1917 Lenin kirjoitti, että "elämä näyttää meille joka askeleella vanhan jätteitä uudessa, sekä luonnossa että yhteiskunnassa". Nämä "vanhan jätteet uudessa" antavat tuntea itsensä meidän yhteiskunnassamme nytkin. Näiden kapitalismin perujen raivaaminen vaatii sitkeätä ja tarmokasta taistelua, ei ainoastaan vakaumukseen vaikuttamisen, vaan myöskin pakotuksen keinoilla, jota ilman sosialistisen valtion on mahdotonta tulla toimeen.

Kirjoituksessaan "Sovettivallan vuorossa olevat tehtävät" Lenin kirjoitti, että "työkurin uusien perusteiden muovautuminen — on kovin pitkällinen prosessi..."

Taistelussa pikkuporvarillista holtittomuutta ja kurittomuutta vastaan, kaikenlaisia desorganisoivia aineksia vastaan lankeaa aivan erikoinen osuus sovettioikeuden osalle "kurinalaisuuteen kasvattamisen välineenä" (Lenin). Sovettioikeuden erikoisuus onkin juuri siinä, että tämä oikeus toimii "ei niin paljon pakkotoimenpiteiden voimalla" — vaikkakaan pakkotoimenpiteidenkään (ja useissa tapauksissa vielä verrattain ankarien pakkotoimien) välttämättömyyttä ei voida lainkaan epäillä, — vaan "joukkojen esimerkillä, työtätekevien auktoriteetillä, ilman muodollisuuksia" (Lenin).

Sovettioikeus on kansan oikeus, siksi että siihen osallistuvat työtätekevät ja vain työtätekevät, ja siinä on sen ääretön etevämmyys ja periaatteellinen ero verrattuna kaikkiin muihin oikeuslaitoksiin, joita koskaan on ollut tai on entisissä tai nykyisissä valtioissa. Juuri kasvatuselimenä, poliittisen ja moraalisen vaikutuksen välineenä horjuviin ja epävakaisiin aineksiin nähden työtätekevien keskuudessa sovettioikeudella, joka sosialistisessa yhteiskunnassa on muodostunut valtavaksi voimaksi, on koko SSSR:n valtiollisen hallinnan systeemissä aivan erikoinen ja yksinään sille kuuluva paikka.

Sovettivalta on demokraattisin valtajärjestelmä maailmassa. Sosialismin voitto maassamme avaa uuden vaiheen sovettidemokratian kehittämisessä. Juuri senpä vuoksi niin suuresti kohoaa sovettioikeuden osuus ja merkitys valtaelimenä, jonka kutsumuksena on kasvattaa kunnioitusta sovettilakeja kohtaan, juurruttaa ja lujittaa ihmisiin sosialistisen oikeusjärjestyksen perusteita, päättävästi taistella kapitalismin viimeisten perujen juurimiseksi pois taloudesta ja ihmisten tietoisuudesta. Juuri sen vuoksi nyt asettuu niin terävästi kysymys oikeuden ja kaikkien oikeuselinten työn laadun parantamisesta, niiden epäkohtien päättävästi poistamisesta, jotka haittaavat sovettioikeutta sen täyttäessä suurta velvollisuuttaan taistelussa yleiskansallisen sovettivaltion etujen puolesta, suuren kansamme yhteiskunnallisten ja sen kunkin jäsenen henkilökohtaisten etujen puolesta.

Oikeuslaitos on luokkaherruuden terävin ja mahtavin ase. Kapitalistisessa yhteiskunnassa oikeus on "etupäässä sortokoneistona, porvarillisen riiston koneistona" [1]). Esiintyen muka yleisen järjestyksen valvojana, "koko kansan", "koko yhteiskunnan" etujen ajajana, porvarillinen oikeus todellisuudessa on mitä ovelin ase sorrettujen armotta nujertamiseksi, toimien rahasäkin etujen mukaisesti.

Proletaarinen vallankumous löi murskaksi vanhan oikeuskoneiston, heitti sen romukoppaan. Entisen riistäjäoikeuden tilalle loi Suuri Lokakuun sosialistinen vallankumous uuden, proletaarisen oikeuslaitoksen, joka oli tarpeen "ennenkaikkea taistelua varten riistäjiä vastaan, jotka yrittivät palauttaa takaisin herruutensa tai pitää kiinni etuoikeuksistaan tai salateitä ajaa läpi, petoksella saada haluamansa osasen tai toisen entisistä etuoikeuksista" (Lenin).

Mutta proletaarinen valtio tarvitsi uutta oikeuslaitosta muuhunkin eikä vain tähän. Sovettioikeuden eteen asetettiin heti alun alkaen mitä tärkein tehtävä — "turvata kurin ja työtätekevien itsekurin mitä ankarimmin noudattaminen" (Lenin).

Sovettioikeus, samoin kuin koko sovettivaltiokin, on "u u d e l l a t a v a l l a demokraattinen (proletaareille ja yleensä omistamattomille), uudella tavalla diktaattorinen (porvaristoa vastaan)" [2]).

Tämänpä vuoksi sovettioikeus on aina rakentunut ja rakentuu proletariaatin diktatuurin ja proletaarisen demokratian johdonmukaisesti toteutettaville prinsiipeille, yhdistäen erottamattomasti toimiinsa vaikuttamisen ja pakotuksen metoodit. Kirjasessaan "Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky" Lenin kirjoitti,

"Meitä hallitsevat (ja meidän valtiotamme "järjestelevät") porvarilliset virkaherrat, porvarilliset parlamenttimiehet, porvarilliset tuomarit. Kas tällainen on yksinkertainen, ilmeinen, kiistämätön totuus, jonka omasta elämänkokemuksestaan tietävät, jonka joka päivä tuntevat ja kokevat kymmenet ja sadat miljoonat sorrettuihin luokkiin kuuluvat ihmiset kaikissa porvarillisissa maissa, niiden mukana kaikkein demokraattisimmissakin.

Mutta Venäjällä on lyöty kokonaan murskaksi virkamieskoneisto, siitä ei ole jätetty kiveä kiven päälle, on ajettu pois kaikki vanhat tuomarit, hajotettu porvarillinen parlamentti ja annettu p a l j o n h e l p o m m i n k ä y t e t t ä v i s s ä o l e v a edustus nimenomaan juuri työläisille ja talonpojille, h e i d ä n sovettinsa on asetettu virkaherrojen tilalle tai h e i d ä n sovettinsa on asetettu virkaherrojen yläpuolella, h e i d ä n sovettinsa on tehty tuomarien valitsijoiksi. Yksistään tämä tosiasia on riittävä saattamaan kaikki sorretut luokat tunnustamaan Sovettivallan, s.o. proletariaatin diktatuurin tämän muodon, miljoona kertaa demokraattisemmaksi kuin on demokraattisinkaan porvarillinen tasavalta." [3]).

Sovettioikeus, sovettivallan eräänä valtaelimenä, on miljoona kertaa demokraattisempi demokraattisintakin porvarillista oikeutta, jonka "demokraattisuus" vain mitä ovelimmin keinoin palvelee riistäjäin etujen suojelemista.

Sovettioikeus rakentaa työnsä elimelliseen yhteyteen joukkojen kanssa, jotka joukot edustajiensa (valittujen oikeudenjäsenten) kautta välittömästi osallistuvat lainkäytön suuntaamiseen, sen jokaiseen oikeudenkäyntitoimintoon. Sovettioikeus, maailman demokraattisimpana oikeutena, ei tee mitään eroa valtiollisen tuomarin ja kansan keskuudesta valittujen oikeudenjäsenten välillä: heillä on oikeusprosessissa samanlaiset oikeudet ja samanlaiset velvollisuudet. Juuri tämä se tekeekin sovettioikeuden "todelliseksi kansan oikeudeksi." (Lenin).

Sovettioikeus on ainoa oikeuslaitos maailmassa, joka on todella riippumaton ja vain lakeihin alistuva. Aikanaan Montesquieu sanoi porvarillisista tuomareista, että tuomari on suu, jonka kautta puhuu laki. Tämä on valheellinen, tekopyhä väite. Koko olemassaolonsa aikana ei porvarillisella oikeudella ole ollut edes varjoakaan riippumattomuudesta, vaan se on aina

[1]) Lenin, venäjänk. koottujen teosten XXII osa, siv. 424.

[2]) Lenin, kootut teokset, XXI osa, siv. 393.

[3]) Lenin, kootut teokset, XXIII osa, siv. 351 (suomenkielellä).

täydellisesti ja vastaansanomatta alistunut isäntiensä vaatimuksiin. Porvarillisten tuomarien "riippumattomuus" ja "vaihtumattomuus" on vain valheellinen fraasi, joka verhoaa näiden tuomarien nöyrän alistuvaisuuden hallitsevan luokan tahtoon. Vain sovettivallan säätämiin lakeihin ja sosialistiseen oikeudenkäyttöön nojautuva sovettioikeus on todella vapaa ja todella riippumaton kansanoikeus.

* * *

Porvarillisen ja sovettivaltion kehitystiet ovat toisilleen kokonaan päinvastaiset.

Porvarillisen valtiollisuuden kehitys kulkee viheliäisestä porvarillisesta demokratiasta, joka pitää työtätekevien joukkojen etuja pilkkanaan, kohti kapitalistisen yhteiskunnan huippukerrosten avointa ja rajatonta väkivaltaa.

"Toista, suorastaan päinvastaista linjaa kulkee kehitys sovettivaltiossa, — ei demokratismin supistamista kohden, vaan proletaarisen demokratian maksimaalisesti ja kaikinpuolisesti kehittämistä kohden. Sovettivalta ja puolueemme ovat asettaneet ja asettavat tehtäväkseen sovettidemokratismin laajentamisen ja siis työläisten ja talonpoikien vetämisen kaikin keinoin ja yhä enemmän valtion hallinnan kaikkiin asioihin" [4]).

Tätä proletaarisen demokratian maksimaalisesti kehittämisen linjaa kulkee myöskin sovettioikeus ja koko neuvostollinen oikeussysteemi.

Vastoin lörpöttelyjä oikeuden "kuolemisesta" ja oikeusprosessin "yksinkertaistamisesta" supistamalla sen toiminnan perustavimpia demokraattisia muotoja, sovettioikeus yhä laajemmin ja täydellisemmin toteuttaa työssään proletaarisen diktatuurin ja sovettidemokratian prinsiippejä, jotka takaavat työläisten ja kolhoosilaisten todellisen ja aktiivisen osallistumisen oikeudenkäytön ohjaukseen, turvaavat sovettivallan ja työtätekevän väestön etujen todellisen ja aktiivisen suojaamisen.

[4]) Molotov, "Muutoksista Sovettiperustuslakiin" (suomenkielellä kokoelmassa "SSSR:n neuvostojen VII edustajakokous", siv. 16).

Nyt jo lankeaa huomattava osa sovettivallan ja työtätekevien etujen varjelemisvelvollisuuksista oikeuslaitoksellemme. SSSR:n Tp.KK:n heinäkuun 10 p:nä v. 1934 tekemä päätös "Yleisliittolaisen Sisäasiain kansankomissariaatin muodostamisesta" siirsi huomattavan osan siitä työstä, joka aikaisemmin suoritettiin hallinnollisten toimenpiteiden muodossa, oikeussysteemille. Ja se on aivan luonnollista, sillä — kuten tov. Molotov sanoi keskustelussaan "Temps"-lehden toimittajan hra Chastenet'in kanssa — "koko sisäinen tilanteemme puhuu sen puolesta, että nyt ei useinkaan enää ole välttämätöntä käyttää niitä hallinnollisia toimenpiteitä, joita aikaisemmin toteutettiin".

Sovettioikeuden osuus kasvaa yhä enemmän, sillä uusissa oloissa sille valtavassa määrässä lankeaa tehtäväksi säälimätön taistelu vihamielisten luokka-aineksien jätteitä vastaan, taistelu kapitalismin peruja vastaan ihmisten tietoisuudessa, yhteiskunnallisen omaisuuden haaskaajia ja heidän kanssarikollisiaan vastaan, kaikkia porvarillisen vastavallankumouksen jätteitä vastaan maamme sisällä, kaikkia julkisia ja salaisia kansan vihollisia vastaan.

"Sovettivallan, — sanoi tov. Molotov keskustelussaan hra Chastenet'in kanssa, — pitää tietenkin olla voimakas ja johdonmukainen taistelussa terroristeja ja yhteiskunnallisen omaisuuden turmelijoita ja heidän rikostovereitaan vastaan. Voimat, jotka toimivat sitä vastaan, käyvät yhä heikommiksi, mutta juuri siksi ne eräissä tapauksissa tarrautuvat äärimmäisiin keinoihin, mikä vaatii vastaavia vastatoimenpiteitä sovettihallituksen taholta. Kuitenkin pääasia on siinä, että sovettihallitus nojautuu nyt kaupungeissa mitä laajimpaan työläisten ja toimitsijain ja maaseudulla talonpoikain tukeen, ja perustuslakimme reformi, joka tuo käytäntöön demokratismin maksimin, todistaa sovettivallan lujaa varmuutta tästä tuesta."

Sovettivallan, joka on syvästi kiinnostettu proletariaatin diktatuurin elinten ja siinä mukana myös sellaisen proletariaatin luokkaherruuden mitä tärkeimmän välineen, kuin yleiskansallisen sovettioikeu-

den, maksimaalisesta lujittamisesta, on oleva pakko vielä kauan käydä taistelua sovettivaltaa vastustavia voimia vastaan.

Luokaton yhteiskunta "on vallattava ja rakennettava kaikkien työtätekevien ponnistuksilla — proletariaatin diktatuurin elinten lujittamisen, luokkataistelun laajentamisen, luokkien hävittämisen, kapitalististen luokkien jätteiden likvidoimisen kautta, taistelussa niin sisäisiä kuin ulkoisiakin vihollisia vastaan"[5]).

Tämän vuoksi nyt ei voi olla puhettakaan oikeuden "kuolemisesta" ei edes sen vähäisimmästä heikentämisestäkään.

Seuraavat Leninin sanat, jotka hän lausui valtiosta, soveltuvat täydellisesti myöskin meidän oikeuteemme.

> "Valtio, — kirjoitti Lenin kirjassaan "Valtio ja vallankumous", — voi tyyten kuolla pois vasta silloin, kun yhteiskunta toteuttaa säännön: "Jokainen kykyjensä mukaan, kullekin tarpeittensa mukaan", s.o. silloin, kun ihmiset siinä määrin tottuvat noudattamaan yhteiselämän perussääntöjä, ja kun heidän työnsä tulee siinä määrin tuottavaksi, että he vapaaehtoisesti tulevat tekemään työtä kykyjensä mukaan"[6]).

Se on seurauksena täydelliseen demokratiaan pääsemisestä, sellaiseen demokratismiin, jolloin

> "kaikki oppivat hoitamaan ja tulevat tosiaan hoitamaan itsenäisesti yhteiskunnallista tuotantoa, itsenäisesti suorittamaan tyhjäntoimittajien, herrastelijain, petkuttajien ja sen sellaisten "kapitalismin traditsioitten säilyttäjäin" kontrollointia ja luettelointia, — silloin tämän yleiskansallisen luettelоinnin ja kontrollin kiertäminen käy ehdottomasti niin tavattoman vaikeaksi, niin harvinaiseksi poikkeukseksi, sitä tullaan todennäköisesti niin nopeasti ja vakavasti rankaisemaan (sillä aseistetut työläiset ovat käytännöllisen elämän väkeä, eivätkä hempeitä intelligenttejä, ja tuskinpa he tulevat sietämään leikittelyä kanssaan), että kaiken inhimillisen yhteiselämän yksinkertaisten perussääntöjen noudattamisvälttämättömyys tulee hyvin pian tottumukseksi.
>
> Ja silloin on ovi selko selällään auki siirtymistä varten kommunistisen yhteiskunnan ensi vaiheesta sen korkeampaan vaiheeseen, ja samalla valtion täydelliseen kuolemiseen"[7]).

Tällainen on yhteiskuntamme kehityksen perspektiivi. Mutta vain typeriköt ja tyhjänlörpöttelijät saattoivat tämän leninismin selvän ja elementaarisen teesin käsittää nojautumiseksi yhteiskuntamme kehityksessä alkuvoimaisuuteen, joka suo mahdollisuuden "laskea aseet ja mennä nukkumaan, odotellen luokattoman yhteiskunnan tulemista" (Stalin).

Yleiskansallisella sovettivaltiollamme on vielä paljon vihollisia. Ei saa hetkeksikään hellittää kumouksellista valppautta taistelussa porvarillisen vastavallankumouksen jätteitä ja sen trotskilais-zinovjevilaista agentuuria vastaan, tuholaisia, spioneja ja tihutyöntekijöitä vastaan. Ei saa myöskään unohtaa niitä ulkoisia vaaroja, jotka uhkaavat SSSR:ää sotakiihkoisten imperialistien ja fasististen sodanlietsojain taholta.

Sovettioikeus on mahtava ase taistelussa kotimaamme puolustuskuntoisuuden lujittamiseksi. Tämä ase on pidettävä terävänä, sen pitää toimia moitteettomasti.

Edessä on vielä paljon ankaria taisteluja, joissa sovettioikeuden on oltava mukana. Tämä velvoittaa edelleen parantamaan sen työtä, lujittamaan sen mahtia, nopeasti ja päättävästi poistamaan oikeuden työssä ilmenevät puutteet.

Kaikesta oikeudellemme sovettioikeutena ominaisesta ansiokkuudesta huolimatta, huolimatta sen etevämmyydestä minkä tahansa kapitalistisen maailman kvalifisoituneimmankin oikeuslaitoksen rinnalla, se kuitenkin jää jälkeen vaatimuksista, joita puolueemme, hallituksemme, työtätekevien laajat joukot ja koko proletaarinen valtio sille asettavat.

---

[5]) Stalin, NKP(b):n KK:n toimintaselostuksessa XVII puoluekokoukselle, suom. painoksen sivulla 67.

[6]) Lenin, koottujen teosten XXI osa, siv. 436. (Suomenkielellä kustannusliike "Kirjan" v. 1935 julkaisemasta teoksesta "Valtio ja vallankumous", siv. 87).

[7]) Sama lähde, kootuissa teoksissa siv. 441, suom. ss. 92—93.

Ne parannukset, joita oikeustoiminnan alalla on viimeaikana saavutettu, eivät ole läheskään riittäviä, jotta tilanne voitaisi tunnustaa täysin hyväksi.

Tämä käy selvästi ilmi oikeustoiminnan millä tahansa asteella, myöskin oikeusprosessin niinkin tärkeistä ja vastuunalaisista momenteista kuin esim. oikeuden tuomioista.

Oikeuden tuomio, jonka perusmerkitys on siinä, että sen sanoilla formuloidaan valtion käsityskanta kustakin rikoksesta, että tämän tuomion pohjalla mobilisoidaan yhteiskunnan huomio yhteiskunnalle vaarallisia ilmiöitä vastaan, henkilöitä vastaan, jotka rikoksillaan yrittävät vahingoittaa sosialismin suurta asiaa — tämä tuomio useinkin laaditaan epäkulttuurisesti, tökerösti, monasti suoraan lukutaidottomasti.

Yksinpä sellaisistakin tärkeistä asioista kuin rikoksista, jotka kvalifisoidaan elokuun 7 p:nä v. 1932 julkaistun lain mukaisesti (taistelusta sosialistisen yhteiskunnallisen omaisuuden varastajia ja tuhoojia vastaan), tavataan tuomioita, joissa syytteen määrittelylle ja syyllisyyden todistelulle omistetaan vain 3—4 riviä, nekin vailla kaikkea vakuuttavuutta. Joskus moinen yksinkertaistuttaminen ja rikosoikeudellisen oikeudenkäyntilain törkeä rikkominen menee niin pitkälle, että omakätisesti kirjoittamansa tuomion asemesta — kuten RSFSR:n Rikosoikeudellisen oikeudenkäyntilain pykälä 337 ja muiden liittotasavaltojen oikeudenkäyntisäädösten vastaavat pykälät vaativat — tuomari rajoittuu vain kopioimaan tuomioon muutamia yksityiskohtia käsiteltävästä asiasta ja rankaisutoimenpiteet ennakolta laadittuihin kaavoihin. Muuten nämä kaavakkeet eivät aina pelasta pulasta.

Eräässä tällaisessa tuomiossa, jonka on langettanut Utmurdien ASSR:n Debesskin rajonin kansantuomari, sanotaan kirjaimellisesti näin: "... oikeus havaitsi — syytetty, kuuluen kolhoosin hallinnon koneistoon Lesopurtin kylässä, saattoi kolhoosin täydellisesti rappiolle, että mädännytti viljaa varastoon sekä korjaamatta pellolle jätettyä, ollen hänen taholtaan painostusta köyhälistöön, mikä on toteen näytetty. Ennakolta harkittu yhteiskunnallisesti vaarallinen menettely Rikoslain 7/VIII 1932 pyk. mukaan, ylläesitetyn nojalla, pitäen ohjeena... tuomitsi..."

Tässä tapauksessa (ja tämä ei ole yksityinen poikkeustapaus) kansanoikeuden tuomari ei pitänyt tarpeellisena selostaa tuomiossa niitä konkreettisia faktoja ja seikkoja, jotka todistaisivat tuomitun syyllisyyden.

Prokopjevskin rajonin (Kuzbassilla) kansanoikeuden tuomiossa me tapasimme tämänlaisen sanonnan: "Syytetty ei tunnustanut syyllisyyttään, mutta ei myöskään voinut todistaa syyttömyyttään". Syytetty yhtä kaikki tuomittiin. Samanlaisen perustelun tuomiolleen antoi myös Länsi-Siperian oikeus Milnerin asiassa, joka myöskään ei kyennyt "todistamaan syyttömyyttään"...

Eikö täten mitä karkeimmin rikota tärkeintä prinsiippiä sovettioikeuden työssä — vaatimusta olla vakuuttava ja työtätekeville joukoille ymmärrettävä?

Syynä moiseen sietämättömään ilmiöön ei ole yksistään eikä edes niinkään paljon yksityisten toverien valmentumattomuus tai huono valmistautuminen täyttämään tutkijatuomarin, syyttäjän tai tuomarin pulmallisia ja korkeasti vastuunalaisia velvollisuuksia, kuin se kerrassaan sietämätön epäkulttuurisuus, leväperäisyys, huolimattomuus, kiirehtiminen ja hätiköinti, jolla he suhtautuvat heille uskottuihin tehtäviin.

Jo Lenin aikanaan varotti "hätiköivistä", "ärjyvistä" ja "fraasiniekka"-tuomareista, jotka voivat tuottaa asialle enemmän vahinkoa kuin hyötyä.

Meillä ajatellaan kaikkein vähiten sitä, että oikeuden tuomio olisi vakuuttava, kasvattaisi ja mobilisoisi yleistä mielipidettä. Tämä puute tuli räikeästi ilmi transporttioikeuksien tuomarien ja prokuroorien yleisliittolaisessa neuvottelussa (v. 1935), kun muuan ei ollenkaan kunnoton prokuroori kertoi, miten oikeusjutussa, jossa syytettynä oli eräs kuljettaja, hän piti rautatieläisten klubilla loistavan puheen ja miten muuan vanha kaaderityöläinen oli esiintynyt senjälkeen, kovasti moittien tuomiota. Loppukädessä prokuroori selitti tämän "erimielisyyden" johtuvan siitä, että työläinen muka käsitti perin vähän lakiasioita. Todellisuudessa syy oli siinä, että työläisjoukko ei ollut käsittänyt mitään itse oikeusprosessista, ei ymmärtänyt, miksi junankuljettaja oli istutettu syytettyjen

penkille, minkävuoksi häntä oli rangaistava ja vielä niin ankarasti kuin prokuroori vaati.

Seurauksena formaalis-byrokraattimaisesta suhtautumisesta asiaan tuomio — tuo mitä tärkein oikeusasiakirja — useinkin loistaa tylsyydellään, virallisella tunteettomuudellaan, sanomatta mitään sen enemmän järjelle kuin sydämellekään.

Virallisen kylmäkiskoinen suhde muuttaa tuomion värittömäksi, tyhjänpäiväiseksi muodolliseksi aktiksi, jossa useinkin on vilisemällä virheitä, jotka taas vaativat asian siirrettäväksi lisäkuulusteluun, mikä useinkin päättyy siten, että koko oikeusasia lopetetaan.

Tarvitseeko osoittaa, miten suurta vahinkoa jokainen tuollainen tuomio, jokainen tuollainen "asia" aiheuttaa sovettivaltiollemme? Sillä asiaan haastetuille se merkitsee ajan hukkaamista, toimestaan irroittumista, kiihtymystä ja mieliharmia. Ja samaan aikaan tätä voitaisiin tuntuvasti välttää, jos oikeuden työntekijät suhtautuisivat velvollisuuksiinsa suuremmalla kulttuurisuudella ja vastuuntunnolla.

* * *

Sovettivaltiossa on oikeus omalaatuinen kurin ja itsekurin kasvatuskoulu. Erotuksena kaikista muista oikeuksista sovettioikeus toteuttaa merkitykseltään mitä valtavinta vakaumukseen vaikuttamisen, kasvatuksen ja inhimillisen tietoisuuden uudestimuokkaamisen tehtävää. Ei yksikään oikeus maailmassa, paitsi meidän sovettioikeutta, täytä eikä voi täyttää näin suurenmoista velvollisuutta, joka nostaa sovetti-oikeuden käytön muille oikeuksille saavuttamattoman korkealle tasolle.

Näin tapahtuu niiden sovettioikeudelle ominaisten erikoisuuksien vuoksi, jotka sisältyvät sen luonteeseen. Sovettimaan kansanoikeus on eräs keino, jonka kautta toteutetaan joukkokontrollia kaikkien valtaelinten työhön nähden.

Työläisten ja kolhoosilaisten osallistuminen oikeuden työhön on ensimmäinen ehto, jotta sovettioikeus olisi läheisesti sidottu elämään. Se luo mitä suotuisimmat olosuhteet oikeuslaitoksemme työlle.

Toinen erittäin suuri etuisuutensa sovettioikeuden työssä on se, että lakimme, joissa määritellään lainkäytön ja oikeuskäsittelyn muodot ja järjestys, ovat tavattoman yksinkertaiset, selvät ja ymmärrettävät.

Kysymys onkin vain siitä, että täydellisesti noudatetaan näitä lakeja.

Vaatimus, että on täsmälleen ja järkkymättä noudatettava sovettilakeja, rikoslakeja, rikosasiain oikeuskäsittelyä koskevia lakeja ym. — saa erittäin tärkeän merkityksen proletaarisen demokratismin edelleen kehittymisen oloissa, uuden sosialistisen järjestelmän loistavan kukoistuksen oloissa. Muutokset, joita Perustuslakiin tehdään SSSR:n sovettien VII edustajakokouksen päätösten mukaisesti, asettavat vielä selvemmin probleeman sovettioikeuden maksimaalisesti lujittamisesta eräänä proletariaatin diktatuurin ja proletaarisen demokratian tärkeimpänä elimenä.

Uudet olosuhteet ja aikakautemme uudet vaatimukset koskevat välittömästi oikeuden työn muotoja ja metoodeja, oikeuden, jonka osalle lankeaa varsin vastuunalainen osuus proletaarisen valtion etujen, työtätekevien etujen ja oikeuksien varjelemisessa.

Oikeuden ja oikeustoiminnan kautta valtioaparaatti on kosketuksessa työtätekevien valtavan laajojen joukkojen kanssa. Jokainen päätös, jonka oikeus tekee koskee laajoja ja monipuolisia intressejä ja panee tarkasti seuraamaan, mitä oikeudessa tapahtuu, ei vain ne, jotka välittömästi joutuvat joko syytettynä, vääryyttä kärsineinä, todistajina t.m.s. sen vaikutuspiiriin, vaan myöskin sellaiset, jotka eivät ole välittömästi kiinnostettuja sen tai sen konkreettisen asian ratkaisusta.

Sovettioikeus vaikuttaa joukkoihin moraalis-poliittisesti, kasvattaen heissä kunnioitusta sovettivaltion lakeja kohtaan, myötävaikuttaen työläisten, kolhoosilaisten ja kaikkien työtätekevien vieläkin laajempaan osallistuttamiseen valtion hallintaan ja tuotannon johtamiseen.

Kirjassaan "Valtio ja vallankumous" Lenin kirjoitti: "Luettelointi ja kontrolli — se on p ä ä a s i a, mikä tarvitaan kommunistisen yhteiskunnan e n s i v a i h e e n "kuntoonsaattamista" ja säännöllistä toimintaa varten"[8]. Tämän luetteloin-

---

[8]) **Lenin,** kootut teokset, XXI osa, siv. 440 (suom. "Valtio ja vallankumous" siv. 91. — Toim.)

nin ja kontrollin toteuttajana pitää kalkkialla olla itsensä kansan, sen pitää olla "todella universaalista, yleistä, yleiskansallista". Vain tällä ehdolla sitä ei voida mitenkään kiertää, "ei minnekään lymytä siltä" (Lenin). Mutta tällaisen luetteloinnin ja kontrollin "kuntoonsaattaminen" vaatii uutta kuria, joka nojautuu syvään kunnioitukseen sovettilakeja kohtaan, nojautuu vallankumouksellisen valppauden tuntoon. Lenin kirjoitti, että "porvarillisen oikeuden ahdas näköpiiri", joka pakottaa Shylockin tunnottomuudella laskemaan, ettei vaan joutuisi tekemään työtä puolta tuntia enemmän kuin toinen, ettei vain saisi vähemmän palkkaa kuin toinen, että tämä ahdas näköpiiri tulee ylikuljetuksi vasta sitten, kun saavutamme kommunismin korkeimman asteen, kun ihmiset tottuvat noudattamaan yhteiselämän perussääntöjä ja alkavat vapaaehtoisesti ahertaa kykyjensä mukaan.

"Niin kauan, kunnes koittaa kommunismin "korkeampi" vaihe, vaativat sosialistit yhteiskunnan taholta ja v a l t i o n t a h o l t a m i t ä t i u k i n t a tehdyn työmäärän ja kulutusmäärän kontrollia..." [9]).

Eräs sovettioikeuden tärkeimpiä tehtäviä on tukea ja lujittaa tätä kuria, lujittaa sosialistisen oikeustajunnan tunnetta, kasvattaa ihmisiä lujasti ja selvästi ymmärtämään kaikessa täydellisyydessään, miten tärkeätä on noudattaa uusia sosialistisen yhteiselämän sääntöjä, todella toteuttaa uutta proletaarista demokratiaa, "täydellisesti saattaa voimaan demokratia kansalle" (Lenin).

Lenin korosti jatkuvasti sitä, että vasta silloin katoaa välttämättömyys käyttää oikeuselinten ja niiden tapaisten muiden valtiovallan elinten pakottavaa vaikutusta, kun "välttämättömyys noudattaa kaiken ihmisyhteiselämän mutkattomia perussääntöjä" tulee tottumukseksi. Tätä tottumusta on kasvatettava, kehiteltävä ja lujitettava. Tällainen on eräs sovettioikeuden suurenmoisimpia ja vastuunalaisimpia tehtäviä uuden, sosialistisen yhteiskunnan oikeuslaitoksena.

Oikeus enemmän kuin mikään muu valtaelin kykenee selvittämään työtätekeville, miten välttämätöntä on täsmälleen ja johdonmukaisesti toteuttaa sovettilakeja. Uuden, sosialistisen lainalaisuuden tunteen kasvattaminen, kunnioituksen tunteen kasvattaminen sovettivallan säätämää oikeusjärjestystä kohtaan on mitä tärkein tehtävä, mitä tärkein ehto yhteiskuntamme nopealle ja menestykselliselle eteenpäin liikehtimiselle.

Jokainen sovettilakien rikkomistapaus on asetettava ankaran arvostelun ja itsekritiikin alaiseksi. Sovettioikeuden on osattava saada kaikki työtätekevät tuomitsemaan jokaisen lakien ja valtiokurin rikkomuksen. Oikeuden osalle lankeaa juuri tämä tehtävä — kasvattaa yhteiskuntaamme inhoamaan ja halveksimaan niitä, jotka uskaltavat rikkoa sovettilakeja, sovettivallan määräyksiä ja vaatimuksia. Sovettioikeuden on osattava tehdä jokainen oikeusjuttu poliittiseksi asiaksi, on osattava "systemaattisesti, sitkeästi, pontevasti osoittaa sarjalla mallikelpoisia oikeusjuttuja, m i t e n on meneteltävä järjellä ja tarmolla" [10]).

Ollen kouluna, jonka tehtävänä on kasvattaa kurinalaisuutta sekä kunnioitusta lakeja ja järjestystä kohtaan, oikeuden itsensä on pyhästi noudatettava sovettilakeja, näyttäen esimerkkiä kurinalaisuudesta ja lakien kunnioittamisesta, sallimatta niitä vähääkään rikottavan tai vääristeltävän. Sovettioikeus kykenee kasvattavasti vaikuttamaan kansanjoukkoihin vasta silloin, kun sen oma työ saadaan nostetuksi kyllin korkealle tasolle, kun oikeutta tullaan käymään todella sosialistisen laillisuuden ja sosialistisen kulttuurin korkealla tasolla.

Sovettioikeus on ennenkaikkea kulttuurinen oikeuslaitos, uuden yhteiskunnallisen käyttäytymisen koulu, jonka tarkoituksena on kasvattaa ihmisissä uutta, kommunistista suhtautumista yhteiskuntaa, valtiota ja maansa kansalaisia kohtaan.

Tämän velvollisuutensa sovettioikeus voi oikein täyttää vain ehdolla, että se johdonmukaisesti toteuttaa työssään sellaisia sovettidemokratian prinsiippejä, jotka täysin takaavat oikeustoiminnalle korkean laadun sovettivaltion etujen ja työtäte-

[9]) **Lenin,** koottujen teosten XXI osa, siv. 437.

[10]) **Lenin,** koottujen teosten XXIX osa, siv. 419.

kevien oikeuksien puolustamisen mukaisesti. Tässä on ennenkaikkea muistettava sellaiset prinsiipit kuin oikeuskäsittelyn julkisuus ja avonaisuus, syytetyn oikeuksien takaaminen ja molempien vastapuolten tasa-arvoisuus oikeuden edessä.

Tunnettuja ovat Leninin ja Stalinin monilukuiset ohjeet julkisuuden merkityksestä oikeusasioissa, se kun auttaa paremmin ja päättävämmin paljastamaan sekä raivaamaan pois elämämme ja elinolojemme yksityisiä puutteita ja epämuodostumia. Asiain julkinen käsittely sovettioloissa, kerrottuna bolshevistisella itsekritiikillä, on mitä terävin ase työtätekevien käsissä taistelussa sosialismin vihollisia vastaan, taistelussa kapitalismin "traditsioita" vastaan sekä kapitalismin peruja vastaan taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa.

Lenin kirjoitti, että julkisen oikeudenkäynnin yhteiskunnallinen merkitys on tuhat kertaa suurempi kuin se, että "ruokottoman volokiitan johdosta nostettu ruokoton juttu hämätään, päästämättä sitä julkisuuteen" [1]). Täten Lenin korosti sitä, miten suuri merkitys on niillä oikeudenkäyntimuodoilla, jotka nojautuvat sellaisiin demokratian prinsiippeihin kuin julkisuuteen ja avonaisuuteen.

Asian tähän puoleen kiinnitti myöskin toveri Stalin huomiota jo vuonna 1926, Leningradin aktiiville tekemässään selostuksessa, SSSR:n taloudellisesta asemasta, puhuessaan välttämättömyydestä luoda sellainen yhteiskunnallinen "moraalinen ilmapiiri", joka kasvattaisi vihaamaan yhteiskunnallisen omaisuuden tuhoojia niin kuin vihataan spiooneja ja pettureita. Toveri Stalin korosti silloin, etteivät yksistään hallinnolliset ja pakkotoimenpiteet riitä taistelussa varastelua yms. ilmiöitä vastaan.

Osuutensa yhteiskunnallisen mielipiteen järjestäjänä, vastaavan "moraalisen ilmapiirin" luojana voi oikeus täyttää vain organisoimalla työnsä siten, että se takaa laajamittaisen itsekritiikin harjoittamisen, että kaikilta puolin ja täydellisesti tutkitaan oikeuskäsittelyn kohteena olevan asian kaikki eri puolet ja seikat. Ylipäänsä tämä on mahdollista vain suorittamalla oikeusprosessit julkisuuden perustalla. Tämä yleissääntö ei kuitenkaan missään määrin poista välttämättömyyttä visseissä oloissa, visseillä rintamaosilla taistelussa rikollisuutta vastaan, työtätekevien etuja ja proletaarista valtiota vastaan tähdättyjen vissien rikosryhmien suhteen käyttää muitakin oikeudenkäyntimuotoja, jotka määrittelee kulloinkin se, miten nopeita ja armottomia pitää oikeuden antamien iskujen olla.

Se, että sellaisiin rikoksiin nähden, jotka sitoutuvat luokkavihollisen erittäin räikeisiin ja kärkeviin, kirjaimellisesti petomaisiin hyökkäilyihin proletaarista valtiota, sen johtajia, sosialistisen yhteiskunnan parhaimpia ihmisiä vastaan, että näihin rikoksiin nähden on kiertämätöntä, järkevätä ja tarkoituksenmukaisinta käyttää sellaisia vastaiskun metoodeja kuin joulukuun 1 p:nä v. 1934 annetun lain nojalla nostettavat oikeusjutut, ei missään määrin horjuta sovettimaamme oikeudenkäynnin perusprinsiippejä ja sen kehityksen perustendenssiä, joka on suunnattu sitä kohti, että yhä täydellisemmin ja johdonmukaisemmin toteutetaan proletaarista demokratiaa.

Oloissa, jolloin SSSR:ssä on hävitetty kapitalistiset loisluokat ja sosialismi on lopullisesti ja peruuttamattomasti voittanut, asettuu erittäin voimakkaana tehtävä kitkeä kapitalismin perut pois taloudesta ja ihmisten tietoisuudesta. Tämä tehtävä ei ole heti yhdellä kertaa ratkaistavissa. Sen ratkaiseminen vaatii sitkeätä, pitkällistä työtä. Jo vuonna 1918, Yleisvenäläisen Tp.KK:n istunnossa Lenin sanoi:

> "...Kapitalismi jättää meille perinnöksi, erittäinkin takapajuisessa maassa, lukemattomasti sellaisia tottumuksia, jolloin kaikkeen valtiolle kuuluvaan, kaikkeen kruunun omaisuuteen suhtaudutaan kuin materiaaliin, jota on vain turmeltava. Tämä kaiken pikkuporvarillisen elämän psykologia on havaittavissa. Ja tällä alalla on taistelu erittäin vaikeata. Vain järjestynyt proletariaatti voi kaikki kestää. Olen kirjoittanut: "Niin kauan, kunnes koittaa kommunismin korkein aste, sosialismi vaatii yhteiskunnan ja valtion taholta mitä tiukinta kontrollia".

Tämän olen kirjoittanut ennen Loka-

---

[1]) Lenin, koottujen teosten XXIX osa, siv. 415.

kuun vallanottoa ja siitä pidän kiinni nytkin." [12]).

Sovettioikeuden kutsumuksena on antaa tuntuvaa apua uuden proletaarisen kurin muovailemisessa ja taistelussa vanhoja kapitalistisia peruja vastaan, "kapitalismin traditsioita vastaan" (Lenin). Useilla esimerkeillä oikeus voi enemmän ja paremmin kuin mikään muu elin paljastaa näiden porvarillisten "traditsioiden", tämän pikkuporvarillisen holtittomuuden ja kurittomuuden, vanhojen tottumusten kaamean voiman koko turmiollisuuden.

"Luoda uutta työkuria, rakentaa yhteiskunnallisten yhteyksien uudet muodot ihmisten välillä, uusien muotojen ja keinojen löytäminen ihmisten vetämiseksi mukaan työhön, se on monien vuosien ja vuosikymmenten työ.

Se on mitä jalointa ja kiitollisinta työtä.

Onnemme on, että syöstyämme vallasta porvariston ja nujerrettuamme sen vastarinnan me olemme kyenneet valloittamaan itsellemme maaperän, jonka pohjalla on tällainen työ tullut mahdolliseksi" [13]).

16 vuotta on kulunut siitä, jolloin on kirjoitettu nämä mainiot sanat, ja me voimme todeta, että on saatu tavattoman suuria menestyksiä taistelussa kapitalismin peruja vastaan. Mutta edessä on vielä valtava työ näiden perujen poisraivaamiseksi. Tämän tehtävän asettivat XVII puoluekonferenssi ja XVII puoluekokous kaikessa laajuudessaan puolueemme, työväenluokan ja koko maan eteen.

Tässä työssä on oikeudella huomattava paikkansa. Oikeuden osalle lankeaa — erikoisestikin nyt — tehtäväksi ei ainoastaan rangaista niitä, jotka ovat tehneet itsensä syyllisiksi johonkin rikokseen, vaan myöskin poistaa niiltä kansalaisilta, jotka eivät ole niitä ansainneet, sellaiset poliittiset oikeudet kuin äänioikeuden. Se velvoittaa oikeuttamme ennen kaikkea uudestijärjestämään oikeustoimintansa muodot ja metoodit siten, että se tekisi oikeuden mallikelpoiseksi laitokseksi, esimerkiksi muille. Mutta sitä varten meidän oikeuslaitostemme pitää vakavasti tehdä työtä, päästä irti puutteistaan, omaksua leniniläinen, stalinilainen työtyyli.

* * *

Eräs kipeimpiä kysymyksiä oikeustyössämme on ennakkotutkimusten laatu. Ennakkokuulustelut pääpiirteissään määrittelevät jokaisen oikeusjutun kohtalon ja lopputuloksen.

Näinollen, toimitettujen ennakkotutkimusten laadusta riippuu oikeusprosessin laatu ja siis myöskin se, missä määrin kyseessäoleva oikeusasia kykenee vaikuttamaan ympäristöön. Huonosti toimitetut ennakkokuulustelut tuomitsevat ennakolta oikeusprosessin useisiin vastoinkäymisiin; ne päättyvät useinkin siihen, että asia on siirrettävä lisätutkimuksia varten. Huonosti on toimitettu ennenkaikkea sellainen oikeustutkimus, joka on suoritettu rikkomalla niitä vaatimuksia, joita Rikosasiain oikeudenkäyntiasetukset tutkintotuomarille asettavat.

RSFSR:n Rikosasiain oikeudenkäyntilakien pykälät 111 ja 112 sekä muiden liittotasavaltojen rikosasiain oikeudenkäyntisäädösten samantapaiset pykälät velvoittavat tutkintotuomarin ottamaan selville ja tutkimaan ei ainoastaan syyllisyyttä todistavat, mutta myöskin syytetyn syyttömyyttä osoittavat seikat, ei ainoastaan raskauttavat, vaan myöskin syyllisen edesvastuun luonnetta ja raskautta lieventävät seikat. Laki velvoittaa tutkintotuomarin suuntaamaan ennakkokuulustelut asian eri puolia ja seikkoja silmällä pitäen siihen suuntaan, että asia tulisi kaikin puolin ja mahdollisimman täydellisesti käsitellyksi. Tämä lain asettama erikoisen tärkeä vaatimus kietoutuu suoranaisesti sekä valtion että syytetyn etuihin.

Jo itsessään laissa on määritelty ne ehdot, mitkä takaavat ennakkokuulustelujen toimittamisen mahdollisimman täydellisesti, objektiivisesti ja kaikinpuolisesti. Näiden ehtojen rikkominen aiheuttaa virheitä, jotka johtavat oikeusjuttujen keskeyttämiseen tai siihen, että ne on siirrettävä lisäkuulusteluja varten.

Yksistään vuoden 1935 ensimmäisen puoliskon aikana itse prokuroorielimet kes-

---

[12]) **Lenin**, koottujen teosten XXII osa, siv. 489.

[13]) **Lenin**, koottujen teosten XXV osa, siv. 151.

keyttivät RSFSR:n mitassa yli 15 % kaikista tutkittavista oikeusasioista; noin 10 % prokuroorielinten läpi käyneistä asioista keskeytettiin jo oikeuksien valmistelevissa istunnoissa. Jos lisäämme tähän, että 10—15 %, joskus suurempikin prosentti oikeusasioista päättyy siihen, että syytös osottautuu aiheettomaksi, että asia siirretään täydentäviä kuulusteluja varten (lisäkuulusteluun), niin saamme varsin tuntuvan numeron, joka luonnehtii tutkintakuulusteluissa vielä ilmeneviä mitä suurimpia puutteellisuuksia.

Laajojen työtätekevien joukkojen poliittisen ja kulttuuritason kasvu sekä se korkea yhteiskunnallis-poliittinen vaativaisuus, jolla valtava enemmistö Sovettiliiton kansalaisista nykyään jo suhtautuu tuon tai tämän ilmiön arviointiin, ei voi tyytyä moiseen asiaintilaan tällä alalla, joka koskee maamme kansalaisten henkilöllistä vapautta ja henkilökohtaista hyvinvointia.

Toveri Stalin osoitti, että työläinen meillä ei enää ole sama kuin ennen. Vastaten iskurityöllä niihin vaatimuksiin, joita proletaarinen valtio asettaa työväenluokalle — vaatimuksiin tuotantokustannusten alentamisesta, työn tuottavaisuuden kohottamisesta, koneiden ja työpenkkien, tehtaiden ja tuotantolaitosten korkeaan laatuun nähden, — työläinen puolestaan asettaa sovetti- ja valtioelimille kohotetut vaatimukset kasvaneiden aineellisten ja kulttuuritarpeittensa ja vaatimustensa tyydyttämiseksi.

Tämä koskee täydellisesti myöskin oikeus- ja tutkintatyötä. Sovettiliiton kansalainen, vapaa ja onnellinen uuden sosialistisen elämän rakentaja, ei voi tyytyä siihen, että oikeustyöntekijät suhtautuvat tehtäviinsä edesvastuuttomasti.

Siksi oikeuselinten eteen onkin asetettu mitä tärkeimmäksi tehtäväksi maksimaalisesti lujittaa tutkintakuulustelujen koneistoa, valikoida siihen poliittisesti ja teknillisesti korkeasti kvalifisoituneita tutkijatuomareita, jotka kykenisivät välttämään kaikenlaiset "oikeudelliset virheet", jotka kykenisivät itseuhrautuvasti taistelemaan puolueemme ja hallituksen ohjeiden täyttämiseksi sosialistisen laillisuuden alalla.

Tässä voi tavattoman suuri osuus tulla sille, että otetaan käytäntöön kandidaattiasteikot tutkijatuomarien, syyttäjien ja tuomarien virkatehtäviin. Korkeakoulun päättäminen ei sellaisenaan vielä ole riittävä takaamaan tutkintatyölle kyllin korkeata laatua.

J". kuitenkin on meillä oikeus- ja prokurooripiireissä vakiintunut tutkintatyöstä sellainen käsitys, että se muka on vähemmän vastuunalaista. Tämä ilmenee jo siitäkin tosiasiasta, että tutkinta- ja kuulustelutyöhön ei lähetetä parhaita, vaan huonoimpia henkilöitä lakitieteellisten korkeakoulujemme päästökkäistä. Tutkijatuomarien ja vieläkin suuremmassa määrin itse tuomarien keskuudessa on nykyään vielä varsin tuntuva prosentti sellaisia, joilla ei ole korkeampaa lakitieteellistä sivistystä.

Kansanoikeuden tutkijatuomarin pitää käytännössä muodostua yhdeksi keskeisimmäksi tekijäksi sovetti-oikeussysteemimme rajonirenkaissa. Kansanoikeuden tutkijatuomarilla on oltava tarvittava poliittinen auktoriteetti ja hänen on herätettävä kunnioitusta rajoninsa väestön keskuudessa. Korkeasti ammattitaitoinen tutkintotuomari takaa, että tutkimukset todellakin tulevat suoritetuksi korkealaatuisesti, ja tämä puolestaan takaa asialle paremman valmistelun ja koko oikeusjutun paremmin viemisen.

Tutkimuskuulusteluista riippuu sellaisen mitä tärkeimmän oikeusasiakirjan kuin syytöskirjelmän laatu. Syytöskirjelmällä on suuri merkitys ei yksistään siltä kannalta, että se formuloi syytteen yhdestä tai toisesta konkreettisesta asiasta, vaan myöskin itsensä oikeuden työohjelmana asian vielä ollessa käsittelyasteellaan sekä asiakirjana, joka määrittelee valtiovallan suhteen kyseessäolevaan asiaan. Tämän asiakirjan tavattoman suuri merkitys vaatii myös vastaavaa huomiota siihen tutkija- ja prokuroorielinten taholta. Mutta mitä näemme käytännössä?

Useinkin syytöskirjelmä suorastaan hämmästyttää lukijaa lakitieteellisellä lukutaidottomuudellaan. Niinpä erään rautatien transporttiprokuratuurin oikeusasioissa oli muuan syytekirjelmä, jossa sanottiin kirjaimellisesti näin: "Toistaja yksinkertaisesti antoi epäselviä merkkitulia, mikä liiemman kerran todisti tien olevan varatun". Ymmärtäköön, ken osannee! Taikka edelleen: "Signalisti Mamedov ... valmisti junan kuudennelle varatulle ratajaksolle

ja tahtoi avata pääsysemafoorin, mutta koska radalla oli vaunuja edessä, ei merkkilyhty antanut pääsyä merkitsevää tulta, jääden edelleen suljettuun asentoon. Mamedov soitti ja ilmoitti siitä aseman päivystäjälle Jakovenkolle, mutta viimemainittu, sensijaan että olisi reageerannut asiaan, vastasi signalisti Mamedoville, että merkkilyhty muka on jo avaantunut. Näinollen pääsyä merkitsevän merkkilyhdyn valot eivät antaneet lupaa asemalle pääsyyn. . ."

Eräästä toisesta asiasta laaditussa syytöskirjelmässä sanottiin, että kuljettaja ajoi "varatulle ratajaksolle junalla N:o 140, matkustaja-tavarajunalla, joka oli ihmisten asuttama, aiheuttamisineen transportille 65 rpl. tappion, sillä samalla rikkoi virkainstruktionsa pykäliä 104 ja 90 ja teki Rikoslakien kokoelman pykälän 59-3 "c"-kohdassa edellytetyn rikoksen".

Juna joka oli "ihmisten asuttama", ja vielä tappion aiheuttamisineen, "rikkoi oman virkainstruktionsa pykäliä", teki pykälässä... edellytetyn rikoksen... Millainen lukutaidottomuus.

Syytöskirjelmän probleemi saa nykyään erittäin vakavan merkityksen. Lukutaitoisesti laadittu, asiallinen, sellainen että se selvin piirtein esittäisi asian perusseikat, heittäen syrjään pikkuseikat ja keskittäen oikeuden ja yhteiskunnallisuutemme huomion sovettivallan nimessä esitetyn syytteen tärkeimpiin ja peruskohtiin, — tällaiset syytöskirjelmät nykyään vielä, ikävä kyllä, eivät ole kovinkaan laajalle levinnyt ilmiö.

Vielä suurempi merkitys kuin syytöskirjelmän oikein laatimisella on oikeustutkimusten järjestyksellä ja suoritusmetoodilla, mitkä tutkimukset muodostavat oikeusprosessin tärkeimmän osan.

Tuntukoon nostettu syyte ja syytettyä uhkaava rangaistus mitenpä vähäpätöiseltä tahansa, yksistään se tosiasia, että on nostettu julkinen syyte, vaatii oikeutta vakavasti ja harkiten suhtautumaan asiaan. Ei ainoastaan syytetty, vaan myöskin oikeussalissa läsnä olevat syytetyn omaiset ja sukulaiset, ystävät ja tuttavat sekä tavalliset muuten mukaan sattuneet asiakkaat ovat oikeutettuja odottamaan juuri sellaista suhtautumista asiaan, jossa on kysymys ihmisen elämän syvimmistä eduista, erikoisestikin tapauksissa, jolloin on kysymys raskaista seurauksista syytetylle. Senpä vuoksi oikeussalissa aina vallitsee jossain määrin jännittynyt ja juhlallinen tunnelma. Oikeuksiemme kunniaksi on kylläkin sanottava, että pääpiirteissään ne hyvin ymmärtävät valtion niille sälyttämien velvollisuuksien koko vastuunalaisuuden, tarvittavalla vakavuudella ja harkitsevaisuudella suhtautuen oikeusasioihin. Mutta tässäkin suhteessa on samalla vielä suuria puutteita.

Ennen kaikkea on sanottava niistä ulkoisista ehdoista ja olosuhteista, joissa kansanoikeuksien useinkin vielä pitää työtään suorittaa. Melkein sääntönä on, että huoneustot ovat pienet, oikeustyön erikoisuuksiin sopimattomat; useinkaan ei ole erikoishuonetta todistajia varten; ei ole erikoista tuomarien neuvotteluhuonetta; vähän valoa, ilma ummehtunut ja raskas, alituinen tungos, lika ja hälinä — kaikkea tätä nähdään vielä oikeussaleissa, varsinkin kansanoikeuksien istuntosaleissa. Selvää on, että tällaiset olot eivät voi olla vaikuttamatta kielteisesti oikeustyön laatuun. Mutta vieläkin suurempana puutteellisuutena on monin paikoin ilmenevä kurittomuus ja epäkulttuurisuus itse oikeusistuntojen pitämisessä.

Kas tässä esimerkkejä eräiden moskovalaisten kansanoikeuksien työstä. Oikeussaliin astuu kansanoikeuden sihteeri ja sanoo: "Kansalaiset, vapauttakaahan penkki, siihen istukoot päällekantajat, heitä täällä tarvitaan, mutta te olette tarpeettomia". Taikka todistajain pyyntöön, että oikeus jouduttaisi heidän asiansa käsittelyä, kun heillä on kova kiire työhönsä, kansanoikeuden sihteeri vastaa: "Vähät siitä, että teillä on kiire, ette te ole tulleet mihinkään tanssi-iltamaan vaan oikeuteen, istukaa ja odottakaa." Onpa tapauksia, jolloin tuomaritkin esiintyvät kerrassaan töykeästi.

Tavattoman suuri osuutensa oikeudessa on prokuroorilla. On tapauksia, jolloin prokuroorit suhtautuvat oikeudenkäyntiin kerrassaan huolimattomasti. Moinen suhtautuminen oikeuteen horjuttaa oikeuden auktoriteettia. Onpa sattunut niinkin, että prokuroori on mielenosoituksellisesti poistunut oikeussalista, kun tuomari ei ole suostunut hänen pyyntöönsä. Joskus taas

oikeuskäsittely tapahtuu sietämättömän tuttavallisella ja sinuttelevalla äänensävyllä, sitä höystetään sopimattomilla "sukkeluuksilla". Ja kuitenkin juuri oikeusistunnolla enemmän kuin minkään muun laitoksen istunnoilla pitää olla tarvittava vakavuus ja juhlallisuus. Tuntuvana vaarana oikeuden auktoriteetille on myöskin se suunsoitto ja irvailu, jota tuomari ja prokuroori monasti harjoittavat oikeuskäsittelyn kulussa, sutkautellen "purevia" ivasanoja ja sallien tehtävän pilaa syytetystä, todistajista, vieläpä joskus puolustajistakin.

On mitä päättävämmin asetettava kysymys kulttuurisesta työtyylistä, jota meidän kansanoikeudeltamme niin usein vielä puuttuu. Eräs Leninin laatimista teeseistä osoittaa välttämättömyyden, että on "opittava kulttuurisesti taistelemaan laillisuuden puolesta". Lenin kirjoitti, että "ilman kapitalistisen kulttuurin perintöä me emme kykene rakentamaan loppuun sosialismia", lisäten edelleen: jotta "oltaisiin kulttuurisia, tarvitaan aineellisten tuotantovälineiden määrätty kehitys, tarvitaan vissi aineellinen baasis" [14]).

Maassamme on sosialismin aate toteutettu käytännössä. Sovettiliitossa on luotu uusi, korkeampityyppinen sivilisatsio, avattu avarat mahdollisuudet miljoonien työtätekevien aineellisen ja henkisen kulttuurin voimakkaalle, yhtäjaksoiselle nousulle.

Maamme on saavuttanut tavattoman suuria tuloksia kulttuurin kehittämisessä, mikä on eräs sosialistisen rakennustyön tärkeimpiä aineksia. Ja kuitenkin juuri kulttuurin puute tuntuu vielä varsin voimakkaasti, muunmuassa myöskin oikeustoiminnan alalla. Koko joukko oikeudenkäynnin muotoja ja metoodeja, jotka ovat yhteiskunnan valtavia kulttuurivoittoja (oikeudenkäynnin julkisuus, puolustuksen osuus oikeusprosessissa, mielipiteiden vaihdon oikein järjestäminen, väittelyn periaate ym) eivät vielä ole kaikkialla saaneet täydellistä tunnustusta.

Menevätpä jotkut tuomareistamme niinkin pitkälle asiain käsittelyn yksinkertaistamisessa, että se lähentelee oikeusprosessin olemuksen ja tehtävien ymmärtämättömyyttä ja johtaa räikeisiin vääristelyihin oikeuskäsittelyssä. Tämä on eräs ilmaus siitä, että väheksytään oikeuden, sovettilakien, sekä vallankumouksellisen laillisuuden roolia ja merkitystä proletariaatin diktatuurin valtion ja sosialistisen rakennustyön lujittamisessa, eräs heijastus "vasemmistolaisista" teorioista oikeuden ja lakijärjestelmän "kuolemisesta".

Vastustaen niinsanottujen "kulttuurivalloitusten" laajamittaisesti hyväksikäyttämistä sovettioikeusprosessissa, nuo "vasemmistolaiset" menivät niin pitkälle, että alkoivat suoranaisesti kieltää proletaarisen demokratian prinsiipit, jotka takaavat "kansalaisen ja ihmisen oikeuksien" täydellisesti ja todella toteuttamisen.

Toveri Stalin opettaa, että:

> Sosialismi ei voi sivuuttaa individuaalisia etuja. Vain sosialistinen yhteiskunta voi antaa näiden henkilökohtaisten etujen mahdollisimman täydellisesti tyydyttämisen. Vieläpä enemmänkin — sosialistinen yhteiskunta on ainoa varma tae henkilökohtaisten etujen suojaamiseksi" [15]).

Sovettimaamme oikeustyöntekijäin on tarkoin harkittava tätä suuren johtajamme antamaa ohjetta. Heidän on pyrittävä työssään mahdollisimman täydellisesti suojaamaan nuo henkilölliset ja sosialistisen yhteiskunnan yleiset edut, rakentaen tämän työnsä sosialistisen sovettilaillisuuden vankalle, järkähtämättömälle perustalle, proletaarisen sovettidemokratian pohjalle, mitkä takaavat sosialistisen kulttuurin ja sosialististen työmuotojen kasvua vastaavien uusien yhteiskunnallisten tottumusten, uusien käsitysten ja katsantokantojen edelleen kehittymisen.

Mitä suurempia ovat sosialistisen rakennustyön saamat menestykset, mitä nopeammin poistuvat iäksi unholaan entiset elinolot ja entinen psykologia, mitä menestyksellisemmin raivataan pois kapitalismin viimeisiäkin peruja sekä taloudesta että ihmisten tietoisuudesta, sitä nopeammin ja järkähtämättömämmin formeerautuvat uudet käsitteet, sitä nopeammin kasvavat ne uudet vaatimukset, joita työväenluokka

[14]) **Lenin,** koottujen teosten XXVII osa, siv. 397.

[15]) **Stalin,** "Leninismin kysymyksiä", venäjänk. kymmenennen painoksen sivulla 602.

asettaa omien aineellisten ja kulttuuritarpeittensa tyydyttämiseen nähden.

"Ei ole lähdettävä, — sanoi toveri Stalin jo vuonna 1931, — menneisyydestä, vaan työläisten nykyisistä kasvavista tarpeista".

On päättävästi ja säälimättä raivattava juurineen pois kaikenlaiset puutteellisuudet ja epämuodostumat, kaikenkaltaiset byrokraattimaiset kasvannaiset ja volokiitta, sydämettömyys ja kansliamaisuus sovettiaparaatin jokaisesta renkaasta, neuvostollisen valtioelimistön jokaisesta solusta.

Byrokraattimais-kansliamaisten vääristelyjen likvidoiminen oikeuskoneistomme (oikeuden, prokuratuurin ja tutkijaelinten) työssä on mahdollista vain sillä pohjalla, että järkkymättä toteutetaan sovettidemokratian prinsiippejä, täsmälleen noudattaen sovettioikeuden ja sosialistisen laillisuuden vaatimuksia.

Lausuntoja sovettikonstitutsion projektista ulkomailla

RANSKA

Sanomalehti "Republic" kirjoittaa, että uuden Konstitutsion projekti on erikoisen huomattava etappi sovettien vallankäytön kehityksessä. Asiain kulkua SSSR:ssä ei ole tarvinnut seurata edes aivan läheltäkään tietääkseen, että muutamien vuosien aikana siellä on ollut havaittavissa kiistaton pyrkimys yhteiskunnallisen järjestyksen yhä edelleen demokratisoimiseen.

Siirtyessään karakterisoimaan Konstitutsion projektin perusoikeuksia lehti toteaa: "Nyt tunnustetaan, että kaikilla kansalaisilla on oleva sanavapaus, painovapaus, kokoontumisvapaus ja omantunnonvapaus. Mitä viimemainittuun tulee, niin se taataan kirkon erottamisella valtiosta."

Ilmailuministeri Pierre Kot on lausunut TASS'in edustajalle:

"Minä olen erikoisen onnellinen todetessani, että ottamalla käytäntöön tämän Konstitutsion teidän maanne astuu minulle niin kalliiden demokraattisten ideoiden mitä laajimman käytännössä toteuttamisen tielle, demokraattisten ideoiden, joihin mielipiteeni mukaan pitää perustua jokaisen yhteiskunnan, jossa kunnioitetaan ihmisarvoa. On korostettava, että tällä tavoin perusteltu konstitutsioreformi voi olla vain todisteena Sovettiliiton tavattomasti kasvavasta mahdista."

ENGLANTI

Liberaalinen "News Chronicle" on julkaissut Moskovan-kirjeenvaihtajansa laajan tiedonannon, jossa kerrotaan Sovettiliiton työtätekeväin joukkojen Konstitutsioprojektia kohtaan ilmaisemasta valtavasta mielenkiinnosta. Kirjeenvaihtaja huomauttaa:

"Ei ole epäilystäkään, etteikö uuden Konstitutsion projekti ole tulos bolshevikkien voimasta, ja se tosiasia, että se on julkaistu, lujittaa heidän asemaansa vielä enemmän. Konstitutsio ei ole vain propagandistinen dokumentti. Se on loogillinen seuraus SSSR:n elämän eräästä vaiheesta ja uuden ja entistä korkeamman vaiheen alkamisesta.

Konstitutsioprojektissa taatut oikeudet yhdistävät SSSR:n väestön entistä enemmän."

Stalin, kirjoittaa kirjeenvaihtaja edelleen, on suuri johtaja, ja uusi Konstitutsio lisää entistä enemmän auktoriteettia, joka hänellä on joukoissa ja voimistaa joukkojen patrioottisia tunteita.

Sanomalehti "Star" kirjoittaa toimituskirjoituksessaan SSSR:n uuden Konstitutsion projektista:

"Uskonnonvapaus, painovapaus, sanavapaus, kokoontumisvapaus ja salainen äänestys ovat pykäliä tässä uudessa asiakirjassa, joka on laadittu itse Stalinin johdolla. Humpuukia ovat, huutavat ne, jotka ovat hyökänneet Venäjän kimppuun aivan vallankumouksen alusta lähtien. Mutta he eivät puhuneet humpuukista silloin, kun Venäjä esitti uudet aatteet jotka loukkasivat "säädyllisiä" ihmisiä, kun vallankumouksen ensimmäinen leimahdus hämmästytti maailmaa. Saksan ja Italian on vakavasti ajateltava tätä demokraattisten aatteiden leviämistä."

POHJOIS-AMERIKKA

"Amerikan taisteluliiton sotaa ja fasismia vastaan" puheenjohtaja professori Word on ilmoittanut, että uuden Sovettikonstitutsion projekti lujittaa demokratiaa ja heikentää fasistisia voimia kaikkialla. Projekti on todisteena siitä, että "taloudel-

linen demokratia on ainoa luja perusta poliittiselle demokratialle".

Montrealissa ilmestyvä vaikutusvaltainen kanadalainen lehti "Daily Star" kirjoittaa: "Jos vertaamme vanhan ja uuden Konstitutsion pykäliä, niin piintyneinkään epäilijä ei voi kieltää, etteikö uusi Konstitutsio edellytä ihmeteltävää liberaalisuutta. Olisi kuitenkin virheellistä ajatella, että nämä muutokset merkitsevät Stalinin poikkeamista marxilaisen sosialismin yleisistä prinsiipeistä. Vaalit eivät merkitse puoluesysteemin käytäntöön ottamista. Faktillisesti on edelleenkin oleva vain yksi puolue. Tähän mennessä on Stalin osoittautunut valtiolliseksi toimihenkilöksi, joka pyrkii näkemään kauaksi eteenpäin ja joka vilpittömästi haluaa johtaa kansaansa eteenpäin. Hän on jo tehnyt tavattoman tärkeitä muutoksia väestön elintasoon. Jos hän on toteuttava suuren lupauksen todellisesta vapaudesta, joka sisältyy uuteen Konstitutsioon on hän tietenkin ansaitseva koko SSSR:n kiitoksen."

KIINA.

Shanghaissa ilmestyvä sanomalehti "Dagubao" on SSSR:n Konstitutsioprojektille omistetussa johtavassa artikkelissaan kirjoittanut, että SSSR:ssä vallitseva lainsäädäntäsysteemi tekee suuren vaikutuksen. Yhtäältä se säilyttää SSSR:n yhteiskunnallisen rakenteen ja kansallisen organisatsion. Toisaalta se toteuttaa demokratian aatteita. Analysoidessaan Konstitutsion eri korkeita pykäliä ja kosketellessaan yhteiskunnallista omistussysteemiä lehti kirjoittaa: "Konstitutsioprojekti on demokraattinen päällystys sosialismin suojelemiseksi ja lujittamiseksi. Se ei ole pelkkää demokratiaa. Stalin ymmärtää tilanteen oikein. Konstitutsio parantaa Sovettiliiton kansainvälistä asemaa ja voimistaa sen kansainvälistä toimintaa. Näinollen Sovettikonstitutsiolla on sisäisen vaikutustehon ohella oleva laaja ulkoinen vaikutusteho."

Suntsilin (Sunjatsenin leski) on keskustelussa lausunut uuden SSSR:n Konstitutsion projektin johdosta mm. seuraavaa:

"Minä olen huolellisesti tutkinut SSSR:n uuden Konstitutsion tekstin. Konstitutsio täyttää minut valtavalla innostuksella. On epäilemätöntä, että se on ihmiskunnan mitä suurenmoisin saavutus, joka on luotu ihmiskunnan nimessä. Konstitutsio on sosialismin kapitalismista saaman triumfiaalisen voiton ja menestyksen tulos valtiossa, jossa työtätekeville taataan oikeudet rotuun tai kansallisuuteen katsomatta. Vain sellainen valtio voi antaa todellisen vapauden kansallisuuksien kulttuuriselle kehitykselle ja toteuttaa sosialistiset päämäärät erilaisissa kansallisissa muodoissa. Olematta SSSR:n kansalainen minä kuitenkin olen kaikella tarmollani kannattava ja puolustava tätä Konstitutsiota."

TOIMITUSKOLLEGIO: J. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, V. Ojanen, J. Lemetti, Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko. Karjalan-osaston toimittaja E. Mäkinen (os. АКССР гор. Петрозаводск, пл. 25-го Октября, дом Карцика 2.)

Отв. редактор И. К. Лехтинен. Техн. ред. П. Нотко.

Кирья № 49 Jätetty kirjapainoon 13/VI-36 k rj. painett. 30/VI-36 г.
Ленгорлит № 15983 авт. л. 4. Кол. зн. 181.500 ф. 6. 82 × 110. Тираж 1280 Заказ 1433

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1936